CRONICILE DIN NARNIA
C.S. LEWIS
Călătorie pe mare cu
Zori-de-zi

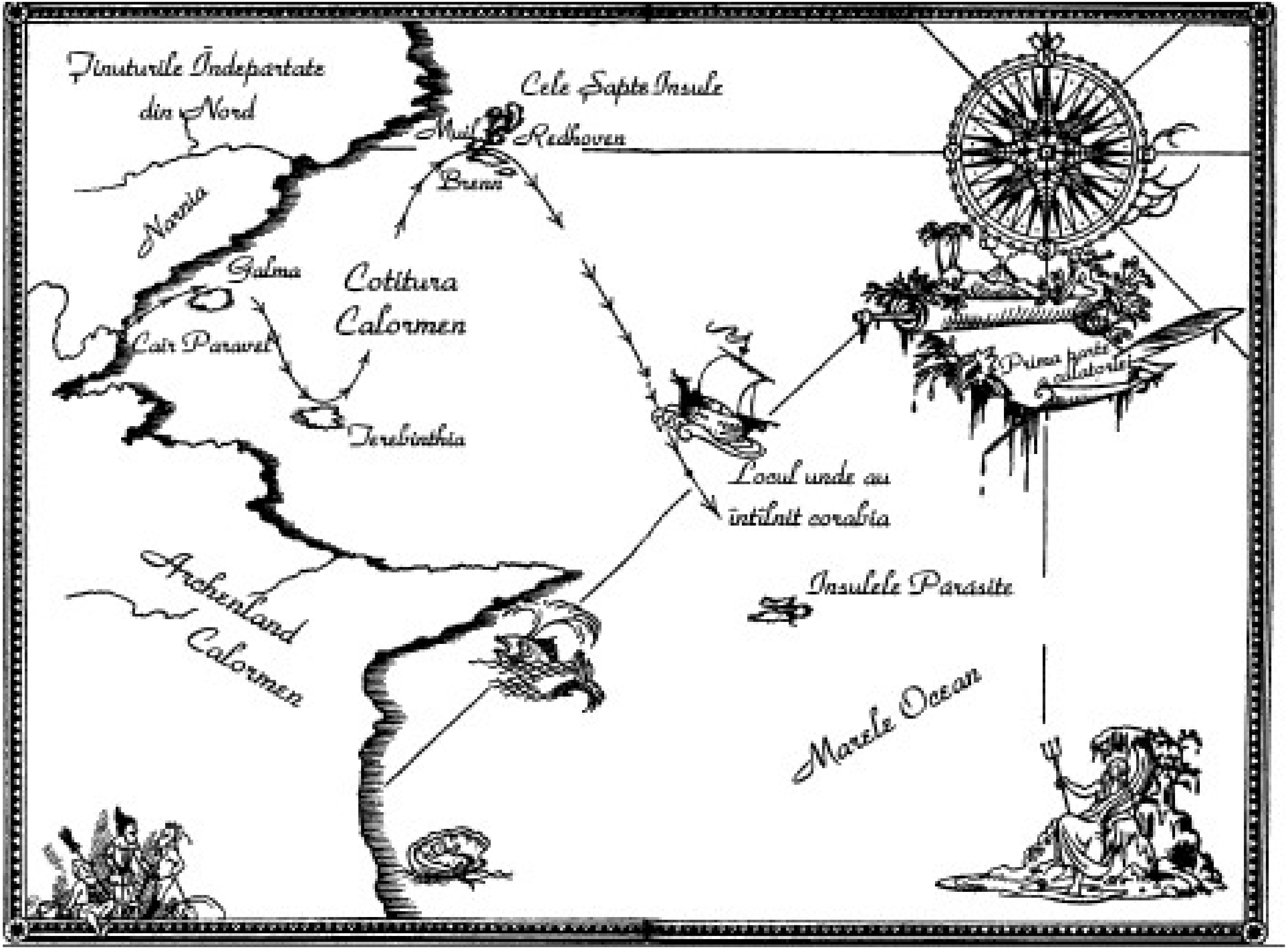

Ținuturile Îndepărtate
din Nord
Narnia
Galma
Cair Paravel
Cotitura
Calormen
Terebinthia
Cele Șapte Insule
Muil
Redhaven
Brenn
Archenland
Calormen
Locul unde au
întâlnit corabia
Insulele Părăsite
Marele Ocean

1 TABLOUL DIN DORMITOR

A fost odată un băiat pe care îl chema Eustace Clarence Scrubb[1], şi aproape că îşi merita numele. Părinţii îl strigau Eustace Clarence, iar profesorii — Scrubb. Nu vă pot spune cum i se adresau prietenii, fiindcă nu avea nici unul. Nu le spunea tatălui şi mamei lui "tată" şi "mamă", ci Harold şi Alberta. Erau nişte persoane foarte moderne şi luminate la minte. Vegetarieni şi nefumători, nu consumau băuturi alcoolice şi purtau un anumit gen de rufărie de corp. În casa lor erau foarte puţine mobile, lenjeria de pat era sumară, iar ferestrele stăteau tot timpul deschise.

Lui Eustace Clarence îi plăceau animalele, în special scarabeul, dacă erau morţi şi prinşi cu acul pe un carton. Îi plăceau cărţile, dacă erau cărţi de informaţie şi aveau poze cu silozuri de cereale şi copii străini foarte graşi, care făceau gimnastică în şcoli model.

Eustace Clarence nu-i putea suferi pe verii lui, cei patru fraţi Pevensie, Peter, Susan, Edmund şi Lucy. Dar s-a bucurat mult când a aflat că Edmund şi Lucy veneau să stea la ei. Şi asta fiindcă, în sinea lui, îi plăcea să facă pe şeful şi pe zbirul; or, deşi era tare pirpiriu şi nu i-ar fi putut ţine piept într-o încăierare nici măcar lui Lucy, darămite lui Edmund, ştia că există zeci de metode de a-i sâcâi pe alţii, dacă eşti la tine acasă şi ei sunt doar musafiri.

Edmund şi Lucy nu vroiau nicidecum să vină să stea la unchiul Harold şi la mătuşa Alberta. Numai că efectiv n-aveau încotro. Tata urma să ţină nişte prelegeri în America, timp de şaisprezece săptămâni în vara aceea, iar mama mergea cu el, fiindcă nu mai avusese o vacanţă adevărată de zece ani de zile.

Peter muncea din greu pentru un examen şi trebuia să-şi petreacă vacanţa meditându-se cu bătrânul profesor Kirke, în a cărui casă cei patru copii avuseseră nişte aventuri minunate mai demult, în anii de război. Dacă ar mai fi locuit încă în acea casă, i-ar fi chemat pe toţi să stea la el. De atunci însă, sărăcise şi trăia într-o căscioară, în care nu exista decât un singur dormitor de oaspeţi. Pe de altă parte, ar fi costat prea mulţi bani ca părinţii să-i ia şi pe ceilalţi trei copii în America, deoarece Susan plecase.

1 scrubby = rău, răutăcios; mic de stat, pipernicit

Oamenii mari o socoteau pe Susan cea mai frumuşică din familie, dar nu era deloc bună la şcoală (deşi, altminteri, foarte matură pentru vârsta ei), iar mama zicea că "ar profita mult mai mult decât cei mici de pe urma unei călătorii în America". Edmund şi Lucy încercau să nu o invidieze pe Susan pentru norocul de care avea parte, însă era îngrozitor să fie nevoiţi să-şi petreacă vacanţa de vară la mătuşa lor. "E şi mai rău, însă, pentru mine, zicea Edmund, fiindcă tu măcar vei avea camera ta, pe când eu va trebui să stau în acelaşi dormitor cu împuţitul ăla de Eustace".

Povestea începe într-o după-amiază, când Edmund şi Lucy izbutiseră să fure câteva minute preţioase pentru a rămâne singuri. Şi, fireşte, vorbeau despre Narnia, care era numele tărâmului lor tainic şi neştiut de nimeni. Majoritatea dintre noi, presupun, avem un tărâm tainic, însă pentru noi acesta este doar un tărâm imaginar. În această privinţă, Edmund şi Lucy erau mai norocoşi decât alţi oameni. Tărâmul lor tainic exista aievea. Fuseseră deja acolo de două ori; nu în joacă sau în vis, ci în realitate. Ajunseseră acolo prin Vrajă, care este singura cale de a pătrunde în Narnia. Şi li se făgăduise în Narnia sau, în fine, li se dăduse speranţa că într-o bună zi aveau să se întoarcă acolo. Vă puteţi închipui cât de mult discutau despre asta, când găseau prilejul.

Erau în camera lui Lucy, unde stăteau pe pat şi se uitau la un tablou atârnat pe peretele din faţă. Era singurul tablou din casă care le plăcea. Mătuşa Alberta nu-l putea suferi (de aceea şi fusese surghiunit într-o odăiţă dosnică de la etaj), însă nu se putea descotorosi de el, fiindcă îl primise în dar de nuntă de la o persoană pe care nu voia s-o jignească.

Tabloul înfăţişa o corabie — o corabie care plutea drept spre tine. Prora era suflată cu aur şi avea forma unui cap de balaur cu botul larg deschis. Avea doar un singur catarg şi o singură pânză mare şi pătrată, de culoare purpurie. Părţile laterale ale corabiei — ceea ce se vedea din ele acolo unde se terminau aripile aurii ale balaurului — erau verzi. Vasul tocmai se cocoţase pe creasta unui fabulos val azuriu, al cărui pântece învolburat se rostogolea spre tine, plin de spumă şi clăbuci mari. Se vedea limpede cum corabia naviga iute, sub rafalele unui vânt vioi, înclinată uşor pe partea babordului. (Apropo, dacă aveţi de gând să citiţi până la urmă această poveste şi dacă nu

ştiţi deja, n-ar strica să băgaţi la cap că partea stângă a unei corăbii, când te uiţi din faţă, se numeşte babord, iar partea dreaptă tribord.) Toată lumina soarelui cădea pe corabie în acea parte, iar apa pe acea parte era plină de irizări verzi şi purpurii. Pe cealaltă parte, avea o tentă de albastru închis, de la umbra corabiei.

— Întrebarea e, zise Edmund, dacă nu-i mai rău să priveşti o corabie narniană, când ştii bine că nu poţi ajunge la ea.

— Până şi privitul e mai bun decât nimic, spuse Lucy. Oh, şi cât de narniană e corabia asta.

— Tot cu jocul ăla al vostru? spuse Eustace Clarence, care trăsese cu urechea la uşă şi acum intrase înăuntru, rânjind. Anul trecut, când locuise la familia Pevensie, făcuse ce făcuse şi izbutise să-i audă pe toţi vorbind despre Narnia, plăcându-i să-i tachineze pe această temă. Se gândea, fireşte, că născociseră totul; şi, fiind prea nătărău ca să poată născoci şi el ceva, nu privea cu ochi buni toată povestea asta.

— Prezenţa ta nu e dorită aici, zise Edmund, tăios.

— Încerc să mă gândesc la o poezioară, spuse Eustace. Ceva de genul:

Nişte puştani care s-au jucat de-a Narnia
S-au făcut treptat tot mai natantoli.

— Păi, una la mână, Narnia nu rimează cu natantoli, zise Lucy.

— E o asonanţă, spuse Eustace.

— Nu care cumva să-l întrebi ce-i aia o aso-scâr-ţambălanie, spuse Edmund. Abia aşteaptă să-i pui întrebarea asta. Nu zi nimic, că poate aşa pleacă.

Confruntat cu o asemenea primire, orice băiat ar fi spălat putina sau şi-ar fi ieşit din pepeni. Nu însă şi Eustace. A rămas locului, teleleu, rânjind cu gura până la urechi, după care s-a trezit din nou vorbind:

— Vă place tabloul ăla? întrebă el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa să înceapă să turuie despre artă şi chestii din astea, se grăbi Edmund să zică.

Numai că Lucy, care era foarte sinceră, apucase să spună:

— Da. Mie îmi place foarte mult.

— E infect, zise Eustace.

— Cară-te şi n-ai să-l mai vezi, spuse Edmund.

— Şi de ce îţi place? o descusu Eustace pe Lucy.

— Păi, în primul rând, începu Lucy, îmi place fiindcă ai impresia că într-adevăr corabia se mişcă. Iar apa pare lichidă de-adevărat. Iar valurile par că se ridică şi coboară de-adevărat.

Desigur, Eustace avea o sumedenie de răspunsuri la aceste afirmaţii, numai că tăcea mâlc. Motivul era faptul că exact în acea clipă se uită la valuri şi constată că îţi dădeau efectiv senzaţia că se ridicau şi coborau. Nu mersese decât o singură dată cu vaporul (şi atunci doar până la Insula Wight), când avusese un rău de mare îngrozitor. Văzând valurile din tablou, i se făcu din nou greaţă. Se cam înverzi la faţă, încumetându-se însă să se mai uite o dată. După care, toţi trei copiii rămaseră holbaţi şi cu gura căscată.

Ce vedeau ei poate fi greu de crezut când citeşti tipărit pe hârtie, însă era aproape la fel de greu de crezut şi dacă vedeai cu ochii tăi ce se întâmpla. În tablou, totul se mişca. Dar nu era nicidecum ca la cinema; culorile erau prea reale, clare şi naturale. Vââââj, în valuri se înfigea prora corabiei şi sus ţâşnea o trombă de stropi înspumaţi. Şi, pe urmă, hop, în sus valul în spatele corabiei, de se vedeau în sfârşit cârma şi puntea, care dispăreau iarăşi când un nou val se năpustea spre vas şi prora ieşea iar la iveală, în acelaşi moment, un caiet care era pe pat lângă Edmund începu să-şi fâlfâie paginile, se ridică şi porni plutind prin aer spre peretele din spatele băiatului, iar Lucy simţi cum părul îi biciuieşte obrajii, aşa cum se înttmplă pe o zi vântoasă. Şi era o zi vântoasă; numai că vântul sufla din tablou spre ei. Şi, brusc, o dată cu vântul începură zgomotele — bufniturile valurilor, plescăitul apei ce se izbea de laturile corabiei, vâjâitul şi vuietul asurzitor făcut de aer şi de apă. Mirosul, însă, mirosul acela sălbatic şi sărat o convinse pe Lucy că nu visa.

— Astâmpăraţi-vă, se auzi glasul lui Eustace, piţigăiat de spaimă şi de ţâfnă. Încetaţi cu gluma asta proastă. Astâmpăraţi-vă. Am să vă spun Albertei. Uouu!

Ceilalţi doi erau mult mai obişnuiţi cu aventurile, însă, exact când Eustace Clarence spunea "Uouu", exclamară şi ei "Uouu". Motivul era faptul că, din ramă, ţâşnise afară o trâmbă uriaşă de apă sărată şi rece, împroşcându-i zdravăn, de înlemniră cu răsuflarea tăiată şi uzi leoarcă până la piele.

— Am să sparg în bucăţi porcăria asta, strigă Eustace; apoi, însă, se petrecură simultan câteva lucruri. Eustace se năpusti spre tablou, Edmund, care se pricepea cât de cât la vrăji, ţâşni după el, prevenindu-l să aibă grijă şi să nu fie prost. Lucy îl înşfăcă de cealaltă parte, fiind târâtă în faţă. Iar acum, ori ei se micşorară prea mult, ori tabloul se făcuse mult mai mare. Eustace sări încercând să-l smulgă de pe perete, însă se trezi postat în picioare pe ramă; în faţa lui nu era un geam, ci marea adevărată, cu vânt şi valuri, ce se izbeau de ramă, de parcă ar fi fost o stâncă. Se zăpăci de tot şi se prinse de ceilalţi doi, care săriseră sus lângă el. Se zbătură, urlând, câteva clipe, dar exact când credeau că îşi recăpătaseră echilibrul, se treziră învăluiţi de un imens brizant albastru, care îi luă pe sus, trăgându-i în jos, în mare. Ţipătul disperat al lui Eustace se curmă brusc, când gura i se umplu de apă.

Lucy mulţumea cerului că îşi dăduse toată silinţa la înot în ultimul trimestru. E adevărat că s-ar fi descurcat mult mai bine dacă ar fi dat mai încet din mâini, iar pe deasupra apa era mult mai rece decât părea pe când era doar un tablou. Oricum, ţinând capul sus, zvârli din picioare ca să scape de pantofi, aşa cum se cuvine să facă oricine cade îmbrăcat într-o apă adâncă. Ba chiar stătea cu gura închisă şi cu ochii deschişi. Erau în continuare destul de aproape de corabie; Lucy vedea sus de tot, deasupra lor, flancul verde al vasului şi oameni care se uitau la ea de pe punte. Apoi, cum şi era de aşteptat, Eustace se agăţă panicat de ea şi amândoi se duseră drept la fund.

Când ieşiră din nou la suprafaţă, zări o siluetă albă care se ivise din apele mării, lângă corabie. Edmund era acum foarte aproape de ea, călcând apa, şi îl prinsese de braţe pe Eustace, care zbiera sinistru ca din gură de şarpe. Apoi, altcineva, cu un chip vag cunoscut, îşi strecură o mână pe sub ea, din cealaltă parte. De pe corabie se auzeau ţipete, nenumărate capete se înghesuiau unele în altele peste parapet, de unde se zvârleau frânghii. După aceea urmă un răstimp care i se păru foarte lung, când se învineţi la faţă şi dinţii începură să-i clănţăne în gură. În realitate, răstimpul acesta nu fusese chiar atât de lung; oamenii aşteptau momentul când să o poată trage pe punte, fără să existe riscul de a fi trântită şi izbită de corabie; în ciuda strădaniilor lor admirabile, tot s-a ales cu o vânătaie la genunchi, cum s-a putut vedea când s-a trezit în final în

picioare, pe vas, şiroind de apă şi dârdâind de mama focului. După ea, îl săltară, opintindu-se, pe Edmund, iar apoi pe nefericitul de Eustace. Ultimul apăru străinul, un băiat cu părul bălai, mai mare cu câţiva ani decât ea.

— Cas — Cas — Caspian! rosti Lucy, gâfâind, de îndată ce izbuti să-şi mai tragă sufletul.

Căci chiar Caspian era; Caspian, băiatul care era regele Narniei şi pe care îl ajutaseră să urce pe tron în timpul ultimei lor vizite. Edmund îl recunoscu şi el imediat, îşi dădură toţi mâna, bătându-se pe umăr foarte încântaţi.

— Dar cine e prietenul vostru? întrebă aproape numaidecât Caspian, întorcându-se spre Eustace, cu zâmbetul lui voios.

Numai că Eustace plângea mult mai rău decât s-ar fi cuvenit să plângă un băiat de vârsta lui, care nu păţise nimic altceva decât că se făcuse ciuciulete, şi zbiera în gura mare:

— Vreau să plec. Vreau înapoi. Nu-mi place!

— Vrei să pleci? făcu Caspian. Unde?

Eustace se duse glonţ spre marginea corabiei, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă rama tabloului spânzurată deasupra mării şi să zărească vreun colţişor din dormitorul lui Lucy. Nu-i văzură ochii decât valuri albastre, cu creste înspumate, şi un cer azuriu mai pal, ambele întinzându-se la nesfârşit până în zare, hăt, departe. Poate nici n-ar trebui să-l condamnăm dacă îi tresări inima în piept şi i se făcu brusc rău.

— Hei! Rynelf! îl strigă Caspian pe unul dintre marinari. Adu nişte vin cu mirodenii pentru maiestăţile lor. E bine să beţi ceva ca să vă încălziţi, după ce v-aţi udat atât de rău. Le spunea lui Edmund şi lui Lucy "Maiestăţile lor", fiindcă ei, împreună cu Peter şi Susan fuseseră demult de tot regi şi regine ai Narniei. Timpul în Narnia curge altfel decât la noi.

Dacă petreci o sută de ani în Narnia, te întorci totuşi în lumea noastră exact la aceeaşi oră din aceeaşi zi în care ai plecat. Şi apoi, dacă revii în Narnia după ce ai petrecut o săptămână aici, se prea poate să constaţi că au trecut o mie de ani narnieni, sau doar o zi, ori că timpul a stat în loc. N-ai cum să ştii exact cât, până nu ajungi acolo. Drept urmare, când fraţii Pevensie se întorseseră în Narnia ultima oară în cea de-a doua lor vizită, a fost (pentru narnieni) ca şi cum Regele Arthur ar fi revenit în Anglia, cum ziceau unii că se va întâmpla. Iar eu zic: cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Rynelf se întoarse aducând vinul cu mirodenii aburind într-un clondir şi patru cupe de argint. Era exact ce ţi-ai fi putut dori pe lume în acea clipă, încât, sorbind din minunata licoare, Lucy şi Edmund simţeau cum căldura li se prelinge până în vârful degetelor de la picioare. Eustace, însă, se strâmba şi făcea mutre, bombănea şi scuipa vinul afară, până i se făcu rău din nou şi începu iarăşi să se smiorcăie, întrebând dacă n-aveau cacao granulată cu vitamine, pe care să i-o dizolve în apă distilată, şi insistind ca, oricum, să fie lăsat la ţărm la următoarea oprire.

— Mare măscărici tovarăşul ăsta de drum pe care ni l-ai adus, frate, îi şopti Caspian lui Edmund, chicotind; dar până să mai apuce să adauge ceva, Eustace izbucni iarăşi.

— Ooh! Ptiu! Ce naiba mai e şi aia! Luaţi oroarea asta de-aici.

De data asta, i se putea găsi efectiv o scuză că se simţea oarecum surprins. Ceva într-adevăr foarte ciudat ieşise din cabina de pe pupa şi se apropia agale de ei. Puteai să zici că e — şi într-adevăr era — un Şoarece. Dar nu un şoarece ca oricare, ci unul care mergea pe picioarele dindărăt şi măsura cam jumătate de metru înălţime. De jur împrejurul capului, avea o bandă fină de aur, petrecută la urechi într-o parte pe dedesubt, iar în cealaltă parte pe deasupra, în care era înfiptă o pană lungă, stacojie. (Cum blana Şoarecelui era foarte închisă la culoare, aproape neagră, efectul era puternic şi izbitor.) Stătea cu laba stângă rezemată de plăselele unei săbii, lungă aproape cât coada lui. Păşea grav pe puntea care se legăna, păstrându-şi perfect echilibrul, cu gesturi graţioase şi elegante. Lucy şi Edmund îl recunoscură imediat pe Pişpirici, cel mai viteaz dintre toate animalele vorbitoare din Narnia, şi totodată Şoarecele Şef. Dobândise o glorie nemuritoare în a doua Bătălie de la Beruna. Lucy tânjea, aşa cum i se întâmplase întotdeauna, să-l ia pe Pişpirici în braţe şi să-l strângă la pieptul ei. Ştia, însă, prea bine că n-ar fi putut avea parte niciodată de această plăcere: l-ar fi jignit profund. Se mulţumi, aşadar, să se lase în genunchi ca să poată vorbi cu el.

Pişpiprici puse în faţă piciorul stâng, îl trase în spate pe dreptul, făcu o plecăciune, îi sărută mâna, se îndreptă de spate, îşi răsuci mustăţile şi rosti cu vocea lui ascuţită şi piţigăiată:

— Umilul dumneavoastră servitor, Maiestate. Şi al Regelui

Edmund, deopotrivă. (La care făcu o nouă plecăciune.) Nimic nu mai lipsea acestei minunate aventuri, decât prezenţa Maiestăţilor voastre.

— Pfui, luaţi-l de-aici, se văicărea Eustace. Nu pot să sufăr şoarecii. Şi n-am suportat niciodată animalele dresate. Sunt proaste, vulgare şi — şi sentimentale.

— Să înţeleg oare, îi zise Pişpirici lui Lucy după ce se holbase lung la Eustace, că această persoană nespus de mojică se află sub protecţia Maiestăţii voastre? Fiindcă, dacă nu…

În acea clipă, Lucy şi Edmund traseră amândoi un strănut.

— Ce prost sunt să vă ţin aici în picioare, cu hainele astea ude pe voi, spuse Caspian. Haideţi jos să vă schimbaţi. Lucy, am să-ţi dau cabina mea, fireşte, însă din păcate n-am straie femeieşti la bord. Va trebui să te descurci cu nişte veşminte de-ale mele. Haide, Pişpirici, fii băiat bun şi arată-le drumul.

— Pentru a fi pe placul unei doamne, zise Pişpirici, renunţi până şi la o chestiune de onoare — măcar pe moment — la care se uită foarte aspru la Eustace.

Caspian îi împinse de la spate, zorindu-i, aşa că în câteva minute Lucy se trezi intrând pe uşă în cabina de la pupa. Se îndrăgosti de ea numaidecât — cele trei ferestre pătrate care dădeau spre apa albastră şi învolburata din spatele corabiei, banchetele joase şi capitonate pe trei din laturile mesei, lampa de argint care se legăna deasupra (opera Piticilor, îşi dădu ea seama imediat după fineţea şi delicateţea lucrăturii) şi imaginea aurie a Leului Aslan pe peretele din faţă, mai sus de uşă. Toate astea le sesiză într-o clipită, căci Caspian deschise numaidecât o uşă dinspre tribord şi zise:

— Asta o să fie camera ta, Lucy. Îmi iau doar nişte lucruri uscate — scotocea într-unul dintre cufere în timp ce vorbea — şi pe urmă te las să te schimbi. Aruncă pe uşă afară hainele ude, ca să pun pe cineva să ţi le ducă la cambuză, să se usuce.

Lucy se simţea ca acasă, de parcă ar fi locuit în cabina lui Caspian de săptămâni în şir, iar mişcarea corabiei n-o neliniştea, întrucât pe vremuri, când fusese regină în Narnia, călătorise mult pe mare. Cabina era foarte mică, dar veselă şi strălucitoare de la lambriurile pictate frumos (numai păsări, animale, balauri roşii şi viţă de vie); odăiţa sclipea de curăţenie. Hainele lui Caspian îi erau prea mari, însă până la urmă izbuti să se descurce. Cu pantofii, sandalele şi cizmele lui de apă n-avea ce

face, nepotrivindu-i-se practic deloc, dar n-o deranja să umble desculţă pe corabie. După ce se îmbrăcă, se uită afară pe fereastră la apa care vuia înspumată pe lângă vas şi trase adânc aer în piept. Era absolut convinsă că aveau să petreacă de minune.

2 LA BORDUL CORABIEI "ZORI DE ZI"

— Ah, Lucy, ai venit, zise Caspian. Tocmai te aşteptam. Ţi-l prezint pe căpitanul meu, lordul Drinian.

Un bărbat brunet puse genunchiul în pământ şi îi sărută mâna. De faţă mai erau doar Pişpirici şi Edmund.

— Unde e Eustace? întrebă Lucy.

— În pat, zise Edmund, şi nu cred că-l putem ajuta cumva. Dacă încerci să fii drăguţ cu el, nu-i faci decât şi mai rău.

— Până una alta, spuse Caspian, vrem să stăm de vorbă.

— Pe Jupiter, sigur că da, spuse Edmund. Şi, în primul rând, despre timp. A trecut un an după timpul nostru de când ne-am despărţit de tine înainte de încoronare. Cât a însemnat asta ca durată în Narnia?

— Exact trei ani, zise Caspian.

— Totul merge bine? se interesă Edmund.

— Doar nu crezi că mi-aş fi lăsat eu regatul şi să plec pe mare dacă totul n-ar fi fost în regulă, îi răspunse Regele. Nu mai există acum nici o înţelegere între Telmarinieni, Pitici, lighioane vorbitoare, Fauni şi tot restul. Iar pe uriaşii ăia scandalagii de la graniţă i-am bătut vara trecută atât de zdravăn, încât acum ne plătesc biruri grele. Şi am o persoană minunată pe care o las ca Regent, când sunt plecat — Bunilă, Piticul, îl mai ţineţi minte?

— Dragul de Bunilă, zise Lucy, cum să nu-l ţin minte?! Nici c-ai fi putut face o alegere mai bună.

— Credincios ca un câine, Doamnă, şi viteaz ca un ca un Şoarece, spuse Drinian. Era să spună "ca un leu", însă observase că Pişpirici stătea cu ochii pironiţi la el.

— Şi încotro ne îndreptăm? întrebă Edmund.

— Păi, începu Caspian, e o poveste cam lungă. Poate vă mai amintiţi că, atunci când eram mic, unchiul meu, uzurpatorul Miraz, s-a descotorosit de şapte prieteni de-ai tatii (care ar fi putut să-mi ţină partea) trimiţându-i să exploreze necunoscutele

Mări Răsăritene aflate dincolo de Insulele Părăsite.

— Da, zise Lucy, şi nici unul dintre ei nu s-a mai întors vreodată.

— Întocmai. Ei bine, în ziua încoronării mele, cu aprobarea lui Aslan, am făcu legământul ca, în cazul în care restabilesc pacea în Narnia, să navighez spre răsărit timp de un an şi o zi pentru a-i găsi pe prietenii tatălui meu sau pentru a afla dacă au murit, urmând astfel să-i răzbun, dacă îmi stă în putinţă. Iată numele lor: Lordul Revilian, Lordul Bern, Lordul Argoz, Lordul Mavramorn, Lordul Octesian, Lordul Restimar şi — oh, şi încă unul, cu un nume pe care nu izbutesc să mi-l amintesc.

— Lordul Rhoop, Sire, spuse Drinian.

— Rhoop, Rhoop, sigur că da, zise Caspian. Aceasta este principala mea intenţie, însă Pişpirici ţinteşte la ceva şi mai cutezător.

Toţi ochii se întoarseră spre Şoarece.

— Cutezător ca spiritul meu, spuse el. Deşi poate mărunt ca statura mea. De ce n-am încerca să ajungem tocmai până la capătul de răsărit al lumii?! Şi ce-am putea oare găsi acolo? Eu, unul, mă aştept să găsim ţara lui Aslan. Marele Leu vine la noi întotdeauna dinspre est, peste mări şi ţări.

— Ce idee nemaipomenită, exclamă Edmund, copleşit de admiraţie.

— Dar chiar crezi, interveni Lucy, că ţara lui Aslan e într-adevăr o ţară — adică genul de ţară spre care să poţi vreodată naviga?

— Nu ştiu, Doamnă, zise Pişpirici. Dar iată cum stau lucrurile. Când eram în leagăn, o nimfă a pădurii, o Driadă, mi-a recitat aceste versuri:

> Acolo unde cerul se întâlneşte cu marea,
> Acolo unde valurile nu mai sunt ca sarea,
> Pişpirici, dulceaţa mea, scrutează zarea
> Şi-n depărtările măreţe vei afla cătarea.
> Răsăritul extrem îţi este salvarea.

Nu ştiu ce înseamnă, însă vraja acestor cuvinte m-a urmărit toată viaţa.

După o scurtă tăcere, Lucy întrebă:

— Şi unde ne aflăm acum, Caspian?

— Căpitanul îţi poate spune mai bine decât mine, zise Caspian.

Aşa că Drinian îşi scoase harta şi o întinse pe masă.

— Iată poziţia în care ne găsim, făcu el, arătând cu degetul. Sau, în fine, poziţia în care ne găseam azi, la amiază. Am avut un vânt bun dinspre Cair Paravel şi ne-am îndreptat uşor spre nord către Galma, unde am ajuns a doua zi. Am stat în port o săptămână, întrucât Ducele din Galma a organizat un măreţ turnir pentru Maiestatea sa, care a dat jos din şa nenumăraţi cavaleri...

— Şi m-am ales şi eu cu nişte căzături urâte, Drinian. Mai am şi acum vânătăile de pe urma lor, se băgă în vorbă Caspian.

— ...şi a dat jos din şa nenumăraţi cavaleri, repetă Drinian, zâmbind cu gura până la urechi. Noi ne gândeam că Ducelui i-ar plăcea dacă Maiestatea sa Regele s-ar însura cu fiică-sa, numai că n-a ieşit nimic.

— E saşie şi are pistrui, zise Caspian.

— Oh, biata fată, o căină Lucy.

— Şi am plecat din Galma, continuă Drinian, şi timp de aproape două zile am avut o mare atât de calmă, de a trebuit să vâslim, după care am avut din nou vânt bun, dar tot n-am ajuns în Terebinthia decât în a patra zi de când am părăsit Galma. Iar acolo regele lor ne-a trimis o solie, prevenindu-ne să acostăm întrucât în Terebinthia era o mare molimă, aşa că am ocolit promontoriul şi am tras într-un golfuleţ, unde ne-am aprovizionat cu apă. Pe urmă am fost nevoiţi să rămânem în radă trei zile până s-a pornit un vânt dinspre sud-est şi am plecat spre Cele Şapte Insule. După trei zile de navigat în larg, un vas corsar (după velatură, din Terebinthia) ne-a ajuns din urmă, dar, când a constatat că suntem bine înarmaţi, şi-a văzut de drum după câteva schimburi de săgeţi din ambele părţi...

— Ba ar fi trebuit să-l urmărim, să urcăm la bordul lui şi să-i spânzurăm pe toţi nemernicii ăia, zise Pişpirici.

— ...iar după alte cinci zile ne-am apropiat de Muil, insula situată cel mai la vest dintre Cele Şapte Insule. Apoi am trecut prin strâmtoare, vâslind, iar pe la asfinţit am ajuns la Redhaven, pe insula Brenn, unde am fost ospătaţi, cu dragoste, şi am primit merinde şi apă, cât ne-a poftit inima. Am plecat din Redhaven acum şase zile şi am avut o viteză nemaipomenit de bună, aşa că nădăjduiesc să putem vedea Insulele Părăsite

poimâine. Pe scurt, ne aflăm de aproape treizeci de zile pe mare şi, de când am plecat din Narnia, am parcurs peste patru sute de leghe.

— Şi după Insulele alea Părăsite? se interesă Lucy.

— Nimeni nu ştie, Maiestatea voastră, îi răspunse Drinian. Doar dacă ne vor spune locuitorii acelor insule.

— Pe vremea noastră habar n-aveau, zise Edmund.

— Păi, aventura începe, aşadar, cu adevărat după Insulele Părăsite, remarcă Pişpirici.

Caspian le propuse apoi să le arate, eventual, corabia înainte de cină, însă Lucy, pe care o mustra conştiinţa, zise:

— Cred că ar trebui să mă duc să văd ce face Eustace. E oribil să ai rău de mare, să ştiţi. Dacă aş avea la mine licoarea aceea întăritoare, l-aş face bine numaidecăt.

— Dar chiar o ai, zise Caspian. Uitasem practic de ea. Ai uitat-o la plecare, iar eu m-am gândit că ar putea fi considerată o licoare regească, aşa că am adus-o aici — de cumva crezi că e bine să fie irosită pe o chestie măruntă cum e răul de mare.

— Nu iau decât o picătură, spuse Lucy.

Caspian deschise unul dintre cuferele de sub banchetă, de unde scoase frumoasa sticluţă de cleştar, de care Lucy îşi aducea aminte atât de bine.

— Primeşte înapoi ce-ţi aparţine, Regino, zise el.

După care, ieşiră din cabină afară, sub razele soarelui.

Puntea avea două trape mari şi lungi, înainte şi după catarg, ambele fiind deschise, aşa cum se întâmpla întotdeauna pe vreme frumoasă, pentru ca lumina şi aerul să pătrundă până în adâncul corabiei. Caspian îi conduse pe o scară în trapa de după catarg.

Se treziră într-o încăpere mare, cu banchete de vâslit dintr-o parte în cealaltă; lumina pătrundea printre găurile pentru vâsle, dănţuind jucăuşă pe tavan. Fireşte că vasul lui Caspian nu era o grozăvenie din aceea — o galeră vâslită de sclavi. Vâslele erau folosite doar când nu exista vânt prielnic ori când se intra şi se ieşea din porturi, şi toată lumea (excepţie făcând Pişpirici, care avea picioarele prea scurte) trăsese adesea la rame, când trebuia. Pe părţile laterale, spaţiul de sub banchete fusese lăsat liber pentru picioarele vâslaşilor, însă în mijlocul încăperii se afla un fel de groapă, adâncă până jos în cală, plină cu tot felul de lucruri: saci de făină, butoiaşe cu apă şi bere, hălci de porc

afumat, borcane cu miere, burdufuri pline cu vin, mere, nuci, brănzeturi, biscuiţi, napi şi bucăţi de slănină. De tavan — adică, de sub punte — atârnau şunci şi funii de ceapă, precum şi hamace în care se odihneau marinarii, când nu făceau de cart. Caspian îi conduse mai încolo, păşind peste fiecare bancă; oricum, el păşea, însă Lucy păşea cumva sărind, iar Pişpirici sărea de-a binelea. Tot aşa ajunseră la un perete despărţitor. Caspian deschise uşa şi intrară într-o cabină care ocupa spaţiul din pupa de sub cabinele de pe punte. Nu era, desigur, la fel de frumoasă. Era o încăpere foarte joasă, iar părţile laterale se curbau în jos, apropiindu-se atât de mult, încât aproape că nici nu exista podea; şi, cu toate că avea ferestre cu geamuri groase, acestea nu erau făcute să se deschidă, întrucât se aflau sub apă. De fapt, exact în acel moment, cum corabia avea tangaj mare, geamurile astea ba se făceau aurii de la razele soarelui, ba se colorau într-un verde ceţos de la apa mării.

— Noi doi o să stăm aici, Edmund, spuse Caspian. Îi lăsăm rubedeniei tale cuşeta de dormit şi nouă ne atârnăm nişte hamace.

— O rog stăruitor pe Maiestatea voastră..., zise Drinian.

— Nu, nu stau cu camaradul tău, spuse Caspian, am lămurit asta. Tu şi Rhince (Rhince era camaradul) conduceţi corabia şi v-aţi chinui degeaba noapte de noapte când noi cântam voioşi sau stam de poveşti, aşa că trebuie să dormi în cabina de deasupra, de la babord. Regelui Edmund şi mie ne va fi foarte comod aici, jos. Dar cum se simte străinul?

Eustace, foarte verde la faţă şi bosumflat rău, întrebă dacă exista vreun semn că furtuna se mai potolise cumva. Dar Caspian spuse: "Care furtuna?!", iar Drinian izbucni în hohote de râs.

— Furtună, tânărul meu stăpân, se prăpădea el de râs. Când de mult n-am văzut o zi mai senină şi mai frumoasă ca asta!

— Cine-i ăsta? întrebă Eustace, ţâfnos. Să plece. Mă toacă la creieri cu vocea lui.

— Ţi-am adus să iei ceva, ca să te simţi mai bine, Eustace, spuse Lucy.

— Oh, plecaţi de-aici şi lasaţi-mă în pace, mormăi Eustace.

Dar tot luă o înghiţitură din sticluţă şi, deşi zicea că era o porcărie (când Lucy destupase sticluţa, cabina se umpluse de un

miros delicios), e limpede că la câteva clipe după ce înghiţise din licoare îi reveni culoarea în obraji, şi pesemne că se simţea mai bine fiindcă, în loc să se smiorcăie că nu suporta furtuna şi că îl durea capul, începu să pretindă să fie lăsat la ţărm, afirmând că în primul port avea "să depună plângere" împotriva lor la consulatul britanic. Însă când Pişpirici îl întrebă ce era aia "plângere" şi cum o depuneai (Pişpirici credea că era o nouă modalitate de a pune la punct o luptă corp la corp), Eustace nu găsi altceva de spus decât: "Hm, poftim de vezi, cum de e posibil să nu ştii aşa ceva!" Până la urmă, izbutiră să-l convingă pe Eustace că navigau cu toate pânzele sus spre cea mai apropiată coastă pe care o cunoşteau şi că a-l trimite înapoi la Cambridge — unde locuia unchiul Harold — era la fel de greu ca şi cum ar fi trebuit să-l expedieze drept pe lună. După aceea, a acceptat morocănos să-şi pună hainele curate care i se pregătiseră şi să vină pe punte.

Caspian continuă să le arate corabia, deşi văzuseră deja aproape totul. Urcară pe teugă şi văzură straja care stătea pe un fel de raft în gâtlejul balaurului aurit, privind afară prin botul deschis al lighioanei. În teugă se aflau cambuza (sau bucătăria corabiei) şi nişte încăperi pentru nostrom, dulgher, bucătar şi arcaşul şef. Dacă vi se pare ciudat că aici cambuza era în proră şi vă şi închipuiţi cum fumul de la horn plutea înapoi peste punte, nu uitaţi că aceasta era o corabie, şi nu un vapor, unde există întotdeauna un vânt frontal. Pe o corabie vântul bate din spate, aşa că orice miros este împins cât mai în faţă cu putinţă. Ajunseră în turela de pe catarg, iar la început se cam speriară simţindu-se legănaţi încolo şi încoace, sus de tot, de unde puntea părea tare mică şi foarte departe, dedesubt. Îţi dădeai seama că dacă se întâmpla să cazi de acolo, nu era absolut deloc obligatoriu să nimereşti neapărat pe punte, şi nu drept în apă. Plecară mai departe, pe puntea de la pupa, unde Rhince era de serviciu, împreună cu încă un tip, la fusul cârmei, iar în spatele acesteia se înălţa coada balaurului, poleită sclipitor, în care, înăuntru, de jur împrejur, se afla o mică banchetă. Numele corabiei era "Zori de zi". Era tare micuţă în comparaţie cu navele noastre sau chiar cu oricare dintre vasele (luntre, dromon, caracă şi galion) existente în Narnia pe vremea când Lucy şi Edmund domniseră acolo sub Peter, Marele Rege, căci cât timp cârmuiseră strămoşii lui Caspian toată navigaţia

încetase aproape complet. Când unchiul lui, Miraz uzurpatorul, îi trimisese pe mare pe cei şapte lorzi, aceştia fuseseră nevoiţi să cumpere o corabie galmiană, pe care angajaseră marinari din Galma. Acum, însă, Caspian începuse să-i înveţe pa narnieni să fie iarăşi navigatori pe mare, iar "Zori de zi" era cea mai frumoasă corabie pe care o construise deocamdată. Era atât de mică, încât în faţa catargului nu mai rămânea aproape nici o porţiune liberă pe punte între trapa centrală, barca vasului pe o latură şi coşul cu găini (Lucy hrănea găinile) pe cealaltă latură; în felul ei era, însă, o frumuseţe, o "domniţă" cum spun marinarii, cu linii perfecte, culori pure, cu verge, funii şi şuruburi lucrate cu măiestrie. Pe Eustace, fireşte, nu-l mulţumea nimic, bombănind întruna şi ridicând în slăvi pacheboturile, bărcile cu motor, aeroplanele şi submarinele ("Ca şi cum ar fi avut cumva habar de ele", mormăia Edmund), însă ceilalţi doi erau încântaţi de "Zori de zi"; şi când, revenind în cabină la cină, au putut admira cerul spre apus străluminat de asfinţitul roşu, când au simţit freamătul corabiei şi, pe buze, gustul sărat al mării, când s-au gândit la ţinuturile necunoscute din marginea răsăriteană a lumii, Lucy şi-a dat seama că de fericire nici nu mai putea vorbi. Ce era în mintea lui Eustace ar fi cel mai bine să redăm cu propriile lui cuvinte, căci atunci când şi-au primit toţi hainele înapoi, bine uscate, a doua zi dimineaţă, băiatul şi-a scos numaidecât un carneţel negru cu un creion şi s-a apucat să ţină un jurnal. Avea întotdeauna la el acest carneţel în care îşi însemna notele de la şcoală, căci, dacă nu se sinchisea mai deloc de nici un obiect în sine, îi păsa în schimb foarte mult de note, obişnuind chiar să se ducă la alţii şi să le zică: "Uite cât am luat eu. Tu cât ai luat?" Însă, cum părea puţin probabil ca pe "Zori de zi" să capete multe note, începu un jurnal. Iată prima lui însemnare.

"7 august. Sunt de douăzeci şi patru de ore pe barca asta nesuferită, doar dacă nu visez cumva. Tot timpul a făcut ravagii o furtună înspăimântătoare (bine că nu am rău de mare). Valuri uriaşe se rostogolesc mereu peste parapet şi, de nenumărate ori, am văzut barca asta prăpădită aproape înghiţită de apă. Toii ceilalţi se prefac că nu observă nimic din toate astea, ori din lăudăroşenie, ori fiindcă Harold zice că una dintre cele mai mari laşităţi pe care le vezi la oamenii de rând este că închid ochii la

Fapte. E curată nebunie să ieşi pe mare cu o porcărie paradită ca asta, nu cu mult mai mare decât o barcă de salvare. Şi, fireşte, absolut rudimentară înăuntru. Nu tu salon, radio, săli de baie sau şezlonguri pe punte. M-au târât pe ea peste tot aseară şi ţi se făcea pur şi simplu greaţă auzindu-l pe Caspian cum se fălea cu pocitania lui de barcă de jucărie, de parcă ar fi fost Queen Mary. Am încercat să-i povestesc cum arată navele adevărate, dar e prea greu de cap. E. şi L., bineînţeles, nu m-au susţinut deloc. Cred că o fetiţă ca Lucy nu îşi dă seama de primejdie, iar E. îl linguşeşte pe C., cum face toată lumea aici. Îi spun "Rege". I-am spus că eu sunt republican", iar el m-a întrebat ce înseamnă asta! Parcă n-ar avea habar de nimic. Nici nu mai pomenesc de faptul că mi s-a dat cea mai proastă cabină de pe barca asta, temniţă sadea, în timp ce Lucy s-a ales cu ditamai camera pe punte, numai pentru ea, o încăpere destul de drăguţă în comparaţie cu celelalte chestii de pe-aici. C. zice că a făcut aşa fiindcă e fată. Am încercat să-l fac să priceapă ce spune Alberta, că toate mofturile de genul ăsta nu fac decât să le înjosească pe fete, dar e prea greu de cap. Oricum, n-ar fi exclus să constate că am să mă îmbolnăvesc dacă mai stau mult în gaura aia. E. zice că n-ar trebui să fiu aşa de cârcotaş, din moment ce C. stă acolo cu noi, ca să-i facă loc lui Lucy. Ceea ce înseamnă că va fi şi mai înghesuit, şi mai rău acolo. Cât pe-aci să uit să spun că mai e şi o chestie cu un Şoarece, care e de o neobrăzare îngrozitoare cu toată lumea. Ceilalţi n-au decât să-i permită, treaba lor, dar eu îi rup coada dacă îndrăzneşte să-mi facă mie aşa ceva. Mâncarea este şi ea îngrozitoare."

Scandalul între Eustace şi Pişpirici a izbucnit mai repede decât ar fi fost de aşteptat. Înainte de prânz, în ziua următoare, când ceilalţi stăteau la masă şi aşteptau (marea îţi face poftă de mâncare), Eustace dădu buzna înăuntru, frângându-şi mâinile şi zbierând:

— Bruta aia prizărită era să mă omoare. Insist să fie ţinută sub control. Aş putea să te dau în judecată, Caspian. Aş putea să-ţi poruncesc să o nimiceşti.

În aceeaşi clipă, apăru şi Pişpirici. Avea sabia scoasă şi îşi înfoiase mustăţile cu un aer crunt, însă altminteri era politicos ca întotdeauna.

— Vă cer tuturor iertare, zise el, şi în special Maiestăţii sale.

Dacă aş fi ştiut că se refugiază aici, aş fi aşteptat un moment mai propice ca să-l învăţ minte.

— Ce naiba se întâmplă? exclamă Edmund.

Iată ce se întâmplase de fapt. Lui Pişpirici, care avea tot timpul impresia că nava nu înainta destul de repede, îi plăcea să stea pe parapet, în faţă de tot, aproape de capul balaurului, privind pierdut spre zările răsăritene şi fredonând încetişor, cu glăsciorul lui piţigăiat, cântecul făcut de Driadă pentru el. Nu se ţinea niciodată de nimic, oricât de tare s-ar fi legănat corabia, păstrându-şi echilibrul fără nici un fel de dificultate; asta poate şi din cauza cozii lui lungi, care atârna pe punte, în josul parapetului. Toţi cei aflaţi la bord erau învăţaţi cu acest obicei, care le plăcea marinarilor, căci atunci când făceau de cart mai aveau şi ei cu cine schimba o vorbă. Cum s-a întâmplat de exact Eustace a alunecat, împiedicându-se şi rostogolindu-se de-a dura tocmai în faţă, până la teugă (nu căpătase încă "picioare de marinar"), n-am aflat niciodată. Poate spera să vadă în zare uscatul, sau poate voia să dea o raită pe la bucătărie să mai şterpelească niscaiva mâncare. Oricum, de îndată ce a văzut coada aia lungă atârnând în jos — pesemne destul de tentantă — s-a gândit cât ar fi de minunat să o înşface zdravăn şi să-l zgâlţâie bine pe Pişpirici în sus şi în jos, de vreo două ori, după care s-o ia la fugă râzând. La început, planul a funcţionat aparent de minune. Şoarecele nu era cu mult mai greu decât o pisică mare. Cât ai clipi din ochi, Eustace îl zmulse de pe balustradă, şi ce caraghios arăta (se gândea Eustace) cu lăbuţele alea răsucite în afară şi cu botul deschis. Din păcate însă, Pişpirici, care văzuse moartea cu ochii de nenumărate ori, nu-şi pierdu nici o clipă cumpătul. Şi nici îndemânarea. Nu-i uşor să-ţi scoţi sabia din teacă atunci când te zgâlţâie cineva prin aer ţinându-te de coadă, însă el a izbutit. Aşa că, alegându-se cu două împunsături oribile în mână, Eustace dădu drumul la coadă. Şi nici cât ai zice peşte, Şoarecele ţâşni în sus ca o minge, dând nas în nas cu el, în timp ce o chestie oribil de ascuţită, lungă şi strălucitoare, ca un fel de frigăruie, îi era fluturată încolo şi încoace, la numai câţiva centimetri de burtă. (Asta pentru şoareci, în Narnia, înseamnă undeva sub cingătoare, fiindcă n-au cum să ajungă mai sus.)

— Încetează, bolborosi Eustace, pleacă de-aici. Ia chestia aia de lângă mine. E periculos, încetează, n-auzi?! Am să te

spun lui Caspian. Am să-i zic să-ti pună botniţă şi să te lege fedeleş.

— Tu de ce nu-ţi scoţi sabia, mişelule! chiţăi Şoarecele. Scoate arma şi luptă, că altfel te învineţesc tot cu latul săbiei.

— N-am sabie, zise Eustace. Sunt un pacifist. Nu cred în lupte.

— Să înţeleg oare, spuse Pispirici, retrăgându-şi câteva clipe sabia şi vorbind foarte grav, că n-ai de gând să-mi dai satisfacţie?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise Eustace, frecându-şi mâna de durere. Dacă nu eşti în stare să guşti o glumă, nu merită să-mi bat capul cu tine.

— Păi, atunci, ia vezi ce "gust" are asta, i-o trânti Pispirici, şi asta — să înveţi cum să te porţi — şi cât respect se cuvine să-i arăţi unui cavaler — şi unui Şoarece — şi cozii unui Şoarece — şi de fiecare dată îi mai ardea lui Eustace câte o lovitură zdravănă cu latul săbiei, care era subţire, din oţel călit de bună calitate, suplu şi eficient ca o nuia. Eustace (desigur) urma cursurile unei şcoli unde nu se practica pedeapsa corporală, aşa că senzaţia era absolut nouă pentru el. Acesta a fost şi motivul pentru care, în ciuda faptului că nu avea deprinderea de a păşi dezinvolt pe puntea unei corăbii care se legăna, nu i-a luat nici un minut ca să zboare practic de la teugă, să străbată ca vântul toată distanţa până la cabină şi să dea buzna înăuntru, urmărit cu înfocare de Pispirici. Lui Eustace i se părea într-adevăr că atât sabia, cât şi urmărirea îl frigeau ca focul. Ba după cum simţea pe piele, parcă l-ar fi ars cineva cu fierul roşu.

N-a fost prea greu să se rezolve problema, de îndată ce Eustace a priceput că toată lumea lua în serios ideea unui duel, iar Caspian se oferea să-i împrumute o sabie, în timp ce Drinian şi Edmund discutau dacă n-ar fi fost nimerit să fie cumva dezavantajat, într-un fel sau altul, pentru a compensa faptul că era mult mai înalt şi mai mare decât Pişpirici. Eustace se scuză morocănos şi plecă împreună cu Lucy, care se oferise să-i spele şi să-i bandajeze mâna, după care se vârî în cuşeta lui. Avu grijă să se lungească pe o parte.

3 INSULELE PĂRĂSITE

— Pământ la orizont! urlă omul de la proră.

Lucy, care stătuse la taclale cu Rhince sus pe dunetă, coborî scara tropăind mărunt şi se năpusti în faţă. Veni după ea numaidecât şi Edmund, iar acolo îi găsiră pe Caspian, Drinian şi Pişpirici, care se aflau deja pe teugă. Era o dimineaţă friguroasă, cu un cer foarte şters şi o mare foarte bleumarin, cu mici cârlionţi de spumă, iar colo, ceva mai departe spre tribord, se afla cea mai apropiată dintre Insulele Părăsite, Felimath, ca o colină verde şi joasă crescută din apă; în spatele ei, ceva mai departe, se zăreau pantele cenuşii ale suratei ei, Doorn.

— Felimath, eşti neschimbată! Şi tu, Doorn, la fel! exclamă Lucy, bătând din palme. Oh, Edmund, ce mult a trecut de când le-am văzut ultima oară!

— N-am înţeles niciodată de ce aparţin Narniei, zise Caspian. Să le fi cucerit, oare, Peter, Marele Rege?

— Oh, nu, îi răspunse Edmund. Au fost ale Narniei dinainte de noi — de pe vremea Vrăjitoarei Albe.

(Apropo, n-am aflat niciodată cum de aceste insule îndepărtate au intrat în proprietatea coroanei Narniei; dacă aflu vreodată şi dacă povestea pare cât de cât interesantă, am să v-o spun în altă carte.)

— Urmează să ancorăm aici, Sire? se interesă Drinian.

— Nu cred că ne-ar fi de prea mult folos să tragem la ţărmul insulei Felimath, remarcă Edmund. Pe vremea noastră, era aproape nelocuită, iar după cum arată nu cred ca situaţia să se fi schimbat cumva. Majoritatea populaţiei trăia pe Doorn, iar o mică parte dintre locuitori erau de găsit pe Avra — a treia dintre insule; deocamdată de aici nu se vede. Pe Felimath, creşteau doar oi.

— Atunci, presupun că va trebui să ocolim promontoriul ăsta, zise Drinian, şi să acostăm în Doorn. Asta înseamnă că va trebui să vâslim.

— Ce păcat că nu ne oprim pe Felimath, zise Lucy. Mi-ar plăcea tare mult să mă plimb pe-acolo. E atât de pustiu — dar o pustietate frumoasă, multă iarbă, trifoi şi un aer marin tare plăcut.

— Şi mie mi-ar plăcea să-mi dezmorţesc picioarele acum, zise Caspian. Ia staţi un pic. Ce-ar fi să ne ducem la ţărm cu o barcă, pe care o trimitem înapoi, după care traversăm pe jos insula Felimath şi aşteptăm ca "Zori de zi" să vină să ne ia din

cealaltă parte?!

Dacă pe atunci Caspian ar fi avut experienţa pe care a dobândit-o mai târziu în această călătorie, n-ar fi făcut propunerea asta; însă, în acea clipă, ideea părea excelentă.

— Oh, hai să facem aşa, zise Lucy.

— Vii şi tu, nu-i aşa? îl întrebă Caspian pe Eustace, care apăruse pe punte cu mâna bandajată.

— Orice, numai să cobor de pe barca asta afurisită, zise Eustace.

— Afurisită? se miră Drinian. Cum adică?

— Într-o ţară civilizată, cum e aceea din care vin eu, îi explică Eustace, corăbiile sunt atât de mari încât, atunci când eşti înăuntru, habar n-ai că te afli de fapt pe mare.

— În cazul ăsta, poţi foarte bine rămâne la mal, îi spuse Caspian. Drini-an, spune-le, te rog, să coboare barca

Regele, Şoarecele, cei doi fraţi Pevensie şi Eustace se suiră cu toţii în barcă, îndreptându-se spre plaja insulei Felimath. După ce barca plecă înapoi, de data asta cu ajutorul vâslelor, se întoarseră toţi şi priviră în jur. Rămaseră surprinşi constatând cât de mică părea corabia "Zori de zi".

Lucy era desigur desculţă, întrucât îşi zvârlise pantofii din picioare când înota, însă nu era mare scofală să calci pe o iarbă atât de deasă şi moale. Ce plăcere să păşeşti din nou pe uscat, să miroşi pământul şi ierburile, chiar dacă la început li se părea că terenul le sălta sub picioare ca o corabie, aşa cum îndeobşte se întâmplă să ai senzaţia când ai călătorit mult pe mare. Era mult mai cald aici decât la bordul corabiei, iar lui Lucy îi plăcea tare mult să meargă prin nisip. Undeva cânta o ciocârlie.

Ajunseră spre mijlocul insulei şi începură să urce un deal destul de abrupt, deşi nu prea înalt. Din vârf, desigur, priviră în urmă şi văzură corabia lor, "Zori de zi", sclipind ca o imensă insectă strălucitoare şi înaintând încet spre nord-vest, cu ajutorul vâslelor. După aceea, trecură peste coama dealului şi nu mai văzură corabia.

În faţa lor se aşternea acum insula Doorn, despărţită de Felimath printr-o limbă de mare lată cam de o milă; în spatele acesteia, ceva mai la stânga, se afla insula Avra. Narrowhaven, micul orăşel alb de pe Doorn, se vedea perfect.

— Ei, poftim, ce mai e şi asta? exclamă Edmund, brusc.

În valea verde spre care coborau, vreo şase-şapte bărbaţi

neţesălaţi şi neciopliţi, înarmaţi cu toţii, stăteau jos lângă un copac.

— Să nu le spuneţi cine suntem, zise Caspian.

— Şi, mă rog, de ce nu, Maiestatea ta? întrebă Pişpirici, care consimţise să meargă călare pe umărul lui Lucy.

— Mi-a trecut prin minte adineaori, îi răspunse Caspian, că e posibil ca nimeni de-aici să nu mai fi auzit de multă vreme de Narnia. Nu-i exclus, aşadar, să nu recunoască încă supremaţia noastră, în care caz e destul de riscant să te prezinţi ca Rege.

— Avem săbii, Sire, spuse Pişpirici.

— Da, Pişpirici, ştiu că avem, îi dădu dreptate Caspian. Dar în caz că ar fi vorba să recucerim cele trei insule, aş prefera să mă întorc cu o armată ceva mai mare.

Se apropiaseră destul de mult de străini, iar unul dintre ei — un flăcău voinic şi brunet — le strigă: Bună dimineaţa tuturor!

— Bună dimineaţa şi vouă, îi răspunse Caspian. Mai există vreun guvernator al Insulelor Părăsite?

— Ba bine că nu, zise omul, Guvernatorul Gumpas. Prisosinţa sa este la Narrowhaven. Dar staţi să beţi cu noi.

Caspian îi mulţumi, deşi nici lui, nici celorlaţi nu le prea plăcea cum arătau noile lor cunoştinţe, şi se aşezară cu toţii. Dar nici nu apucară bine să ridice cupele la gură că tipul cu părul negru le făcu un semn din cap camarazilor lui şi, cât ai zice peşte, toţi cei cinci musafiri se treziră prinşi strâns în cleştele unor braţe vânjoase. Urmară câteva clipe de luptă, însă avantajul era de o singură parte, aşa că, în scurt timp, se văzură dezarmaţi şi cu mâinile bine legate la spate — cu excepţia lui Pişpirici, care se frângea şi se răsucea, muşcând furios, în pumnul celui care îl ţinea captiv.

— Ai grijă cu lighioana, Tacks, îi spuse căpetenia. Să nu păţească ceva. Pun rămăşag că pe ăsta vom scoate cel mai bun preţ.

— Laşule! Mişelule! chiţăi Pişpirici. Ia să te vedem dacă îndrăzneşti să-mi dai sabia şi să-mi dezlegi labele.

— Ei, na! fluieră negustorul de sclavi (căci chiar asta era). Animalul vorbeşte! N-aş fi crezut că e posibil aşa ceva. Să fiu al naibii dacă nu capăt pe puţin două sute de semilune pe el. (Semiluna calormenilor, care este principala monedă prin acele locuri, valorează cam o treime de Ură.)

— Prin urmare, asta eşti, zise Caspian. Răpitor şi negustor

de sclavi. Să-ţi fie ruşine.

— Ei, uşurel, uşurel, zise negustorul de sclavi. Pliscul mai mic. Eşti cuminte, e bine pentru toată lumea, pricepi? Nu fac asta ca sa mă distrez. Trebuie să-mi câştig şi eu existenţa ca oricare altul.

— Unde o să ne duceţi? întrebă Lucy, rostind cuvintele cu oarecare greutate.

— La Narrowhaven, îi replică negustorul de sclavi. Mâine e zi de târg.

— E acolo vreun consul britanic? întrebă Eustace.

— Vreun ce?! se miră omul.

Fără să-i lase, însă, lui Eustace răgazul de a încerca să-i explice, negustorul de sclavi spuse sec:

— Ei, gata, m-am săturat de trăncăneala asta. Şoarecele e o dulceaţă, pe lângă ăsta care poate scoate din minţi şi o stană de piatră. S-o luăm din loc, băieţi.

După aceea, cei patru prizonieri fură legaţi cu funii împreună, nu cu cruzime, însă bine strâns, fiind puşi să meargă pe jos spre ţărm. Pişpirici era dus în braţe. Sub ameninţarea de a fi legat la bot, încetase cu muşcatul, însă turuia necontenit, iar Lucy efectiv se minuna cum de era posibil ca un om să suporte să i se spună tot ce-i spunea Şoarecele negustorului de sclavi, însă negustorul de sclavi, în loc să protesteze, spunea doar: "Hai, continuă", ori de câte ori Pişpirici se oprea să-şi tragă sufletul, adăugând din când în când "Parcă-i o piesă de teatru", sau: "Ei drăcie, mai că-ţi vine să crezi că ştie ce spune!" ori: "L-a dresat vreunul dintre voi?" Chestia asta îl înfurie atât de tare pe Pişpirici, încât, până la urmă, toate lucrurile pe care se gândea să le spună deodată aproape că îl sufocară, aşa că în cele din urmă amuţi de tot.

Când au coborât pe ţărmul care dădea spre insula Doom, au dat peste un sătuc; pe plajă, se afla o barcă lungă, iar ceva mai departe, o corabie murdară şi plină de noroi.

— Hai, puştanilor, zise negustorul de sclavi. Dacă sunteti cuminţi şi nu faceţi tărăboi, n-o să păţiţi nimic. Toată lumea la bord.

În acel moment, un bărbos chipeş ieşi dintr-o casă (un han, cred eu) şi zise:

— Hei, Pug, tot marfa de-aia de-a ta?

Negustorul de sclavi, pe care se pare că-l chema Pug, făcu o

plecăciune până la pământ şi rosti cu un glas nespus de mieros şi linguşitor:
— Da, Măria ta.
— Cât vrei pe băiatu' ăla? întrebă celălalt, arătând spre Caspian.
— Ah, zise Pug, ştiam eu că Măria ta vei alege ce-i mai bun. Nu vreau să o înşel pe Măria ta cu marfă de calitate proastă. Pentru băiatul ăsta, am făcut un fel de pasiune. Am prins drag de el, pe cuvânt. Sunt atât de milos, încât n-ar fi trebuit să fac meseria asta. Oricum, pentru un client cum e Măria ta...
— Spune preţul, stârpitură, zise stăpânul, aspru. N-am chef de trăncănelile tale de negustor împuţit.
— Trei sute de semilune, stăpâne, pentru venerata persoană a Măriei tale, însă pentru oricine altcineva...
— Îţi dau o sută cincizeci.
— Oh, vă rog, vă rog frumos, interveni Lucy. Orice ar fi, dar nu ne despărţiţi. Nici nu ştiţi... Dar se opri, văzând că nici măcar acum Caspian nu voia să se afle cine era.
— Deci o sută cincizeci de semilune, zise stăpânul. Cât despre tine, fetiţo, îmi pare rău că nu vă pot cumpăra pe toţi. Dezleagă-l pe băiat, Pug. Şi, bagă de seamă, poartă-te frumos cu ceilalţi până îi dai, căci altminteri va fi rău de tine.
— Ei, bravo! exclamă Pug. Unde s-a mai pomenit negustor care să-şi trateze marfa mai bine decât mine?! Hei, aud? Păi, mă port cu ei ca şi cum ar fi copiii mei.
— Ceea ce nu-i departe de adevăr, mormăi celălalt, sumbru.
Venise şi momentul cumplit al despărţirii. Caspian a fost dezlegat, iar noul lui stăpân i-a spus: "Pe-aici, băiete", iar Lucy a izbucnit în plâns şi Edmund s-a făcut livid la faţă. Însă Caspian privi peste umăr şi zise:
— Hei, fruntea sus. Sunt sigur că până la urmă totul se va termina cu bine. La revedere.
— Haide, zău aşa, domnişorico, zise Pug. Nu-mi începe acum cu smiorcăiala ca să arăţi şifonată la târg. Fii fetiţă cuminte şi n-ai să păţeşti nimic, pricepi?
Apoi, au fost duşi cu barca până la corabia cu sclavi, unde au fost puşi să coboare într-o hrubă lungă, destul de întunecoasă şi nicidecum curată, plină de alţi nefericiţi prizonieri; căci Pug era, fireşte, pirat şi tocmai se întorsese dintr-un raid prin insule, capturând cât putuse de mult. Copiii nu

văzură acolo pe nimeni cunoscut; prizonierii erau în cea mai mare parte din Galma şi Terebinthia. Şi se aşezară pe paie, întrebându-se ce se întâmplase cu Caspian şi încercând să-l facă pe Eustace să nu mai vorbească de parcă toată lumea era vinovată, în afară de el.

Între timp Caspian îşi petrecea timpul mult mai interesant. Omul care îl cumpărase îl conduse pe o mică alee dintre două case, ieşind apoi pe un spaţiu deschis, în spatele satului. Pe urmă se întoarse cu faţa la el.

— Să nu-ţi fie frică de mine, băiete, zise el. Am să mă port frumos cu tine. Te-am cumpărat pentru chipul tău. Îmi aminteşti de cineva.

— Pot să te întreb de cine anume, stăpâne? zise Caspian.

— Îmi aminteşti de domnul meu, Regele Caspian din Narnia.

Caspian se hotărî atunci să rişte totul dintr-o mutare.

— Stăpâne, zise el. Eu sunt domnul tău. Sunt Caspian, Regele Narniei.

— M-ai luat cam repede, spuse omul. De unde ştiu eu că spui adevărul?

— În primul rând după felul cum arăt la faţă, zise Caspian. În al doilea rând, fiindcă din şase încercări pot ghici cine eşti. Eşti unul dintre cei şapte lorzi din Narnia pe care unchiul Miraz i-a trimis pe mare şi în căutarea cărora am pornit eu — Argoz, Bern, Octesian, Restimar, Mavramorn, şi — şi — pe ceilalţi i-am uitat. Şi, în sfârşit, dacă Luminăţia ta îmi vei da o sabie, voi dovedi în duel cinstit cu oricine că eu sunt Caspian, fiul lui Caspian, Regele legiuit al Narniei, stăpân în Cair Paravel şi împărat al Insulelor Părăsite.

— Pe cuvânt, zău aşa, exclamă omul, e chiar glasul şi felul de a vorbi al tatălui său. Supusul tău credincios — Maiestate. Şi, chiar acolo, pe câmp, îngenunche şi sărută mâna Regelui.

— Banii cheltuiţi de Luminăţia ta pentru persoana noastră vor fi recuperaţi din vistierie, zise Caspian.

— N-au ajuns încă în punga lui Pug, Sire, spuse Lordul Bern, căci el era. Şi nici nu vor ajunge vreodată, cred eu. L-am înduioşat de nenumărate ori pe Prisosinţa sa guvernatorul şi l-am convins să curme acest trafic ordinar cu carne omenească.

— Lord Bern, spuse Caspian, trebuie să discutăm despre starea acestor insule. Dar, mai întâi, povesteşte-mi Luminăţia ta ce-ai păţit.

— Am să fiu scurt, Sire, zise Bem. Am ajuns până aici cu cei şase camarazi ai mei, m-am îndrăgostit de o fată din insule şi am simţit că mă săturasem de mare. Şi n-avea nici un rost să revin în Narnia, atâta vreme cât unchiul Maiestăţii tale avea frâiele cârmuirii. Aşa că m-am însurat, iar de atunci locuiesc aici.

— Şi cum e guvernatorul Gumpas? Recunoaşte în continuare că Regele Narniei îi e stăpân şi domnitor?

— Cu vorba, da. Totul se face în numele Regelui, însă nu cred că i-ar conveni să se trezească pe cap cu însuşi Regele Narniei. Iar dacă Maiestatea ta ai apărea în faţa lui singur şi neînarmat — ei bine, n-ar refuza să-şi îndeplinească obligaţiile de vasal, însă s-ar preface că nu te crede. Viaţa înălţimii tale ar fi în primejdie. Ce alai are maiestatea ta pe apă?

— Corabia mea, care ocoleşte acum insula, zise Caspian. Dacă se ajunge la luptă, suntem cam treizeci de oameni care mânuim spada. Nu crezi că ar fi bine să luăm corabia mea şi să tăbărâm pe Pug, care mi-a luat prizonieri prietenii, ca să-i eliberam?

— Nu te-aş povăţui să faci aşa, îi răspunse Bern. De îndată ce izbucneşte o luptă, te poţi aştepta ca două-trei corăbii să plece din Narrowhaven ca să-l salveze pe Pug. Maiestatea ta trebuie să le arate că are mult mai multă forţă şi putere decât în realitate şi să bage spaima-n ei prin numele de"Rege". Să nu se ajungă la luptă directă. Gumpas e slab de înger şi poate fi cu uşurinţă epatat şi intimidat

După ce mai discutară un pic, Caspian şi Bern coborâră pe coastă ceva mai la vest de sat, iar acolo Caspian sună din corn. (Nu era vorba de măreţul corn vrăjit al Narniei, cornul Reginei Susan: pe acesta i-l lăsase acasă regentului Bunilă, să-l folosească de cumva asupra ţării se abătea vreo năpastă în lipsa Regelui). Drinian, care făcea de strajă aşteptând un semnal, recunoscu numaidecât cornul regesc, iar "Zori de zi" porni de îndată spre ţărm. Apoi, barca se îndreptă din nou spre mal şi în câteva momente, Caspian şi Lordul Bern ajunseră pe punte, unde îi explicară toată situaţia lui Drinian. El, ca şi Caspian, voia să deplaseze imediat corabia "Zori de zi" lângă vasul de sclavi, pe care ar fi urmat să-l abordeze, însă Bern făcu aceeaşi obiecţie.

— Cârmeşte corabia drept spre strâmtoare, căpitane, îi zise Bern, iar apoi ocoleşte până la Avra, unde se află moşiile mele.

Dar mai întâi arborează stindardul Regelui, agaţă afară toate scuturile şi trimite pe turela de pe catarg cât mai mulţi oameni. Şi cam la cinci aruncături de săgeată de aici, când ai la babord mare întinsă, dă drumul la câteva semnale.

— Semnale?! Către cine? întrebă Drinian.

— Păi, către toate celelalte corăbii pe care nu le avem, dar de care n-ar strica să-l facem pe Gumpas să creadă că dispunem.

— Oh, am priceput, zise Drinian frecându-şi mâinile. Iar ei or să descifreze semnalele. Ce să spun în ele? Toată flota ocoleşte pe la sud de Avra şi se adună la...

— Bernstead, zise Lordul Bern. E excelent aşa. Dacă ar exista într-adevăr aceste corăbii, nici nu s-ar putea vedea din Narrowhaven.

Lui Caspian îi părea tare rău că ceilalţi zăceau neputincioşi în hruba corabiei de sclavi a lui Pug, însă cu toate astea îi plăcu tare mult cum îşi petrecu restul zilei. Târziu în acea după-amiază (fiindcă trebuiseră să înainteze doar cu ajutorul vâslelor), cârmind la dreapta pentru a ocoli capătul nord-estic al insulei Doorn şi apoi la stânga din nou pe lângă Avra, pătrunseră în cele din urmă într-un port bun pe ţărmul sudic al insulei Avra, unde pământurile lui Bern coborau în pantă dulce până la marginea apei. Oamenii lui Bern, dintre care pe mulţi îi văzură lucrând la câmp, erau liberi, aşa că pe moşie domneau fericirea şi prosperitatea. Aici coborâră cu toţii pe ţărm, fiind ospătaţi împărăteşte într-o casă joasă, cu mulţi stâlpi, care dădea spre golf.

Bern, amabila sa soţie şi fiicele lor voioase îi înveseliră pe cinste, însă după ce se înseră, Bern trimise un sol cu barca la Doorn să poruncească nişte pregătiri (n-a precizat ce anume exact), pentru ziua următoare.

4 CE A FĂCUT CASPIAN ACOLO

A doua zi dimineaţă, Lordul Bem îşi chemă oaspeţii devreme şi, după micul dejun, îl rugă pe Caspian să le poruncească oamenilor săi să se îmbrace în zale din cap până-n picioare.

— Şi, mai cu seamă, adăugă el, ai grijă ca totul să fie în

bună rânduială şi să sclipească de curăţenie, ca şi cum ar fi dimineaţa dinaintea primei bătălii dintr-un mare război purtat între regi nobili, la care toată lumea priveşte ca la spectacol.

Zis şi făcut; după care, folosind trei bărci, Caspian, oamenii lui, Bern şi câţiva supuşi de-ai săi au pornit spre Narrowhaven.

Când ajunseră la pontonul Narrowhaven, Caspian observă că acolo îi aştepta, să-i întâmpine, o mare mulţime de oameni.

— Pentru asta am trimis solia de aseară, zise Bern. Sunt toţi prieteni de-ai mei şi oameni de ispravă.

De îndată ce Caspian a păşit pe mal, mulţimea a izbucnit în urale, strigând: "Narnia! Narnia! Trăiască Regele"; în acelaşi timp — aceasta datorându-se tot solilor lui Bern — clopotele au început să bată din nenumărate părţi ale oraşului. Apoi, Caspian ceru să se ridice stindardul regal şi să se sune din goarnă, iar toţi bărbaţii îşi scoaseră sabia, cu un aer vesel dar neînduplecat; porniră imediat în marş pe strada care părea că se zgâlţâie, iar armurile lor străluceau (căci era o dimineaţă însorită), încât aproape că nici nu te puteai uita la acel spectacol orbitor.

La început, singurii oameni care au ovaţionat au fost cei preveniţi de solul lui Bern, cei care ştiau ce se întâmplă şi voiau să se întâmple aşa. Pe urmă, însă, li se alăturară toţi copiii, fiindcă le plăceau defilările şi nu prea avuseseră parte de ele. După aceea, li se alăturară toţi elevii fiindcă şi lor le plăceau defilările, iar în plus, socoteau ei, cu atâta tărăboi şi zarvă, puţin probabil să se mai facă şcoală în aceea dimineaţă. Şi, apoi, toate bătrânele scoaseră capul pe la uşi şi ferestre, sporovăind între ele şi aclamând din suflet, căci, nu-i aşa, vedeau un rege, or ce-i un guvernator în comparaţie cu un vlăstar regesc?! Şi toate tinerele fete se alăturară din acelaşi motiv şi, de asemenea, deoarece Caspian, Drinian şi ceilalţi erau atât de chipeşi.

După care, toţi tinerii veniră şi ei să vadă la ce se uitau femeile, aşa că atunci când Caspian ajunse la porţile castelului, aproape întreg oraşul striga şi aclama; iar de unde stătea el în castel, foindu-se fără nici un rost şi făcându-şi de lucru de mântuială la registre, norme, regulamente şi socoteli, Gumpas auzi gălăgia de afară.

La poarta castelului, gornistul lui Caspian suflă un sunet prelung şi strigă: "Deschideţi pentru Regele Narniei, care a venit să-l viziteze pe credinciosul şi preaiubitul său servitor, guvernatorul Insulelor Părăsite". Pe vremea aceea, totul în insule

se făcea neglijent şi dezordonat. Nu se deschise decât uşiţa din spate, de unde ieşi un individ ciufulit şi şifonat, pe cap cu o vechitură de pălărie împuţită, în loc de coif, iar în mână cu o suliţă rablagită şi ruginită. "Nu-i voi'a pisosinsa", mormăi el, ceea ce pe graiul lui pocit voia să însemne "Nu e voie la Prisosinţa sa".

— Nici o întrevedere fără programare decât între nouă şi zece a doua sâmbătă din lună.

— Scoate-ţi pălăria în faţa Narniei, jigodie, tună Lordul Bern, şi îi arse una cu dosul mănuşii de fier de-i zbură din cap joarsa aia de pălărie.

— Ei!? Ce-i asta? îngână uşierul, însă nimeni nu-l luă în seamă. Doi dintre oamenii lui Caspian păşiră înăuntru pe uşiţă şi după ce se luptară puţin cu nişte bare şi zăvoare (căci totul era ruginit), deschiseră larg ambele canaturi ale porţii. Apoi, Regele şi alaiul său intrară în curte. Aici, câteva gărzi ale guvernatorului umblau teleleu de colo-colo, iar altele (majoritatea ştergându-se la gură) ieşeau împiedicându-se pe diferite uşi. Deşi armurile lor erau într-o stare jalnică, oamenii ăştia ar fi luptat totuşi cu dârzenie, dacă ar fi fost bine conduşi sau ar fi ştiut ce se întâmplă; prin urmare, aceasta era clipa periculoasă. Caspian nu le lăsă răgazul să se gândească.

— Unde e căpitanul? întrebă el.

— Eu sunt, mai mult sau mai puţin, dacă mă pot face înţeles, zise un tinerel molatic şi destul de spilcuit, care nu purta armură.

— Dorinţa noastră este, spuse Caspian, ca vizita noastră regală pe tărâmul nostru din Insulele Părăsite să fie, dacă se poate, un prilej de bucurie, şi nu de teroare, pentru supuşii noştri leali. Dacă n-ar fi aşa, aş avea ceva de spus, despre halul în care se află armurile şi armele oamenilor tăi. Acum, însă, te iert. Porunceşte să se deschidă un butoi cu vin, pentru ca oamenii tăi să bea în sănătatea noastră. Mâine, însă, la amiază, vreau să-i văd aici în această curte arătând ca nişte oşteni, şi nu ca o şleahtă de haimanale. Ocupă-te de asta, pentru a ne scuti de durerea unei nemulţumiri adânci.

Căpitanul se holbă cu gura căscată, însă Bern strigă imediat:

— De trei ori URA pentru Rege!

Soldaţii care pricepuseră măcar că aveau să capete un

butoi cu vin, chiar dacă din restul nu înţeleseseră nimic, aclamară din răsputeri. Caspian porunci, apoi, ca aproape toţi oamenii săi să rămână în curte. El, împreună cu Bern, Drinian şi alţi patru intrară în hol.

Într-un capăt de masă, cu diverşi secretari în jur, stătea Prisosinţa sa, Guvernatorul Insulelor Părăsite. Gumpas avea o mutră supărăcioasă, cu un păr care fusese cândva roşcovan, iar acum era aproape cărunt. Ridică privirea când intrară străinii, după care coborî ochii spre hârtiile de pe masă, spunând automat:

— Nici o întrevedere fără programare, decât între nouă şi zece a doua sâmbătă din lună.

Caspian dădu din cap spre Bern, după care se trase într-o parte. Bern şi Drinian făcură un pas în faţă, apucând fiecare de un colţ al mesei. O ridicară şi o azvârliră spre perete, unde se răsturnă, împrăştiind pe jos o cascadă de scrisori, dosare, călimări, tocuri, ceară de peceţi şi documente. După care, fără brutalitate, dar ferm, ca şi cum mâinile lor ar fi fost nişte cleşti de oţel, îl smulseră pe Gumpas de pe jilţ şi îl proptiră cu picioarele pe podea, cam la un metru jumătate mai încolo, cu faţa spre scaun. Caspian se aşeză numaidecât pe jilţ, cu sabia scoasă din teacă şi pusă peste genunchi.

— Luminăţia ta, zise el, pironindu-şi ochii pe Gumpas. Nu ne-ai făcut tocmai primirea la care ne aşteptam. Eu sunt Regele Narniei.

— Nu se pomeneşte nimic despre asta în corespondenţă, zise guvernatorul. Nimic în dările de seamă. N-am fost înştiinţat despre aşa ceva. Absolut neregulamentar. Sunt dispus să analizez orice cerere...

— Iar noi suntem aici pentru a cerceta felul în care Prisosinţa ta îţi îndeplineşti funcţia, continuă Caspian. Există două aspecte în privinţa cărora solicit în special o explicaţie. În primul rând, nu am nici un act din care să rezulte că birul datorat de aceste Insule coroanei narniene a mai fost primit de circa o sută cincizeci de ani.

— Această chestiune trebuie pusă în discuţie la Consiliul ce va avea loc luna viitoare, spuse Gumpas. Dacă se votează în unanimitate pentru înfiinţarea unei comisii de anchetă care să întocmească un raport privind istoricul financiar al insulelor, ce ar urma să fie prezentat la prima şedinţă de la anul, nu văd de

ce...

— Am găsit, totodată, scris foarte clar în legile noastre, continuă Caspian, că dacă birul nu este plătit, atunci întreaga datorie trebuie achitată de Guvernatorul Insulelor Părăsite din propriul buzunar.

Acestea fiind zise, Gumpas deveni cu adevărat atent.

— Oh, aşa ceva e absolut exclus, spuse el. E vorba de o imposibilitate economică — ăăă — cred că Maiestatea voastră glumeşte, pesemne.

În sinea lui, se întreba dacă exista vreo modalitate de a se descotorosi de aceşti musafiri nepoftiţi. Să fi ştiut el că Regele Caspian n-avea cu el decât o singură corabie, ar fi vorbit deocamdată mieros, sperând că noaptea să-i împresoare pe toţi şi să-i ucidă. Văzuse, însă, o corabie de război navigând prin strâmtoare ieri şi remarcase semnalele pe care le transmisese, cum presupunea el — celorlalte vase din flotă. Nu-şi dăduse seama atunci că era vorba de corabia Regelui, întrucât vântul nu sufla suficient de puternic pentru a umfla stindardul regesc, lăsând să se vadă leul auriu, aşa că aşteptase noi desfăşurări de forţe. Acum, îşi închipuia că Regele Caspian adusese la Bernstead o întreagă flotă. Nu şi-ar fi imaginat Gumpas nici în ruptul capului că cineva ar fi putut păşi în Narrowhaven pentru a cuceri insulele neavând cu el nici cincizeci de oameni; era limpede că nu s-ar fi putut închipui niciodată făcând aşa ceva.

— În al doilea rând, zise Caspian, de ce ai îngăduit să se dezvolte aici acest negoţ cu sclavi, oribil şi nefiresc, care este contrar vechilor obiceiuri şi uzanţe din dominioanele noastre.

— Necesar, de neevitat, spuse Prisosinţa sa. O parte esenţială a dezvoltării economice a insulelor, vă asigur. Prosperitatea din momentul de faţă depinde de acest lucru.

— Pentru ce ai nevoie de sclavi?

— Pentru export, Maiestatea ta. Pe cei mai mulţi îi vindem calormenilor; şi mai avem şi alte pieţe. Suntem un mare centru al acestui tip de negoţ.

— Cu alte cuvinte, spuse Caspian, nu ai nevoie de ei. Spune-mi la ce servesc, în afara faptului de a burduşi cu bani buzunarele unora de teapa lui Pug?

— Ţînând cont de vârsta fragedă a Maiestăţii voastre, zise Gumpas, cu ceea ce se voia a fi un zâmbet părintesc, vă vine greu probabil să înţelegeţi problema economică implicată aici.

Am statistici, am grafice, am...

— Oricât de fragedă ar fi vârsta mea, ripostă Caspian, am convingerea că înţeleg întru totul negoţul cu sclavi, la fel de bine ca şi Prisosinţa ta. Şi nu văd că ar aduce în insule carne, pâine, vin, cherestea, varză, cărţi, instrumente muzicale, cai, armuri sau câte şi mai câte alte lucruri necesare. Indiferent, însă, dacă ar aduce sau nu, acest negoţ trebuie să fie curmat.

— Asta ar însemna, însă, să întoarcem timpul înapoi, făcu guvernatorul, cu glasul sugrumat. N-aţi auzit de progres, de dezvoltare?

— Le-am văzut pe amândouă într-un ou, spuse Caspian. La aşa ceva, în Narnia, noi zicem "Merge-prost". Acest negoţ trebuie să înceteze.

— Nu-mi pot asuma responsabilitatea unei asemenea măsuri, spuse Gumpas.

— Prea bine, atunci, îi răspunse Caspian, te eliberăm din funcţie. Luminăţia ta, lord Bern, vino încoace.

Şi, până ca Gumpas să se dumirească ce se întâmplă, Bern îngenunche deja cu mâinile între mâinile Regelui, făcând legământul de a guverna în Insulele Părăsite în conformitate cu vechile obiceiuri, drepturi, uzanţe şi legi ale Narniei. Iar Caspian rosti:

— Cred că ne-am cam săturat de guvernatori, şi îl făcu pe Bern duce, Ducele Insulelor Părăsite.

— În ceea ce te priveşte, Luminăţia ta, îi spuse el lui Gumpas, te iert de datoria pentru bir. Însă, până mâine la amiază, tu şi oamenii tăi trebuie să dispăreţi din castel, care acum este reşedinţa Ducelui.

— Uite ce e, toate bune şi frumoase, zise unul dintre secretarii lui Gumpas, dar ce-ar fi, domnilor, să încetaţi cu mascarada asta şi să ne apucăm de treabă. Întrebarea care se ridică este de fapt...

— Întrebarea este, spuse Ducele, dacă tu şi restul prostimii o să plecaţi zvântaţi în bătaie sau nu. Depinde ce preferaţi.

După ce lămuriră toate astea frumos, Caspian porunci să li se aducă nişte cai, din cei câţiva care se găseau la castel, aşa prost îngrijiţi cum erau, iar el, împreună cu Bern, Drinian şi alţi câţiva plecară călare în oraş, spre târgul de sclavi. Acesta se afla într-o clădire joasă şi lungă lângă port, iar scena pe care o descoperiră înăuntru semăna foarte mult cu oricare altă licitaţie;

adică, în faţa unei gloate imense, Pug, pe o platformă, zbiera cu glasul răguşit:

— Şi-acum, domnilor, lotul douăzeci şi trei. Un minunat ţăran din Terebinthia, potrivit pentru a munci în mină sau la galere. N-are nici douăzeci şi cinci de ani. Nici un dinte stricat în gură. Un flăcău vânjos şi tare cumsecade. Scoate-i cămaşa, Tacks, să vadă şi domnii. Ia uitaţi-vă ce mai muşchi! Uitaţi-vă la pieptul lui. Zece semilune de la domnul din colţ. Cred că glumiţi, domnule! Cincisprezece! Optsprezece! Optsprezece se licitează pentru lotul douăzeci şi trei. Cine plusează peste optsprezece? Douăzeci şi unu. Mulţumesc, domnule. S-au oferit douăzeci şi unu...

Pug, însă, se opri holbându-se cu gura căscată când văzu personajele care se cocoţaseră pe platformă, zornăindu-şi armurile.

— Îngenuncheaţi cu toţii în faţa Regelui Narniei, zise Ducele.

Toată lumea auzise zăngănitul şi tropăitul cailor afară, iar la urechile multora ajunsese zvonul despre debarcare şi despre întâmplările de la castel. Majoritatea se supuse.

Recalcitranţii se treziră împinşi cu forţa în jos de cei de lângă ei. Unii se apucară să aclame.

— Va trebui să plăteşti cu viaţa, Pug, fiindcă ai cutezat să pui mâna pe persoana noastră regală, zise Caspian. Îţi este, însă, iertată ignoranţa. Negoţul cu sclavi a fost interzis în toate dominioanele noastre acum un sfert de ceas. Îi proclam liberi pe toţi sclavii din acest târg.

Ridică mâna pentru a curma ovaţiile sclavilor şi continuă:

— Unde sunt prietenii mei?

— Dulceaţa aia mică şi domnişorul ăla drăguţ? întrebă Pug, cu un zâmbet mieros. Păi, au fost înhăţaţi numaidecât...

— Aici suntem, aici suntem, strigară Lucy şi Edmund într-un glas.

— În slujba ta, Sire, chiţăi Pişpirici din alt colţ.

Fuseseră vânduţi cu toţii, însă indivizii care îi cumpăraseră rămăseseră în continuare, vrând să liciteze şi pentru alţi sclavi, aşa că nu fuseseră încă luaţi de acolo. Mulţimea se dădu la o parte, croind cale liberă celor trei, care dădură mâna zgomotos cu Caspian, salutându-l cu entuziasm. Numaidecât se apropiară doi negustori din Calormen. Calormenii sunt foarte oacheşi şi bărboşi. Poartă nişte mantii cu falduri mari şi turbane portocalii

şi sunt un popor străvechi, înţelept, bogat, cuviincios şi crud. I se închinară lui Caspian cu temenele adânci, făcându-i complimente stufoase, despre fântânile prosperităţii care irigă grădinile prudenţei şi ale virtuţii — în fine, chestii de genul ăsta —, însă, desigur, ce voiau ei era să-şi recapete banii pe care îi dăduseră.

— Este absolut corect, domnilor, zise Caspian. Toţi cei care au cumpărat sclavi astăzi trebuie să-şi primească banii înapoi. Pug, scoate ce ai încasat, până la ultima leţcaie (o leţcaie este a patruzecea parte dintr-o semilună).

— Oare Maiestatea sa vrea să mă aducă în sapă de lemn? se jelui Pug.

— Ai trăit toată viaţa de pe urma inimilor sfărâmate, zise Caspian, iar dacă ajungi în sapă de lemn, să ştii că oricum e mai bine să fii cerşetor, decât sclav. Dar unde-i celălalt prieten al meu?

— Oh, ăla? zise Pug. Pe ăla ia-l şi zic mersi. Bine că scap de el. De când sunt eu pe lume, n-am văzut aşa un ştift pe piaţă. Până la urmă, l-am preţăluit la cinci semilune, şi tot nu l-a vrut nimeni. L-am băgat pe gratis cu alte loturi, dar tot degeaba. Nici să n-audă de el. Nici să nu-l vadă. Tacks, scoate-l afară pe Bosumflici.

Şi-aşa, Eustace îşi făcu apariţia, într-adevăr bosumflat rău; căci, deşi nimeni nu şi-ar dori să fie vândut ca sclav, pesemne că e şi mai deprimant să fii un fel de sclav de corvoadă şi nimeni să nu vrea să te cumpere. Se duse spre Caspian şi zise:

— Păi, da. Ca de obicei. Tu te-ai distrat cine ştie pe unde, în timp ce noi eram prizonieri. Presupun că nici n-ai aflat măcar dacă există un consulat britanic. Bineînţeles că nu.

În seara aceea, se ospătară copios în castelul din Narrowhaven, după care Pişpirici zise:

— Mâine încep adevăratele noastre aventuri!

Şi, făcând câte o plecăciune fiecăruia, se duse la culcare.

Nici vorbă, însă, să poată începe a doua zi ceva de genul ăsta. Căci acum se pregăteau să lase în urma lor toate tărâmurile şi mările cunoscute, aşa că trebuiau făcute pregătiri temeinice. Corabia "Zori de zi" a fost golită şi trasă pe uscat de opt cai, pe nişte rulouri, iar fiecare părticică şi fiecare colţişor au fost cercetate minuţios de către cei mai îndemânatici constructori de nave. Apoi, corabia a fost din nou lansată la apă,

făcându-i-se aprovizionarea cu merinde şi apă — pentru vreo douăzeci şi opt de zile.

Chiar şi aşa, însă, cum remarcă Edmund cu amărăciune, nu puteau să-şi permită decât două săptămâni de navigat spre răsărit, după care erau nevoiţi să renunţe la căutările lor.

În tot acest timp, Caspian n-a pierdut ocazia de a discuta cu toţi căpitanii bătrâni pe care i-a putut găsi în Narrowhaven, pentru a afla dacă ştiau sau dacă auziseră cumva despre existenţa vreunui tărâm mult mai le est. A lăsat să curgă nenumărate butoiaşe din berea castelului în gâtlejul unor tipi bătuţi de vânturi şi furtuni, cu bărbi cărunte şi scurte şi ochi foarte albaştri, alegându-se în schimb cu o sumedenie de poveşti gogonate şi fantastice, însă aceia care păreau cei mai sinceri n-ar fi băgat deloc mâna în foc că ar mai fi existat uscat dincolo de Insulele Părăsite, iar mulţi socoteau că dacă navigai departe, spre răsărit, intrai în valurile unei mări fără pic de pământ, care se rotea perpetuu în jurul marginii lumii — "Şi acolo, bănui eu, e locul unde prietenii Maiestăţii tale s-au dus la fund". Ceilalţi povesteau bazaconii crunte despre insule locuite de oameni fără cap, insule plutitoare, trombe de apă şi focuri care ardeau de-a lungul apei. Numai unul, spre încântarea lui Pişpirici, a zis: "Iar dincolo de asta, e ţara lui Aslan. Numai că e dincolo de capătul lumii, iar voi nu veţi putea ajunge până acolo." Când au încercat, însă, să-l descoasă mai mult, n-au putut scoate de la el decât că auzise de toate astea de la tatăl lui.

Bern ştia doar că îi văzuse pe cei şase tovarăşi ai lui navigând spre est, după care nu mai auzise nimic despre ei. A spus asta când stătea cu Caspian pe cel mai înalt punct de pe insula Avra, de unde contemplau oceanul spre răsărit.

— Am venit adesea aici, dimineaţa, spuse Ducele, şi am văzut soarele ridicându-se din mare, iar uneori mi se părea că nu sunt mai mult de câteva mile până la el. Şi m-am tot întrebat ce fac prietenii mei şi m-am mai întrebat ce se află dincolo de acel orizont. Nimic, mai mult ca sigur, dar cu toate astea mi-e ruşine că am rămas aici. Dar, totodată, tare mult aş vrea ca Maiestatea ta să nu plece într-acolo. S-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău aici. Desfiinţarea negoţului cu sclavi poate duce la tulburări; prevăd război cu calormenii. Stăpâne, mai gândeşte-te, rogu-te.

— Am făcut un legământ, Duce, zise Caspian. Şi, oricum, ce aş putea să-i spun lui Pişpirici?

5 FURTUNA ŞI CE A IEŞIT DIN EA

După aproape trei săptămâni de la debarcare, "Zori de zi" a fost scoasă la remorcă din portul Narrowhaven. S-au rostit cuvinte solemne de rămas bun şi s-a strâns o mare mulţime de oameni pentru a asista la plecare. Când Caspian şi-a rostit ultimul discurs adresat locuitorilor din Insulele Părăsite şi s-a despărţit de Duce şi de familia acestuia, s-au auzit ovaţii şi s-au vărsat lacrimi, însă când corabia, cu pânza ei purpurie fluturând molcom, s-a mai îndepărtat de ţărm, iar sunetul goarnei lui Caspian se auzea din ce în ce mai stins peste apă, toată lumea a amuţit. Pe urmă, corabia a intrat în bătaia vântului. Pânza s-a umflat, remorcherul s-a desprins şi a pornit, vâslind, înapoi, în timp ce primul val adevărat s-a ridicat sub prora corabiei "Zori de zi", readucând-o la viaţă. Marinarii care nu erau de cart au coborât sub punte, Drinian a preluat prima tură de gardă pe punte la pupa, iar corabia s-a întors spre răsărit, ocolind pe la sud insula Avra.

Următoarele câteva zile au fost încântătoare. Lucy se socotea cea mai norocoasă fată din lume, când se trezea în fiecare dimineaţă şi vedea cum apa scăldată de razele soarelui se oglindea pe tavanul cabinei şi când privea în jur la toate lucrurile noi şi drăguţe pe care şi le luase din Insulele Părăsite — cizme de apă, coturni, pelerine, pieptare şi eşarfe. Şi, pe urmă, ieşea pe punte şi privea de pe teugă marea, din ce în ce mai albastră pe zi ce trecea; trăgea în piept aerul sărat, din ce în ce mai cald de la o dimineaţă la alta. După aceea, urma micul dejun, iar pe mare ai o foame de lup.

Îşi petrecea o bună bucată din timp stând pe băncuţa din pupa şi jucând şah cu Pişpirici. Era tare amuzant să-l vezi cum ridică piesele, mult prea mari pentru el, cu amândouă labele, şi cum se cocoţa pe vârful degetelor dacă trebuia să facă o mutare spre mijlocul tablei. Juca bine, iar când nu uita ce făcea, câştiga mai întotdeauna. Din când în când, însă, se mai întâmpla ca

Lucy să câştige, fiindcă Şoarecele făcea cine ştie ce bazaconie, punând, de pildă, calul în dubla bătaie a reginei şi a turei. Acest lucru se întâmpla deoarece, pe moment, uita că era vorba de un joc de şah, închipuindu-şi în schimb că avea de-a face cu o bătălie reală, motiv pentru care calul acţiona exact cum ar fi făcut el într-o situaţie similară. Căci mintea lui era plină de acţiuni disperate, de misiuni pe viaţă şi pe moarte, de situaţii când trebuia să rişte până la capăt.

Numai că perioada aceasta plăcută n-a durat. Într-o bună seară, privind dinspre pupa îndărăt la dâra lungă şi învolburată pe care o lăsau în urmă, Lucy văzu că nori negri şi groşi se îngrămădeau spre vest, cu mare viteză. După aceea, perdeaua de nori se sfâşie, iar prin spărtură se revărsă asfinţitul portocaliu. Toate valurile din spatele lor căpătau parcă forme neobişnuite, iar marea avea o culoare spălăcită sau gălbuie, ca un fel de pânză murdară. Aerul se răci. Corabia se mişca oarecum stânjenită, ca şi cum ar fi simţit primejdia din spatele ei. Vela catargului, ba stătea moale şi dreaptă, ba se înfoia violent. În timp ce remarca aceste lucruri şi se minuna de schimbarea sinistră care apăruse chiar în vuietul vântului.

Drinian strigă: "Toti marinarii pe punte". În câteva clipe, toată lumea se puse iute în mişcare, închiseră trapele, stinseră focul la bucătărie, strânseră terţarola la velă. Până să termine, furtuna se dezlănţui. Lui Lucy i se părea că în mare se săpase o vale imensă, exact în faţa prorei, şi că se năpusteau în ea, adânc, cum n-ar fi crezut niciodată că era posibil. O colină uriaşă de apă cenuşie, mult mai înaltă decât catargul, se repezi spre ei; crezură că venise sfârşitul, însă se treziră azvârliţi drept în vârful talazului. Pe urmă, corabia începu parcă să se învârtească în loc. O cascadă de apă se revărsa peste punte; pupa şi teuga erau ca două insule, cu o mare cruntă între ele. Sus de tot, marinarii stăteau întinşi pe vergă încercând cu disperare să ţină vela sub control. O funie ruptă stătea întinsă paralel, în bătaia vântului, dreaptă şi ţeapănă ca un vătrai.

— Duceţi-vă dedesubt, doamnă, zbieră Drinian. Iar Lucy, care ştia că pasagerii — şi pasagerele — fără experienţă pe mare sunt o adevărată pacoste pentru echipaj, se supuse fără să crâcnească. Nu era, însă, chiar atât de simplu. "Zori de zi" stătea cumplit de înclinată spre tribord, iar puntea forma o pantă ca acoperişul unei case. Trebui să se caţere pe lângă

vârful scării, ţinându-se de balustradă, şi apoi să stea locului pentru a lăsa doi oameni să urce, ca până la urmă să izbutească şi ea să coboare. Bine că se ţinea strâns de balustradă, fiindcă atunci când ajunse la capătul de jos al scării un val puternic mătură puntea, udând-o pe Lucy pe umeri. Era deja leoarcă de la stropii de ploaie, numai că de data asta i se făcu frig de-a binelea. După aceea, se năpusti ca o săgeată spre uşa cabinei şi intră înăuntru, uitând pentru câteva momente de priveliştea aceea înspăimântătoare pe care o văzuse afară, cu nava care se ducea ameninţător de repede în hăul întunecos; în schimb, aici jos, vacarmul cumplit de pârâituri, gemete, pocnete, zdrăngănit, urlete şi bubuituri răsuna mult mai alarmant decât pe punte.

Şi a tinut-o întruna aşa toată ziua următoare, şi pe urmă încă o zi întreagă. Furtuna a continuat să se dezlănţuie năprasnic, de nici nu-ţi mai aminteai că fusese vreodată şi altfel. Şi tot timpul trebuiau să fie trei oameni la fusul cârmei, care de-abia reuşeau să păstreze direcţia. Şi tot timpul trebuiau să fie oameni la pompă. Şi nimeni nu s-a odihnit o clipă măcar, nu s-a gătit şi nu s-a putut usca nimic, iar un om a căzut peste bord şi dus a fost, iar soarele nu l-au văzut deloc.

Când totul s-a isprăvit, Eustace a făcut următoarea însemnare în jurnal.

"3 septembrie. Prima zi, de-o veşnicie, când am izbutit sa scriu ceva. Treisprezece zile şi treisprezece nopţi am fost la cheremul unui uragan. Ştiu precis, fiindcă am ţinut socoteala cu mare atenţie, deşi ceilalţi zic că n-au fost decât douăsprezece. Drăguţ, nu-i aşa, să faci o călătorie primejdioasă pe mare, cu nişte oameni care nici măcar nu ştiu să numere corect! A fost sinistru, hurducat în sus şi în jos de valuri enorme, ceas după ceas, de obicei leoarcă până la piele, fără nici măcar să încerce cineva să ne dea o masă ca lumea. Nici nu mai pomenesc de faptul că nu există radiotelegraf şi nici măcar posibilitatea de a lansa vreo rachetă, prin urmare nici o şansă de a semnala cuiva că avem nevoie de ajutor. Se dovedeşte astfel câtă dreptate am avut când le-am spus că e curată nebunie să pleci pe mare cu un lighean prăpădit ca ăsta. Rău ar fi fost şi dacă aş fi călătorit cu nişte persoane cumsecade, darămite aşa, cu nişte draci împieliţaţi cu înfăţişare omenească. Caspian şi Edmund sunt pur şi simplu brutali cu mine. În noaptea când s-a pierdut catargul

(n-a mai rămas acum decât un ciot), deşi nu-mi era bine deloc, m-au forţat să vin pe punte şi să muncesc ca un rob. Lucy s-a băgat şi ea în vorbă, zicând că Pişpirici ardea de nerăbdare să vină şi el, numai că e prea mic pentru asta. Mă mir că nu-şi dă seama că tot ce face dihania asta mică e ca să-şi dea aere. Chiar şi la vârsta ei era de aşteptat să aibă mai multă minte. Astăzi, blestemăţia asta de barcă stă drept în sfârşit, a răsărit şi soarele şi am bătut apa în piuă cu toţii ce să facem. Mâncare aveam destulă, majoritatea nişte porcării, care ne pot ajunge pentru şaisprezece zile. (Pe orătănii le-a măturat apa peste bord. Oricum, din cauza furtunii tot n-ar mai fi ouat.) Problema cea mare e apa. Se pare că două butoaie s-au crăpat şi sunt goale. (Aceeaşi eficienţă tipic narniană.) Cu raţii mici, un sfert de litru fiecare zilnic, ne ajunge pentru douăsprezece zile. (Există rom şi vin din belşug, dar până şi ei îşi dau seama că astea le-ar face şi mai rău sete.)

Dacă am putea, desigur, cel mai înţelept lucru ar fi să virăm numaidecât spre apus şi să pornim către Insulele Părăsite. Numai că ne-a luat optsprezece zile să ajungem unde suntem, împinşi nebuneşte de o furtună năprasnică. Chiar şi cu vânt dinspre răsărit, tot ne-ar lua mult mai mult să ne întoarcem. Şi, deocamdată, nu-i nici un semn că am putea avea vânt dinspre răsărit — de fapt nu bate vântul deloc. Cât priveşte varianta de a vâsli, ar dura prea mult, iar Caspian zice că oamenii n-au forţă să vâslească dacă beau doar un sfert de apă pe zi. Am convingerea că se înşeală. Am încercat să le spun că transpiraţia te răcoreşte şi că, astfel, oamenii ar avea nevoie de mai puţină apă dacă ar munci. N-a luat în seamă ce i-am spus, aşa cum face întotdeauna când nu ştie ce să răspundă. Ceilalţi au votat cu toţii pentru ideea de a merge mai departe, în speranţa de a găsi vreo bucată de uscat. Am considerat de datoria mea să le atrag atenţia că, în fond, nu ştim dacă există pamânt în direcţia pe care am ales-o şi am încercat să-i fac să priceapă pericolul de a-ţi făuri iluzii. În loc să vină cu un plan mai bun, au avut tupeul să mă întrebe pe mine ce propun să facem. Aşa că le-am explicat flegmatic şi că eu am fost răpit şi dus în aceasta călătorie cretină fără consimţământul meu, ceea ce însemna că nu era nicidecum treaba mea să-i scot pe ei din încurcătură.

4 septembrie. Mare în continuare domoală. Porţii foarte mici

de mâncare, iar eu capăt mai puţin decât toţi. Caspian e foarte iscusit când vine vorba să se servească la masă şi crede că eu nu observ! Din nu ştiu ce motiv, Lucy a încercat să mă împace, oferindu-mi un pic din farfuria ei, însă măgarul ăla de Edmund, băgăreţ cum e, n-a lăsat-o. Soarele arde destul de tare. Mi-a fost cumplit de sete toată seara.

5 septembrie. Marea e în continuare domoală şi e foarte cald. M-am simţit groaznic toată ziua şi sunt sigur că am febră. Bineînţeles că nu le-a dat prin minte să ia un termometru la bord.

6 septembrie. Zi oribilă. M-am trezit noaptea conştient că ard şi că trebuie să beau apă. Asta ar fi spus orice medic. Dumnezeu mi-e martor că n-aş încerca nici în ruptul capului să obţin vreun avantaj pe nedrept, însă în viaţa mea nu mi-am închipuit că această raţionalizare a apei se poate aplica şi în cazul unui om bolnav. De fapt, ar fi trebuit să-i scol pe ceilalţi şi să le cer un pic de apă, numai că m-am gândit că ar fi egoist din partea mea să-i trezesc din somn. Aşa că m-am dat jos din pat, mi-am luat cana şi am ieşit în vârful picioarelor din gaura neagră unde dormeam, având mare grijă să nu-i deranjez pe Caspian şi pe Edmund, care au dormit foarte prost de când a început arşiţa şi s-a redus raţia de apă. Întotdeauna încerc să-i menajez pe ceilalţi, indiferent dacă se poartă frumos cu mine sau nu. Am intrat aşadar în camera mare, dacă asta se poate numi cameră, acolo unde sunt băncile de vâslit şi bagajele. Chestia aia cu apă se află aici. Totul mergea strună, însă nici n-am apucat să scot o cană plină, că m-a şi prins iscoada aia mică de Pişpirici. Am încercat să-i explic că voiam să ies pe punte să iau o gură de aer curat (treaba cu apa nu avea nici o legătură cu el), iar el m-a întrebat de ce plecasem cu cana. A făcut un asemenea tărăboi, încât a trezit toată şandramaua aia de corabie. S-au purtat cu mine revoltător. Am întrebat, aşa cum ar fi făcut oricine, ce căuta Pişpirici furişat pe lângă butoiul cu apă, în toiul noptii. El a zis că, fiind prea mic pentru a fi de folos pe punte, făcea de strajă la apă în fiecare noapte ca să se poată odihni ceilalţi. Acum urmează nedreptatea lor păcătoasă: toţi l-au crezut pe el. Ei, poftim!

A trebuit să-mi cer scuze, căci altminteri bruta aia mică şi

periculoasă s-ar fi repezit cu sabia la mine.

Pe urmă, Caspian şi-a dat arama pe faţă şi, purtându-se ca un tiran brutal, a strigat în gura mare, să audă toti, că oricine va fi prins «furând» apa «o va încasa de douăzeci de ori». Habar n-aveam ce însemna asta, dar mi-a explicat Edmund. Se face aşa în cărţile alea pe care le citesc fraţii Pevensie.

După această ameninţare laşă, Caspian a întors foaia şi a început să facă pe protectorul. Zicea că îi părea rău că nu mă simţeam bine şi că toată lumea avea febră şi ardea, dar că trebuia să ne străduim cu totii din răsputeri etc. etc. Un măgar îngâmfat şi scârbos. Astăzi, am stat în pat toată ziua.

7 septembrie. Un pic de vânt azi, dar tot dinspre vest. Am străbătut câteva mile spre est cu o parte din velă prinsă de ceea ce Drinian numeşte un catarg improvizat — adică bompresul pus în sus şi legat (ei zic «prins cu frânghia») de ciotul catargului adevărat. În continuare, mi-e teribil de sete.

8 septembrie. Navigăm mai departe spre est. Stau acum toata ziua în priciul meu şi, până vin la culcare cei doi draci împieliţaţi, nu văd pe nimeni în afară de Lucy, care îmi dă un pic din raţia ei de apă. Zice că fetelor nu li se face aşa de sete ca băieţilor. Aşa mi-am zis şi eu adesea, numai că s-ar cuveni ca pe mare să se ştie limpede acest lucru.

9 septembrie. Zărim uscat; un munte foarte înalt, undeva foarte departe spre sud-est.

10 septembrie. Muntele se vede mai mare şi mai clar, însă e tot foarte departe. Pescăruşi astăzi, pentru prima oară, după nici nu mai ştiu cât timp.

11 septembrie. Am prins nişte peşte, care s-a mâncat la dejun. Am aruncat ancora cam pe la 7 p.m. într-un golf al acestei insule muntoase, unde apa are o adâncime de trei stânjeni. Idiotul ăla de Caspian nu ne-a lăsat să coborâm pe mal fiindcă se întuneca şi îi era frică de barbari şi de fiare sălbatice. În seara asta, raţie suplimentară de apă.

Ce îi aştepta pe această insulă avea să-l privească pe

Eustace mai mult decât pe oricare altul, însă nu se poate spune cu cuvintele lui, întrucât după 11 septembrie a uitat multă vreme să mai scrie în jurnal.

Când s-a făcut dimineaţă, cu un aer cenuşiu apăsător, dar cu o zăpuşeală sufocantă, aventurierii au descoperit că se aflau într-un golf împresurat de faleze abrupte şi de stânci ascuţite, ce te duceau cu gândul la fiordurile norvegiene. În faţa lor, la capătul golfului, exista o porţiune de pământ neted pe care creşteau înghesuiţi nenumăraţi copaci, ca nişte cedri, printre care curgea repede un pârâu. Dincolo de acest crâng, se vedea un pieptiş râpos ce se încheia printr-o creastă zimţată, după care se zărea întunecimea unor munţi ce se pierdeau printre norii plumburii, de nu le mai desluşeai piscurile. Stâncile aflate mai aproape, de o parte şi de cealaltă a golfului, erau brăzdate ici şi colo de dungi albe despre care toată lumea bănuia că erau cascade, deşi de la o asemenea distanţă nu se vedea că s-ar mişca şi nici nu făceau vreun zgomot. Peste tot domnea o linişte desăvârşită, iar apa din golf era netedă ca oglinda; în ea se reflectau toate detaliile stâncilor. Poate că într-un tablou scena aceasta ar fi fost frumoasă, însă în viaţa reală părea destul de apăsătoare. Nu era un tărâm primitor cu musafirii.

Făcând două drumuri cu barca plină, toată lumea a coborât pe mal; au băut apă şi s-au desfătat spălându-se în râu, au mâncat şi s-au odihnit, după care Caspian a trimis patru oameni înapoi să păzească vasul, iar ceilalţi şi-au început ziua de muncă. Aveau de făcut o mulţime de lucruri. Butoiaşele trebuiau aduse la mal, cele crăpate urmând, pe cât posibil, să fie reparate, iar apoi umplute toate cu apă; trebuia doborât un copac — un pin, dacă găseau —, din care să se facă un nou catarg; trebuiau reparate velele; urma să se organizeze o echipă care să plece la vânătoare pe insulă; hainele trebuiau spălate şi cârpite; iar nenumăratele mici spărturi de pe corabie trebuiau şi ele reparate. Căci "Zori de zi" — iar lucrul acesta era mai evident acum, când vedeau nava de la distanţă — nu mai semăna aproape deloc cu corabia elegantă care plecase din Narrowhaven. Arăta ca o hardughie paradită şi spălăcită, pe care oricine ar fi putut s-o confunde cu o evapă. Nici ofiţerii şi echipajul nu arătau mai bine — slabi, palizi, cu ochii roşii de nesomn şi zdrenţuiţi.

Stând lungit sub un copac şi auzind toate planurile astea, lui

Eustace i se puse un ghem în stomac. Chiar n-or să se odihnească deloc? Se părea că prima zi pe uscatul după care tânjiseră atâta avea să fie la fel de dificilă şi trudnică pe cât se arătaseră toate zilele pe mare. Pe urmă îi veni o idee nemaipomenită. Nu se uita nimeni — sporovăiau cu toţii despre corabia lor, ca şi cum le-ar fi plăcut afurisenia aia. Ce-ar fi, pur şi simplu, s-o şteargă? Putea să se plimbe spre interiorul insulei, să găsească un loc răcoros, cu aer curat şi tare, sus în munţi, unde să tragă un somn pe cinste, după care să nu se întoarcă la ceilalţi decât atunci când se încheia ziua de muncă. Simţea că i-ar prinde tare bine. Trebuia, însă, să aibă grijă să repereze mereu poziţia golfului, ca să se poată întoarce uşor la ţărm. Nu care cumva să se rătăcească şi să rămână uitat în ţinutul ăsta.

Işi puse planul numaidecăt în acţiune. Se ridică tiptil şi o luă printre copaci, având grijă să păşească agale şi dezinvolt, astfel încât oricine l-ar fi văzut n-avea decât să-şi închipuie că îşi mai dezmorţea şi el picioarele. Rămase surprins constatând cât de repede se stinsese în urma lui zgomotul conversaţiei, în pădurea verde şi întunecoasă, unde zăpuşeala creştea, domnind o linişte desăvârşită. Curând, îşi dădu seama că se putea încumeta să meargă mai repede şi mai hotărât.

Cu mersul acesta iute, ieşi repede din pădure. În fata lui, terenul începea să formeze o pantă abruptă. Cum iarba era uscată şi alunecoasă, trebuia să se folosească şi de mâini pentru a se căţăra şi, cu toate că gâfâia şi îşi ştergea mereu sudoarea de pe frunte, se căznea din răsputeri să urce pieptişul râpos. Ceea ce dovedea, apropo, că noua sa existenţă, oricât de puţin bănuia el, îi prinsese deja tare bine; Eustace cel dinainte, Eustace băiatul lui Harold şi al Albertei ar fi renunţat la urcuş după nici zece minute.

Încetul cu încetul, odihnindu-se de câteva ori, ajunse pe creastă. Se aşteptase ca de aici priveliştea să se deschidă spre centrul insulei, numai că se adunaseră nori groşi şi apăsători, iar o mare de ceaţă se rostogolea tot mai aproape, împresurându-l din toate părţile. Se aşeză şi privi în spate. Era acum atât de sus, încât golful de dedesubt părea foarte mic, înconjurat de nesfârşite mile de mare. Apoi, negura de pe munţi, deasă dar nu şi rece, îl înconjură de pretutindeni, aşa că se lungi pe jos, sucindu-se de pe o parte pe cealaltă ca să-şi găsească o poziţie cât mai confortabilă şi bucurându-se de clipele pe care le trăia.

Nu prea se bucură însă, sau oricum nu pentru multă vreme. Pentru prima oară în viaţă, poate, i se făcu urât. La început, sentimentul acesta evoluă foarte lent. Pe urmă îl cuprinse îngrijorarea, neştiind cât era ceasul. Nu se auzea nici un zgomot. Brusc, îi trecu prin minte că poate stătea lungit acolo de ceasuri întregi. Dacă ceilalţi plecaseră deja?! Cine ştie dacă nu cumva îl lăsaseră înadins să se rătăcească de ei, ca să îl facă uitat acolo?! Ţâşni în picioare speriat şi începu să coboare.

La început merse prea repede, alunecând pe panta acoperită de iarbă şi ducându-se la vale câte un metru-doi. Pe urmă, se gândi că se îndepărtase prea mult spre stânga — or, urcând pe partea aceea văzuse nişte prăpăstii. Aşa că se căţără înapoi, încercând să se apropie cât mai mult de locul de unde pornise, după care începu iarăşi să coboare, ţinând-o mereu spre dreapta. Pe urmă, lucrurile parcă se mai îndreptară. Înainta foarte prudent, întrucât de-abia dacă vedea la un metru în faţă, iar în jurul lui domnea în continuare aceeaşi linişte desăvârşită. Tare e neplăcut să fii nevoit să mergi cu prudenţă, când o voce înăuntrul tău îţi tot repetă: "Grăbeşte-te, grăbeşte-te, grăbeşte-te". Căci, din clipă în clipă, îl obseda din ce în ce mai mult ideea că ar fi putut fi abandonat pe insulă. Dacă i-ar fi cunoscut cât de cât pe Caspian şi pe fraţii Pevensie, ar fi ştiut, fireşte, că ei n-ar fi fost niciodată în stare să facă aşa ceva. Îşi băgase însă în cap că erau cu toţii nişte draci împieliţaţi cu înfăţişare omenească.

— În sfârşit! zise Eustace, când se rostogoli până jos pe nişte bolovani mişcători (grohotiş, cum i se zice) şi se trezi pe loc drept. Bun, unde-or fi copacii ăia? Văd ceva întunecos în faţă. Ei, păi cred că se ridică ceaţa.

Într-adevăr. Din cauza luminii din ce în ce mai puternice, Eustace începu să clipească. Ceaţa se ridică. Se afla într-o vale complet necunoscută, iar marea nu se vedea pe nicăieri.

6 AVENTURILE LUI EUSTACE

Exact în acel moment, ceilalţi se spălau pe mâini şi pe faţă în râu, pregătindu-se pentru masă şi odihnă. Trei arcaşi, aleşi pentru faptul că trăgeau cel mai bine, urcaseră pe dealurile de la nord de golf şi se întorseseră încărcaţi cu două capre sălbatice, care acum se rumeneau deasupra focului. Caspian

poruncise să se aducă pe mal un butoiaş cu vin, un vin tare din Archenland, pe care trebuia să-l bei cu apă, aşa că era din belşug pentru toţi. Munciseră bine şi aveau dreptul să se veselească la masă. Numai după ce luară a doua oară din friptura de capră, Edmund se trezi să întrebe: "Pe unde-o fi pacostea aia de Eustace?"

În tot acest răstimp, Eustace se holba cu ochi mari la valea aceea necunoscută. Fiind teribil de îngustă şi de adâncă, înconjurată de prăpăstii perpendiculare, semăna cu o groapă uriaşă sau cu un şanţ. Pe fundul văii, se vedea iarbă presărată cu bolovani, iar ici şi colo Eustace zări porţiuni arse şi înnegrite, aidoma celor de lângă şina de cale ferată, vara când e arşiţă mare. Cam la cincisprezece metri, se afla un iaz cu apă limpede şi lină. La început, în valea aceea nu exista nimic altceva; nici un animal, nici o pasăre, nici o gânganie. Soarele dogorea fierbinte, iar peste marginile văii piscurile şi crestele munţilor păreau că privesc în jos mânioase.

Eustace îşi dădu seama, desigur, că din cauza ceţii coborâse greşit pe cealaltă parte a dealului abrupt, aşa că se răsuci în loc numaidecât, pregătindu-se s-o ia înapoi. Numai că priveliştea care i se aşternea în faţa ochilor îl făcu să se cutremure. Avusese, pare-se, uimitorul noroc de a nimeri singura cale posibilă de a coborî — o fâşie lungă de pământ, acoperită cu iarbă, oribil de povârnită şi de îngustă, cu prăpăstii pe ambele părţi. Nu exista alt drum pe care să se poată întoarce. Era oare în stare, însă, să răzbească pe-acolo acum, când văzuse cum arăta locul? Simţea că îl ia cu ameţeală, numai gândindu-se la aşa ceva.

Se răsuci din nou în loc, gândindu-se că, oricum, n-ar strica mai întâi să bea nişte apă din iaz. De îndată însă ce se întoarse, pregătindu-se să păşească în vale, auzi un zgomot în spatele lui. Nu era cine ştie ce zgomot, numai că răsuna puternic în liniştea aceea neţărmurită. Timp de o secundă, încremeni locului. Pe urmă, întoarse capul şi se uită.

La poalele stâncii, niţel spre stânga, se afla o gaură joasă şi întunecoasă — pesemne intrarea într-o peşteră. Iar de acolo ieşeau două firicele subţiri de fum. Şi pietrele de sub văgăuna neagră se mişcau (de unde şi zgomotul pe care îl auzise), ca şi cum ceva s-ar fi trântit pe întuneric în spatele lor.

Ceva se târa. Mai rău chiar, ceva ieşea afară. Edmund, Lucy

sau voi v-aţi fi dat seama numaidecât despre ce era vorba, însă Eustace nu citise nici o carte potrivită. Chestia care ieşea din peşteră era ceva ce nu-şi închipuise măcar vreodată — un bot prelung de culoarea plumbului, nişte ochi roşii şi posomorâţi, un corp lung şi moale, fără pene sau blană, care se târa pe jos, picioarele îndoite de la încheieturi mai sus decât spatele, ca la păianjeni, gheare înfiorătoare, aripi de liliac care scrâşneau frecându-se de pietre, metri întregi de coadă. Şi cele două dâre de fum ieşeau din nări. Nu rosti în sinea lui cuvântul Balaur. Dar şi făcând acest lucru, situaţia tot nu s-ar fi îmbunătăţit.

Dacă ar fi ştiut însă câte ceva despre balauri, poate că ar fi rămas oarecum surprins de comportamentul acestui balaur. Nu stătea în fund bătând din aripi şi nici nu scuipa flăcări pe gură. Fumul din nări semăna cu fumul scos de un foc care nu va dura prea mult. Şi nici nu s-ar fi zis că îl observase pe Eustace. Se mişca foarte lent spre iaz — încet şi cu multe pauze. Chiar şi aşa speriat cum era, Eustace intui că avea în faţa ochilor o lighioană bătrână şi tristă. Se întreba dacă să se încumete să ţâşnească pe pantă în sus. Dacă, însă, auzind zgomot, lighioana întorcea capul?! Poate se mai şi înviora. Dacă doar se prefăcea? Oricum, la ce bun să încerci să scapi căţărându-te de o jivină care poate zbura?

Lighioana ajunse la iaz, unde lăsă să-i alunece bărbia solzoasă şi oribilă peste pietriş, ca să bea: nu apucă însă să bea, căci din gâtlej îi ieşi un ţipăt groaznic, croncănit şi clănţănit, iar după câteva zbateri şi zvârcoliri, balaurul se rostogoli pe o parte, încremenind lungit, cu o gheară în aer. Din botul larg deschis, îi ţişni un pic de sânge închis la culoare. Fumul din nări se făcu negru, plutind departe prin aer. După care se opri.

Multă vreme Eustace nu îndrăzni să se mişte. Poate că ăsta era şiretlicul jivinei, felul în care îi amăgea pe călători, ducându-i la pierzanie. Numai că nu puteai aştepta aşa la nesfârşit. Se apropie cu un pas, apoi cu doi, după care se opri din nou. Balaurul stătea nemişcat; remarcă, totodată, că din ochi îi pierise focul acela roşu. În cele din urmă, ajunse lângă el; avea acum convingerea că lighioana murise. Înfiorat, atinse balaurul cu mâna; nu se întâmplă nimic.

Eustace trăia un asemenea sentiment de uşurare încât îi venea să râdă în gura mare. Începu să aibă senzaţia că se luptase şi omorâse balaurul, uitând că, de fapt, doar asistase la

moartea lui. Călcă peste el şi se duse la iaz, să bea, căci zăpuşeala devenise insuportabilă. Nu se miră când auzi bubuituri de tunet. Aproape imediat soarele dispăru şi, până să termine de băut cu nesaţ, începu să plouă cu picături mari.

Clima pe această insulă era tare neplăcută. În nici un minut, Eustace se pomeni ud până la piele şi pe jumătate orbit de ploaie cum nu vezi niciodată prin Europa. N-avea nici un sens să încerce să urce din vale, atâta timp cât ploua aşa de groaznic. Porni glonţ spre singurul adăpost pe care îl zărea — peştera balaurului. Acolo, se lungi pe jos, încercând să-şi recapete suflul.

Cei mai mulţi dintre noi ştiu la ce te poţi aştepta să găseşti în bârlogul unui balaur, dar, aşa cum am mai spus, Eustace nu citise decât cărţi nepotrivite. Găseai în ele vrute şi nevrute despre exporturi, importuri, guverne şi cheltuieli, dar la capitolul balauri erau tare slabe. De aceea Eustace rămase foarte nedumerit de suprafaţa pe care stătea lungit. Unele bucăţi erau prea înţepătoare pentru a fi pietre şi prea dure pentru a fi ghimpi; mai erau şi chestii rotunde şi turtite, iar toate astea zornăiau când se foia pe ele. La gura peşterii era suficientă lumină pentru a cerceta despre ce era vorba. Şi, fireşte, Eustace descoperi că înăuntru era ceea ce oricare dintre noi i-ar fi putut spune dinainte — o comoară: coroane (astea erau obiectele acelea înţepătoare), monede, inele, brăţări, lingouri, cupe, platouri şi nestemate.

Eustace (spre deosebire de majoritatea băieţilor) nu se sinchisise niciodată prea mult de comori, însă de data asta sesiză numaidecât cât de folositoare i-ar fi o asemenea avuţie în noua lume în care făcuse prostia să intre de-a berbeleacul prin tabloul din dormitorul de-acasă al lui Lucy. "Ăştia pe-aici n-au impozite, zise el, şi nu trebuie să predai comoara la guvern. Cu o parte din chestiile astea, aş putea trăi decent aici — poate în Calormen. Pare cea mai puţin dubioasă dintre toate ţările astea. Oare cât aş putea căra? Uite, brăţara asta — chestiile alea de pe ea sunt pesemne diamante — mi-o pun la mână. Mi-e cam mare, dar dacă o împing în sus, până peste cot, nu-mi mai cade. Pe urmă, îmi umplu buzunarele cu diamante — sunt mai uşoare decât aurul. Cât o să mai dureze oare ploaia asta infernală?" Se mută pe morman într-un loc ceva mai confortabil, unde erau în special monede, pregătindu-se să aştepte. Numai că după o sperietură înfiorătoare şi, mai cu seamă, când sperietura asta

înfiorătoare a apărut după ce-ai cutreierat munţii, te simţi nespus de ostenit. Aşa că Eustace adormi.

Pe când dormea buştean şi sforăia, ceilalţi terminaseră de mâncat şi erau alarmaţi de-a binelea în privinţa lui. Strigară: "Eustace! Eustace! Uuuuu!" până răguşiră, iar Caspian sună din corn.

— Nu-i pe nicăieri prin preajmă, căci altminteri ar fi auzit, zise Lucy, albă ca varul la faţă.

— Ei, drăcia dracului! exclamă Edmund. Ce naiba l-o fi apucat s-o şteargă aşa?

— Dar trebuie să facem ceva, spuse Lucy. Poate s-a rătăcit, sau a căzut într-o groapă ori l-au capturat nişte barbari.

— S-au l-au omorât fiarele sălbatice, completă Drinian.

— Iar eu zic că, dacă-i aşa, bine c-am scăpat de el, bombăni Rhince.

— Jupâne Rhince, interveni Pişpirici, nicicând n-ai rostit ceva care să-ţi facă atât de puţină cinste. Individul ăsta nu mi-e prieten, însă e din neamul Reginei, iar, atâta timp cât face parte din grupul nostru, onoarea ne dictează să-l găsim şi să-l răzbunăm, dacă a murit.

— Sigur că trebuie să-l găsim (dacă putem), zise Caspian, plictisit. Ce belea! Asta înseamnă să pornim în căutarea lui, de unde ne putem aştepta la tot felul de necazuri şi probleme. Lua-te-ar naiba, Eustace.

Între timp, Eustace a dormit şi a dormit — şi a tot dormit. L-a trezit o durere în braţ. Prin gura peşterii, răzbeau razele strălucitoare ale lunii, iar aşternutul de nestemate şi giuvaere se făcuse parcă mai confortabil; de fapt, aproape nici nu-l mai simţea. Iniţial, îl nedumeri durerea aceea din braţ, însă curând îi trecu prin minte că brăţara pe care şi-o împinse sus peste cot se strâmtase ciudat de mult. Braţul i se umflase probabil în somn (era braţul stâng).

Mişcă mâna dreaptă vrând să-şi pipăie braţul, însă încremeni locului, muşcându-şi buza îngrozit. Căci exact în faţa lui şi un pic spre dreapta, unde razele lunii luminau fundul peşterii, văzu mişcându-se o formă hidoasă. Ştia prea bine ce era: o gheară de balaur. Se mişcase când îşi mişcase şi el mâna şi încremenise locului când se oprise şi el.

"Oh, ce prost am fost, se gândi Eustace. Păi, normal că lighioana aia a avut o pereche şi jivina zace acum lângă mine."

Timp de câteva minute, nici nu îndrăzni să se clintească. Văzu două dâre subţiri de fum ridicându-se în faţa ochilor, negre în contrast cu lumina lunii; exact ca fumul care ieşea din nările celuilalt balaur, înainte de a muri. Fenomenul era atât de alarmant, încât îşi ţinu răsuflarea. Cele două dâre de fum dispărură. Când nu mai putu să-şi ţină respiraţia, suflă aerul afară, pe furiş; instantaneu, reapărură cele două jeturi de fum. Nici măcar acum, însă, nu ghicise care era adevărul.

Hotărî îndată să se tragă cu multă prudenţă spre stânga şi să încerce să iasă târâş din peşteră. Poate că lighioana dormea — şi, oricum, asta era singura lui şansă. Fireşte, însă, înainte de a se trage spre stânga, privi spre stânga. Oh, ce grozăvenie! şi în partea aia era o gheară de balaur.

Nimeni nu-l va blama pe Eustace fiindcă în acel moment a vărsat nişte lacrimi. Se mira de mărimea lacrimilor pe care le vedea căzând pe comoara din faţa lui, ca nişte stropi ce împroşcau totul în jur. Păreau, totodată, şi straniu de fierbinţi; ieşeau aburi din ele.

Degeaba plângea, însă. Trebuia să încerce să se târască afară dintre cei doi balauri. Începu să-şi întindă braţul drept. Piciorul din faţă şi gheara balaurului, dinspre partea lui dreaptă, făcură exact aceeaşi mişcare. Se gândi, apoi, să încerce cu mâna stânga. Mădularul balaurului din acea parte se mişcă de asemenea.

Doi balauri, câte unul pe fiecare parte, maimuţărindu-l în tot ce făcea! Lăsându-l nervii, se năpusti spre gura peşterii.

Când se repezi afară, se auzi un asemenea zornăit, hârşâit, zdrăngănit de aur şi scrâşnit de pietre, încât crezu că îl urmăreau amândoi balaurii. Nu îndrăznea să privească înapoi. Se năpusti spre iaz. Forma schimonosită a balaurului mort zăcând sub razele lunii ar fi băgat în sperieţi pe oricine, însă el nici nu o observă. Ideea lui fixă era să intre în apă.

Însă exact când ajunse la marginea iazului se petrecură două lucruri. În primul rând, îşi dădu seama, ca trăsnit, că alergase în patru labe — şi de ce naiba făcuse aşa?! Şi, în al doilea rând, se gândi o fracţiune de secundă că încă un balaur se holba la el din iaz. Dar într-o clipită pricepu adevărul. Chipul balaurului din iaz era propria lui oglindire în apă. Nu încăpea nici o îndoială. Se mişca atunci când se mişca şi el: deschidea şi închidea gura o dată cu el.

Se preschimbase în balaur în timp ce dormea. Dormind pe comoara tainică a unui balaur, cu gânduri lacome ca de balaur, devenise el însuşi balaur.

În felul ăsta se explica totul. În peşteră, lângă el, nu fuseseră doi balauri. Ghearele din partea dreaptă şi stângă erau de fapt ghearele lui. Cele două dâre de fum îi ieşeau lui din nări. Cât despre durerea din braţul stâng (sau ceea ce fusese cândva braţul lui stâng), mijind ochiul stâng putea vedea ce se întâmplase. Brăţara care se potrivise perfect pe braţul unui băiat era mult prea mică pentru piciorul gros şi butucănos al unui balaur. Se îngropase adânc în carnea solzoasă, făcând o umflătură de o parte şi de cealaltă. Încercă să smulgă brăţara cu colţii lui de balaur, dar nu izbuti s-o scoată.

În ciuda durerii, prima lui senzaţie a fost de uşurare. Nu mai avea de ce să-i fie teamă. Era el însuşi o grozăvie şi nimeni pe lumea asta în afară de un cavaler (şi nu oricare cavaler) n-ar mai îndrăzni să-l atace. Putea să se răfuiască acum cu Caspian şi cu Edmund...

Însă în clipa când se gândi la asta îşi dădu seama că nu voia aşa ceva. Voia să fie prieten cu ei. Voia să se întoarcă printre oameni, să vorbească, să râdă, să împartă totul cu ei. Înţelese că era un monstru rupt complet de rasa omenească; îl copleşi o singurătate înspăimântătoare. Începu să priceapă că ceilalţi nu fuseseră nicidecum nişte draci împieliţaţi. Începu să se întrebe dacă el fusese într-adevăr o persoană drăguţă, aşa cum îşi închipuise el întotdeauna. Îi era dor de glasurile lor. S-ar fi mulţumit cu o vorbă bună până şi de la Pişpirici.

Când se gândi la bietul balaur care se prăpădise, Eustace ridică vocea şi plânse. E ceva de neînchipuit să vezi şi să auzi un balaur puternic, plângând în hohote sub clar de lună, într-o vale pustie.

În cele din urmă, ajunse la concluzia că trebuia să încerce să găsească drumul înapoi spre ţărm. Înţelegea acum că Regele Caspian n-ar fi plecat niciodată, abandonându-l acolo. Şi avea convingerea că, într-un fel sau altul, îi putea face pe ceilalţi să înţeleagă cine era.

Bău zdravăn din iaz şi pe urmă (ştiu că pare şocant, însă nu e dacă vă gândiţi mai bine) mâncă aproape tot balaurul mort. Înfulecase aproape jumătate din el, când îşi dădu seama ce făcea; căci, vedeţi voi, deşi avea mintea lui Eustace, gusturile şi

digestia erau de balaur. Şi nimic nu-i plăcea mai mult unui balaur decât carnea de balaur. De aceea, rar se întâmplă ca în acelaşi ţinut să găseşti mai mult de un balaur.

Apoi, se întoarse în loc pregătindu-se să urce, pentru a ieşi din vale. Începu urcuşul printr-o săritură şi, de cum sări, descoperi că zbura. Uitase complet de aripi şi ce surpriză a fost pentru el — prima surpriză plăcută pe care o avea de multă vreme. Se înălţă sus în văzduh şi văzu nenumărate piscuri de munţi răspândite sub el, în lumina lunii. Vedea golful ca o dală de argint, cu corabia "Zori de zi" ancorată acolo, focuri de tabără licărind în pădurea de lângă plajă. De la acea înălţime ameţitoare se lăsă în jos spre ei, într-o singură planare.

Lucy dormea foarte adânc, fiindcă stătuse trează până târziu, aşteptând să se întoarcă echipa plecată în căutare, de la care nădăjduia să afle veşti bune despre Eustace. Echipa fusese condusă de Caspian şi revenise târziu, toţi fiind plictisiţi şi istoviţi. Veştile erau îngrijorătoare. Nici urmă de Eustace, văzuseră în schimb un balaur mort într-o vale. Încercară să vadă partea bună a lucrurilor, asigurându-se unul pe altul că era puţin probabil să mai fie şi alţi balauri prin preajmă, iar în plus era greu de presupus că un balaur mort cam pe la ora trei în acea după-amiază (când îl văzuseră ei) se ţinuse de omorât oameni doar cu câteva ceasuri înainte.

— Doar dacă nu l-a mâncat pe mormolocul ăla şi-a murit din cauza asta: puştiul ăla e otravă curată, zise Rhince. Numai că mormăise chestia asta în barbă, aşa că nu-l auzi nimeni.

Mai târziu, însă, în toiul nopţii Lucy a fost trezită, cu multă blândeţe, constatând că se strânseseră cu toţii şi discutau în şoaptă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lucy.

— Trebuie să dăm dovadă toţi de multă tărie, spunea Caspian. Un balaur a zburat adineaori peste vârfurile copacilor şi a aterizat pe plajă. Da, tare mi-e teamă că e între noi şi corabie. Iar săgeţile n-au nici un efect asupra balaurilor. Şi lighioanelor ăstora nu le e deloc frică de foc.

— Cu permisiunea Maiestăţii tale..., începu Pişpirici.

— Nu, Pişpirici, rosti Regele cu multă fermitate, nu vei încerca să te lupţi singur cu el. Şi, dacă nu promiţi că ai să mă asculţi, o să pun să te lege. Trebuie să stăm la pândă şi, de îndată ce se luminează de ziuă, să mergem pe plajă să ne

batem cu el. Eu voi conduce trupa. Regele Edmund va sta în dreapta mea, iar Lordul Drinian, în stânga. Alte aranjamente nu mai sunt de făcut. În câteva ceasuri, se luminează. Peste o oră, să se servească masa şi ce-a mai rămas din vin. Dar totul să se facă în mare linişte.

— Poate că o să plece, spuse Lucy.

— E mai rău dacă pleacă, zise Edmund, fiindcă în cazul ăsta n-o să mai ştim pe unde este. Dacă am o viespe în cameră, îmi place s-o pot vedea.

Restul nopţii a fost îngrozitor, iar când s-a servit masa, deşi ştiau foarte bine că nu strică să mănânce, mulţi au constatat că n-aveau deloc poftă de mâncare. Şi li se părea că timpul se scurge cu încetinitorul până ca bezna să se risipească, păsărelele să înceapă să ciripească ici şi colo într-o lume unde era acum mai frig şi mai umed decât în timpul nopţii. În fine, Caspian spuse: "Haidem, prieteni".

Se ridicară în picioare, toţi cu săbiile scoase, formând cu trupurile lor o masă solidă cu Lucy în mijloc şi cu Pişpirici pe umărul ei. Era mai plăcut decât tot aşteptatul de până atunci, şi simţeau că se îndrăgeau mai mult decât în momentele obişnuite. În clipa următoare, se puseră în mişcare. Pe măsură ce se apropiau de marginea pădurii, se lumina tot mai mult. Şi acolo, pe nisip, ca o şopârlă uriaşă sau ca un crocodil flexibil, ori ca un şarpe cu picioare, imens, oribil şi ghebos, zăcea balaurul.

Însă când îi văzu, în loc să se înfoaie şi să scuipe foc şi fum, balaurul se trase înapoi — clătinându-se parcă — spre apele puţin adânci ale golfului.

— Ce-are de mişcă aşa din cap? întrebă Edmund.

— Uite, acum parcă încuviinţează, zise Caspian.

— Şi îi iese ceva din ochi, spuse şi Drinian.

— Oh, păi nu vedeţi?! exclamă Lucy. Plânge. Alea sunt lacrimile lui.

— Eu, unul, Doamnă, n-aş avea prea multă încredere, remarcă Drinian. Aşa fac crocodilii, ca să-ţi pierzi vigilenţa.

— A scuturat din cap când ai spus asta, observă Edmund. Ca şi cum ar fi vrut să spună NU. Uite, iarăşi face aşa.

— Crezi că înţelege ce spunem? întrebă Lucy.

Balaurul încuviinţă din cap, violent.

Pişpirici îşi dădu drumul jos de pe umărul lui Lucy şi făcu un pas în faţă:

— Balaurule, se auzi glăsciorul lui piţigăiat, înţelegi ce se vorbeşte?

Balaurul încuviinţă din cap.

— Poţi vorbi şi tu?

Balaurul scutură din cap.

— Pai, atunci, n-are nici un rost să te întreb ce cauţi pe-aici, zise Pişpirici. Dacă juri prietenie cu noi, ridică-ţi deasupra capului piciorul stâng din faţă.

Balaurul chiar aşa şi făcu, însă cu greutate fiindcă tocmai piciorul acela îl durea tare şi era umflat de la brăţara de aur.

— Oh, ia uitaţi-vă, spuse Lucy, are ceva la picior. Sărăcuţul de el, probabil că de-aia plângea aşa. Poate că a venit la noi să-l facem bine, ca în *Androcles şi leul*.

— Ai grijă, Lucy, îi atrase atenţia Caspian. Balaurul ăsta e tare deştept, dar nu ştim dacă nu e şi un mare mincinos.

Dar Lucy o şi luase la fugă în faţă, urmată de Pişpirici, cât putea el de iute cu picioruşele lui scurte, şi pe urmă, desigur, veniră şi băieţii şi Drinian.

— Arată-mi laba care te doare, spuse Lucy. Poate izbutesc să ţi-o vindec.

Balaurul-care-fusese-Eustace întinse bucuros piciorul care îl durea, amintindu-şi cum Lucy îl vindecase de rău de mare cu licoarea ei miraculoasă, înainte de a deveni balaur. Ce dezamăgire, însă. Lichidul vrăjit îi înmuie umflăturile şi-l mai scăpă de dureri, dar nu izbuti să dizolve aurul.

Se îngrămădiseră cu toţii să asiste la tratament, iar Caspian exclamă dintr-o dată:

— Ia uitaţi-vă!

Se holba la brăţară.

7 CUM S-A SFÂRŞIT AVENTURA

— La ce? întrebă Edmund.

— La emblema de pe aur, zise Caspian.

— Un ciocănel cu un diamant deasupra ca o stea, zise Drinian. Păi, parcă am mai văzut eu chestia asta undeva.

— Parcă?! exclamă Caspian. Sigur că ai mai văzut-o. Este blazonul unei măreţe familii narniene. Iar asta e podoaba pe care Lordul Octesian o purta la braţ.

— Nemernicule, îi zise Pişpirici balaurului, l-ai mâncat pe lordul narnian?

Însă balaurul scutură violent din cap.

— Sau poate, zise Lucy, el e Lordul Octesian preschimbat în balaur — sub o vrajă, ştiţi voi.

— E posibil ca nici una dintre aceste ipoteze să nu fie valabilă, opină Edmund. Toţi balaurii strâng aur. Cred însă că nu ne înşelăm dacă presupunem că Octesian nu a mers mai departe de această insulă.

— Eşti cumva Lordul Octesian? îl întrebă Lucy pe balaur, când acesta scutură trist din cap, întrebă iarăşi: Eşti o fiinţă vrăjită — o fiinţă omenească, adică?

Balaurul încuviinţă violent din cap.

Şi pe urmă cineva spuse — au existat dispute după aceea dacă întâi Lucy sau Edmund :

— Nu cumva, nu cumva eşti Eustace?

Şi Eustace încuviinţă mişcându-şi capul lui cumplit de balaur şi izbind puternic cu coada în mare, încât toată lumea sări înapoi (unii dintre marinari cu nişte exclamaţii pe care n-am să le aştern în scris) pentru a evita lacrimile enorme şi fierbinţi care îi şiroiau din ochi.

Lucy încercă din răsputeri să-l consoleze, ba chiar îşi luă inima în dinţi şi îl sărută pe faţa solzoasă, şi aproape toată lumea comentă: "Ce ghinion" ; câţiva îl asigurară pe Eustace că aveau să stea toţi cu el; mulţi afirmau că exista cu certitudine o modalitate de a rupe vraja, aşa că într-o zi-două îl făceau ei la loc cum era înainte. Şi, fireşte, ardeau de nerăbdare cu toţii să audă ce se întâmplase, numai că el nu putea vorbi. Nu o dată în zilele ce au urmat a încercat să le scrie pe nisip. Numai că nu reuşea niciodată. În primul rând, Eustace (necitind niciodată cărţile potrivite) habar n-avea cum să povestească. Şi, în al doilea rând, muşchii şi nervii ghearelor de balaur, de care trebuia să se folosească, nu învăţaseră niciodată să scrie şi oricum nici nu erau făcute pentru scris. Drept urmare, n-a apucat niciodată să ajungă la capăt, înainte să vină valul şi să şteargă tot scrisul, în afara frânturilor pe care călcase deja, sau pe care le atinsese fără să vrea cu coada. Şi tot ce se putuse desluşi arăta cam aşa — punctele ţin locul frânturilor mâzgălite şi şterse de el din greşeală:

AM ADORM... PEŞTERA ALURULU, ADICĂ BALAURULUI

FIINDCĂ EL MURISE ŞI LOUA AŞA TAR... TREZIT ŞI N-AM PUTU... SĂ-MI SCOT DE PE BRAŢ OH LA NAIBA...

Era, totuşi, limpede pentru toată lumea că, devenind balaur, Eustace avea acum un caracter mai bun. Ţinea tare mult să fie de folos. Aşa că a zburat peste toată insula şi a descoperit că era în întregime muntoasă, nefiind populată decât cu capre sălbatice şi turme de porci sălbatici. A ucis, aşadar, nenumărate animale pe care le-a adus ca provizii pentru corabie. Era foarte uman când omora, căci putea lichida o jivină dintr-o singură lovitură cu coada, aşa că aceasta nici nu-şi dădea seama (şi pesemne că nu-şi dă seama nici acum) că fusese ucisă. Mai mânca şi el câteva, desigur, dar întotdeauna când era singur, fiindcă acum, când devenise balaur, îi plăcea carnea crudă şi nu suporta ideea ca ceilalţi să vadă ce porcărie făcea când înfuleca. Iar într-o bună zi, zburând încet şi istovit, dar cu un aer triumfător, a venit înapoi la tabără cu un pin falnic pe care îl smulsese din rădăcini într-o vale îndepărtată şi din care se putea croi un catarg pe cinste. Şi, seara, dacă se făcea răcoare, aşa cum se întâmpla adesea după ploile torenţiale, era de mare folos tuturor, căci veneau cu toţii şi se aşezau cu spatele lipit de trupul lui fierbinte, putând astfel să se încălzească şi să se usuce; numai o dată dacă pufăia cu răsuflarea lui dogorită, putea aprinde şi cel mai îndărătnic foc. Uneori mai lua în spinare câteva persoane alese pe sprinceană, plecând cu ele sus în zbor, de unde puteau vedea defilând ameţitor pantele verzi, culmile stâncoase, vâlcelele înguste ca nişte râpe şi, departe peste mare, undeva spre răsărit, o pată de albastru mai închis pe orizontul albastru, ce-ar fi putut fi o bucată de uscat.

Plăcerea (absolut nouă pentru el) de a fi agreat, dar mai ales de a agrea pe alţii, era o mare alinare ce-l ajuta pe Eustace să nu cadă pradă deznădejdii. Căci era tare trist să fii balaur. Se înfiora ori de câte ori, zburând, îşi vedea imaginea reflectată în vreun lac de munte. Ura aripile acelea uriaşe ca de liliac, creasta cu dinţi de ferăstrău de pe spinare şi ghearele fioroase şi încovoiate. Îi era aproape frică să stea de unul singur, dar totodată ruşine să fie alături de ceilalţi. Seara, când nu era folosit ca buiotă, se fofila afară din tabără şi se ducea să zacă încolăcit ca un şarpe, între pădure şi apă. În astfel de ocazii, spre marea lui mirare, Pişpirici era cel care îl alina mai întotdeauna.

Nobilul Şoarece părăsea tiptil grupul vesel din jurul focului de tabără şi se aşeza aproape de capul balaurului, în partea opusă vântului, ca să nu stea în bătaia răsuflării lui fumegânde. Acolo explica îndelung că ceea ce păţise Eustace, era o ilustrare impresionantă a felului în care se întoarce roata Sorţii, spunându-i totodată că dacă Eustace ar veni la el acasă în Narnia (în realitate, era vorba de o gaură, nu de o casă, unde nici capul balaurului n-ar fi încăput, darămite ditamai trupul), i-ar putea arăta peste o sută de exemple de împăraţi, regi, duci, cavaleri, îndrăgostiţi, astronomi, filozofi şi magicieni care decăzuseră dintr-o stare de prosperitate în cele mai jalnice situaţii posibile, mulţi însă revenindu-şi şi trăind fericiţi după aceea. N-a părut, probabil, prea mângâietor ce i-a tot povestit atunci, însă a contat buna intenţie, ceea ce Eustace n-a uitat niciodată.

Dar, fireşte, ceea ce plana ca un nor negru deasupra tuturor era teribila dilemă de a şti ce urmau să facă până la urmă cu balaurul lor când aveau să fie gata de plecare. Încercau să nu vorbească despre asta când era şi el de faţă, dar fără să vrea auzea tot timpul chestii de genul: "Crezi că încape pe lungime pe o latură a punţii? Şi va trebui să mutăm toate proviziile, jos, pe cealaltă parte, ca să asigurăm echilibrul"; ori: "Oare e mai bine să-l tragem după corabie prin apă sau se poate ţine cumva după noi, în zbor?" şi (cel mai adesea): "Dar cum o să-l hrănim?" Şi bietul Eustace înţelegea din ce în ce mai bine că, din prima zi când apăruse la bordul corabiei, fusese o pacoste cumplită, iar acum era o pacoste încă şi mai mare. Iar lucrul acesta îi măcina gândurile, la fel cum şi brăţara aceea îi măcina carnea de pe braţ. Ştia că nu-şi făcea decât rău dacă încerca s-o smulgă cu colţii, însă nu se putea abţine să tragă de ea când şi când, mai cu seamă în nopţile fierbinţi.

Cam după şase zile de când debarcaseră pe Insula Balaurului, întâmplarea a făcut ca Edmund să se scoale foarte devreme într-o dimineaţă. Se crăpa de ziuă, iar în lumina aceea fumurie nu puteai vedea decât trunchiurile copacilor, dacă priveai spre golf, dar nu şi în cealaltă direcţie. Trezindu-se, i se păru că aude ceva mişcându-se, aşa că se ridică rezemat în cot şi se uită în jurul lui: avu impresia că desluşeşte o siluetă întunecată mişcându-se pe partea dinspre mare a pădurii. Îi trecu numaidecât prin gând: "Chiar n-or fi băştinaşi pe insula

asta, cum ne închipuim noi?! "Pe urmă crezu că era Caspian — forma aceea era cam de talia lui — însă ştia că acesta dormea lângă el, după cum putea vedea limpede. Verificând mai întâi dacă avea sabia la locul ei, Edmund se ridică în picioare, pregătit să investigheze ce se întâmpla.

Coborî încetişor până la marginea pădurii, unde constată că silueta aceea întunecată era tot acolo. Constată acum că era prea mică pentru a fi Caspian şi prea mare pentru a fi Lucy. Arătarea nu fugea. Edmund îşi scoase sabia, gata să-l provoace pe străin, când acesta rosti în şoaptă:

— Tu eşti Edmund?

— Da. Tu cine eşti? întrebă el.

— Nu mă recunoşti? zise celălalt. Sunt eu, Eustace.

— Mii de tunete, exclamă Edmund, deci asta era. Dragul meu prieten...

— Ssst, făcu Eustace clătinându-se gata să cadă.

— Hei! zise Edmund sprijinindu-l. Ce s-a întâmplat? Eşti bolnav?

Eustace amuţi îndelung, încât Edmund crezu că leşinase; însă, în cele din urmă, spuse:

— A fost groaznic. Nici nu-ţi închipui... dar acum a trecut. Ce-ar fi să mergem undeva să stăm de vorbă? Nu vreau deocamdată să dăm ochii cu ceilalţi.

— Da, mai bine, unde vrei tu, zise Edmund. Hai să mergem să stăm pe pietrele alea. Ei, cât mă bucur să te văd — ăăă — pe tine aşa cum eşti. Cred că ai trecut prin momente cumplite.

Se duseră la pietre şi se aşezară acolo, privind spre golf, deasupra căruia cerul se lumina din ce în ce mai mult, iar stelele dispăreau, în afară de una foarte strălucitoare, aflată jos, aproape de orizont.

— N-am să-ţi povestesc cum m-am făcut... balaur, până n-am să le pot spune şi celorlaţi şi să isprăvesc o dată cu toată treaba asta, zise Eustace. Apropo, nici n-am ştiut măcar că eram balaur, până ce nu v-am auzit pe toţi folosind cuvântul ăsta, când am apărut aici în dimineaţa aceea. Vreau să-ţi povestesc cum am încetat să mai fiu balaur.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Edmund.

— Ei bine, azi-noapte eram mai nefericit decât oricând. Şi mă durea braţul cumplit de la afurisenia aia de brăţară.

— Acum ţi-e mai bine?

Eustace râse — altfel decât îl auzise Edmund râzând înainte — şi îşi scoase brăţara uşor de pe braţ.

— Poftim, zise el, dinspre partea mea s-o ia cine pofteşte. Bun, cum spuneam deci, stăteam lungit şi mă întrebam ce naiba o să se întâmple cu mine. Apoi — dar, bagă de seamă, se prea poate doar să fi visat. Nu ştiu.

— Continuă, spuse Edmund, cu o răbdare remarcabilă.

— În fine, am ridicat privirea şi am dat cu ochii de ultimul lucru pe care m-aş fi aşteptat să-l văd vreodată: un leu uriaş care venea încet spre mine. Şi ciudat era că azi-noapte n-a fost lună, dar cu toate astea leul era înconjurat de raze de lună. Şi se apropia, se apropia din ce în ce mai mult. Mi-era cumplit de frică de el. Te gândeşti, poate, că fiind balaur, aş fi putut face praf orice leu fără nici un fel de greutate. Dar nu era genul ăsta de frică. Nu mi-era teamă că o să mă mănânce, mi-era pur şi simplu teamă de el — dacă mă poţi înţelege. Ei bine, s-a apropiat complet de mine şi m-a privit drept în ochi. Şi am închis ochii, strângând bine pleoapele. N-a folosit, însă, la nimic, fiindcă mi-a spus să-l urmez.

— Adică, a vorbit?

— Nu ştiu. Acum, că m-ai întrebat, nu cred să fi vorbit. Dar, oricum, asta mi-a spus. Şi ştiam că trebuia să fac ce-mi cerea, aşa că m-am ridicat şi am pornit după el. M-a dus pe un drum lung, tocmai în munţi. Şi tot timpul, deasupra şi în jurul leului, oriunde ar fi mers, vedeam razele lunii. În cele din urmă, am ajuns pe vârful unui munte pe care nu-l mai văzusem niciodată şi pe vârful acestui munte era o grădină — pomi, fructe, tot ce vrei. În mijloc, se afla un izvor. Ştiam că era un izvor, fiindcă vedeam cum bolborosea apa la fund: însă era mult mai mare decât orice izvor — ca o cadă foarte spaţioasă şi rotundă, în care intrai pe nişte trepte de marmură. Apa era limpede cum e cristalul şi mi-am zis că dacă aş putea să intru acolo să mă scald, scăpăm de durerea din braţ. Leul mi-a spus, însă, că mai întâi trebuia să mă dezbrac. Bagă de seamă, habar n-am dacă a rostit vreun cuvânt cu glas tare sau nu. Mă pregăteam să spun că nu pot să mă dezbrac din moment ce n-aveam haine pe mine, când brusc mi-am dat seama că balaurii poartă pe ei un fel de chestii şerpeşti, or şerpii îşi leapădă pielea. Oh, desigur m-am gândit eu, asta a vrut să spună leul. Aşa că am început să mă scarpin şi solzii au început să-mi cadă de peste tot. Pe urmă,

m-am scărpinat ceva mai adânc şi, pe lângă faptul că solzii se desprindeau de ici şi de colo, toată pielea a început să mi se cojească frumos, cum se întâmplă după boală, sau ca şi cum aş fi fost o banană. În nici două minute, am păşit şi am lăsat pielea acolo. Zăcea aruncată lângă mine şi arăta tare urât. Aveam o senzaţie nemaipomenită. Am început să cobor în bazin să mă scald. Dar când să pun piciorul în apă, am privit în jos şi am văzut că aveam picioarele la fel de grosolane, butucănoase, boţite şi solzoase ca înainte. Oh, nu-i nimic, mi-am zis eu, asta înseamnă că mai am un strat de piele sub primul, şi nu-mi rămânea decât să mă descotorosesc şi de ăsta. Aşa că m-am scărpinat şi-am tras din nou de pielea cea de dedesubt, care s-a cojit frumos; şi iar am făcut un pas, şi am lăsat pielea acolo azvârlită lângă cealaltă, după care m-am îndreptat iarăşi spre apă să mă scald. Ei bine, s-a întâmplat exact acelaşi lucru. Şi m-am gândit în sinea mea: Oh, Doamne, oare câte piei mai am de scos de pe mine? Căci abia aşteptam să-mi spăl piciorul în apă. Aşa că m-am scărpinat bine a treia oară şi am dat jos un al treilea rând de piele, la fel ca şi celelalte, lăsând-o acolo jos. Dar, de îndată ce m-am privit în apă, mi-am dat seama că nu rezolvasem nimic. Pe urmă leul a spus: — dar tot nu ştiu dacă a vorbit — "Va trebui să mă laşi să te dezbrac eu". Mi-era tare frică de ghearele lui, asta ţi-o pot spune, însă eram aproape disperat. Aşa că m-am lungit pe spate şi l-am lăsat să mă dezbrace. Când a smuls prima oară, a tras atât de adânc, încât am crezut că îmi scoate inima din piept. Şi când a început să cojească pielea, m-a durut îngrozitor. Singurul lucru care îmi dădea tăria să suport era plăcerea de a simţi cum se desprinde de pe mine porcăria asta. Ştii — ca atunci când scoţi coaja de pe o bubă. Te doare ca naiba, dar ce nostim e să vezi cum se desface.

— Înţeleg perfect, spuse Edmund.

— Ei bine, a cojit toată mizeria aia — aşa cum credeam că făcusem şi eu de trei ori, mai înainte, numai că atunci nu mă duruse — şi o vedeam zăcând acolo pe iarbă: doar că era mult mai groasă, mai negricioasă şi mai noduroasă decât celelalte. Şi iată-mă neted şi moale, ca o nuia cojită, şi mai mic decât fusesem. Pe urmă m-a înşfăcat — ceea ce nu prea mi-a plăcut, fiindcă acum, când nu mai aveam pe mine nici o piele, eram tare gingaş — şi m-a azvârlit în apă. M-a usturat ca naiba, dar doar la început. După aceea, apa mi s-a părut absolut delicioasă

şi, imediat ce am început să înot şi să stropesc în jur, am constatat că mă lăsase complet durerea din braţ. Şi, pe urmă, mi-am dat seama de ce. Mă făcusem la loc băiat. O să crezi că te mint, dacă o să-ţi spun ce senzaţie îmi trezeau propriile mele braţe. Ştiu că n-am muşchi şi că arată destul de durdulii în comparaţie cu braţele lui Caspian, dar tare m-am bucurat să le văd. După încă un pic, leul m-a scos afară şi m-a îmbrăcat.

— Cu labele te-a îmbrăcat?

— Păi, nu prea îmi aduc aminte. A făcut-o, însă, cumva: cu haine noi — astea cu care sunt acum, de fapt. Şi, pe urmă, brusc, m-am trezit aici. Ceea ce mă face să cred că pesemne am visat.

— Nu. N-ai visat, zise Edmund.

— De ce crezi că nu?

— Păi, în primul rând, sunt hainele astea. Şi, în al doilea rând, te-ai dezbalaurit.

— Şi-atunci, ce crezi c-a fost? întrebă Eustace.

— Cred că l-ai văzut pe Aslan, spuse Edmund.

— Aslan! exclamă Eustace. Am auzit numele ăsta pomenit de câteva ori de când am ajuns pe "Zori de zi". Şi simţeam — nu ştiu de ce — că îl uram. Dar pe atunci uram totul. Apropo, aş vrea să-mi cer scuze. Cred că am fost înfiorător.

— E-n regulă, zise Edmund. Între noi fie vorba, n-ai fost atât de rău cum am fost eu când am călătorit prima oară în Narnia. Tu te-ai purtat ca un măgar, dar eu am fost un trădător.

— Oh, atunci mai bine nu-mi povesti, spuse Eustace. Dar cine e Aslan? Tu îl cunoşti?

— Păi — el mă cunoaşte pe mine, îi explică Edmund. Este marele Leu, fiul împăratului-de-din-colo-de-mări, care a salvat Narnia şi pe mine. L-am văzut cu toţii. Lucy îl vede tare des. Se prea poate ca acum să navigam spre ţara lui Aslan.

Nici unul nu spuse nimic pentru o vreme. Ultima stea strălucitoare se făcuse nevăzută şi, cu toate că nu putea contempla răsăritul de soare din cauza munţilor din dreapta, ştiau că asta se întâmpla, după culoarea cerului de deasupra şi a golfului din faţă, care căpătaseră nuanţe trandafirii. Pe urmă, un fel de papagal trase un ţipăt în pădurea din spate, auziră foşnete printre copaci şi, în sfârşit, sunetul cornului lui Caspian. În tabără începea forfota.

Mare a fost bucuria când Edmund şi Eustace, revenit la

înfăţişarea dinainte, au păşit în cercul format în jurul focului de tabără, unde prietenii lor luau micul dejun. Şi acum, fireşte, toată lumea a ascultat prima parte a poveştii băiatului. Se întrebau dacă celălalt balaur îl omorâse pe Lordul Octesian cu ani în urmă, sau dacă nu cumva Octesian fusese, de fapt, bătrânul balaur. Giuvaerurile pe care Eustace şi le îndesase în buzunare când era în peşteră dispăruseră o dată cu hainele pe care le purta atunci: nimeni însă, şi cu atât mai puţin Eustace, nu avea nici un chef să se întoarcă în valea aceea să caute comoara.

În câteva zile, corabia "Zori de zi", cu catargul acum refăcut, revopsită şi bine aprovizionată, a fost gata să întindă pânzele. Înainte de îmbarcare, Caspian a pus să se scrijelească pe o stâncă netedă din faţa golfului cuvintele:

INSULA BALAURULUI
DESCOPERITĂ DE CASPIAN X,
REGELE NARNIEI etc.
ÎN AL PATRULEA AN DE DOMNIE.
AICI, AŞA CUM PRESUPUNEM,
ŞI-A AFLAT MOARTEA
LORDUL OCTESIAN

Ar fi drăguţ, şi destul de adevărat, să spunem că "de atunci înainte Eustace a fost alt băiat". Pentru a fi extrem de precişi, a început să fie alt băiat. Vechile năravuri mai apăreau uneori. Nu puţine erau zilele când putea fi tare nesuferit. Dar pe cele mai multe situaţii de acest fel n-am să le iau în seamă. Vindecarea începuse.

Brăţara Lordului Octesian a avut o soartă ciudată. Eustace nu voia s-o păstreze, aşa că i-a oferit-o lui Caspian, iar Caspian i-a dăruit-o lui Lucy. Nici Lucy nu se prea dădea în vânt să o aibă. "Prea bine, atunci, să fie a cui o prinde", a zis Caspian şi a aruncat-o în aer. Asta s-a întâmplat când stăteau toţi şi priveau inscripţia. Şi brăţara a zburat în sus, sclipind în lumina soarelui, după care a rămas agăţată, ca un disc bine aruncat, de o mică proeminenţă de pe stâncă. Nimeni nu se putea căţăra s-o ia şi nimeni nu putea coborî de deasupra s-o apuce. Şi acolo, din câte ştiu, mai stă şi acum atârnată şi poate o rămâne atârnată aşa până la sfârşitul acestei lumi.

8 DOUĂ PĂŢANII DIN CARE AU SCĂPAT CA PRIN URECHILE ACULUI

Toată lumea era bucuroasă când "Zori de zi" a părăsit Insula Balaurului. Au avut vânt prielnic de cum au ieşit din golf, iar a doua zi dis-de-dimineaţă au ajuns la bucata de pământ necunoscută, pe care unii dintre ei o văzuseră când zburaseră peste munţi, pe vremea când Eustace era balaur. Era o insulă joasă, cu multă verdeaţă, locuită doar de iepuri şi de câteva capre, însă după rămăşiţele unor colibe de piatră şi după locurile înnegrite unde fusese făcut focul, şi-au dat seama că acolo trăiseră oameni nu cu mult timp înainte. Mai erau pe-acolo nişte oase şi nişte arme stricate.

— Treabă de piraţi, zise Caspian.

— Sau de balaur, spuse Edmund.

N-au găsit nimic altceva, decât o bărcuţă de nuiele acoperită cu piele întinsă peste o leasă de nuiele. O ambarcaţiune micuţă, doar de vreun metru lungime, cu o vâslă potrivită ca mărime. Se gândiseră că fusese făcută, poate, pentru un copil sau că oamenii din acea ţară fuseseră pitici. Pişpirici hotărî să o păstreze, având exact dimensiunea potrivită pentru el: aşa că barca a fost luată la bord. Botezară acel pământ Insula Arsă, şi plecară de acolo înainte de amiază.

Timp de vreo cinci zile au navigat iute împinşi de un vânt sud-sud-est, fără să întâlnească uscat şi fără să vadă peşti sau pescăruşi. Pe urmă, au avut o zi când a plouat zdravăn până după-amiaza. Eustace a pierdut două partide de şah în faţa lui Pişpirici şi a început să fie iar nesuferit ca înainte, iar Edmund zicea că îi părea rău că nu plecase în America, împreună cu Susan. După aceea, la un moment dat, când privea pe ferestrele dinspre pupa, Lucy zise:

— Hei! Nu-mi vine să cred că nu mai plouă. Dar ce mai e şi aia?

Se îmbulziră toţi pe puntea din spate şi constatară că, într-adevăr, ploaia se oprise şi că Drinian, care făcea de cart, se holba şi el fix la ceva aflat în urma corabiei. Sau, mai bine zis, la mai multe lucruri, aidoma unor stânci mici, netede şi rotunjite, înşirate una după alta la intervale cam de doisprezece metri

între ele.

— Nu se poate să fie stânci, zicea Drinian, fiindcă acum cinci minute nici nu erau acolo.

— Şi, uite, una chiar a dispărut, spuse Lucy.

— Da, şi alta s-a ridicat, observă Edmund.

— Şi e tot mai aproape, zise Eustace.

— La naiba! exclamă Edmund. Toată chestia aia vine-ncoace.

— Şi se mişcă mult mai repede decât putem naviga noi, Sire, zise Drinian. O să ne salte cu totul într-un minut.

Îşi ţinură cu toţii răsuflarea, căci nu-i deloc plăcut să fii urmărit de ceva necunoscut, nici pe uscat şi nici pe mare. Însă ceea ce se dovedi a fi era cu mult mai rău decât ce îşi închipuiseră ei. Brusc, doar la o aruncătură de băţ de babord, din mare se ridică un cap înspăimântător. Era tot numai pete verzi şi stacojii, cu bube roşii — în afara locurilor de care atârnau tot felul de scoici — semănând la formă cu un cap de cal, numai că nu avea urechi. Avea, în schimb, nişte ochi enormi, ochi făcuţi pentru a străpunge adâncimile întunecoase ale oceanului, şi o gură căscată plină cu două rânduri de dinţi ascuţiţi, ca la peşti. Capul acesta se înălţa pe ceea ce crezură ei la început că era un gât uriaş, însă, pe măsură ce ieşea la suprafaţă, înţeleseră cu toţii că nu era gâtul, ci trupul dihaniei şi că, în fine, ce vedeau ei acum nu era decât ceea ce mulţi oameni, în prostia lor, îşi doriseră să vadă — marele Şarpe de mare. Inelele cozii lui gigantice se zăreau de departe, ridicându-se din când în când la suprafaţă. Iar acum capul şarpelui se înălţa deasupra catargului.

Fiecare om se repezi la arma lui, însă nu era nimic de făcut, monstrul nu putea fi atins. "Trageţi! Trageţi!" strigă marele arcaş, iar câţiva îl ascultară, însă săgeţile ricoşară în contact cu pielea Şarpelui de mare, de parcă trupul lighioanei ar fi fost placat cu fier. Pe urmă, timp de un minut plin de teroare, toată lumea încremeni, holbându-se la ochii şi la botul şarpelui şi întrebându-se unde avea să se repeadă.

Numai că de repezit nu s-a repezit; îşi azvârli în schimb capul înainte peste corabie, la nivelul vergii catargului. Acum era cu capul exact lângă turela de pe catarg. Şi se tot întinse până ce ajunse cu capul peste parapetul de la tribord. Pe urmă începu să-l lase în jos — nu pe puntea plină de oameni, ci în apă, astfel încât toată corabia se găsea acum sub arcul format

de şarpe. Şi aproape numaidecât acest arc începu să se facă mai mic: chiar aşa, la tribord Şarpele de mare atingea aproape partea laterală a corabiei "Zori de zi".

Eustace (care se străduise efectiv din răsputeri să se poarte frumos, până ce ploaia şi şahul nu-l întorseseră pe dos) săvârşi acum prima faptă curajoasă din viaţa lui. Avea o sabie împrumutată de la Caspian. De îndată ce şarpele se apropie suficient de mult de tribord, Eustace sări pe parapet şi începu să-i ciopârţească trupul cu toată forţa. Ce-i drept, n-a realizat nimic astfel, în afară de faptul că a reuşit să facă fărâme sabia bună a lui Caspian, dar pentru un începător era o ispravă de toată lauda.

Ceilalţi i s-ar fi alăturat şi ei, dacă în acea clipă Pişpirici n-ar fi strigat: "Nu vă mai luptaţi cu el. Împingeţi!" Era ceva atât de neobişnuit ca Şoarecele să povăţuiască pe cineva să nu se lupte încât, chiar şi în acel moment cumplit, toţi ochii se răsuciră spre el. Şi când sări sus pe parapet, oarecum în faţa şarpelui, proptindu-şi spinarea mărunţică şi îmblănită de spatele uriaş, solzos şi lipicios al dihaniei, opintindu-se şi împingând cât putea el de tare, aproape toţi înţeleseră ce voise să spună şi se năpustiră spre ambele laturi ale corabiei, să-i urmeze pilda. Iar când, după câteva clipe, capul Şarpelui de mare ieşi din nou la suprafaţă, de data asta înspre babord şi cu spatele la ei, se dumiri în sfârşit toată lumea.

Dihania îşi unduise corpul formând o buclă în jurul corabiei "Zori de zi" şi începea să strângă laţul. Iar în clipa în care ar fi reuşit să se încolăcească strâns — poc! — pe locul unde plutise până atunci corabia n-ar mai fi rămas decât un maldăr de aşchii, iar lighioana ar fi putut să-i culeagă din apă unul câte unul. Singura lor şansă era să izbutească să împingă bucla în spate până ce trecea dincolo de pupa; sau, altfel spus, să împingă corabia în faţă, până ce ieşea din laţ.

Era exclus ca Pişpirici să reuşească de unul singur să facă aşa ceva, treaba asta semănând în cazul lui cu strădania zadarnică de a ridica o catedrală, însă îşi dăduse aproape duhul opintindu-se din greu, până ce ceilalţi să-l împingă la o parte. În scurt timp, toată lumea de pe corabie, în afară de Lucy şi de Şoarece (care era sleit de puteri) se înşirase pe două rânduri de-a lungul celor două parapete, fiecare bărbat cu pieptul lipit de spatele omului din faţă, astfel încât greutatea întregului şir se

lăsa pe ultima persoană, toţi împingând cu disperare. Timp de câteva secunde oribile (care li se părură cât nişte ceasuri lungi) nu se întâmplă aparent nimic; încheieturile oamenilor trosneau, sudoarea picura, răsuflarea li se preschimbase în icneli şi gâfâieli. Pe urmă, simţiră că nava se mişca. Observară că bucla-şarpe era acum ceva mai departe de catarg. Remarcară, totodată, şi că se făcuse mai mică. Şi acum primejdia era cu adevărat gravă. Reuşeau oare să o împingă peste puntea de la pupa, sau se făcuse deja prea strânsă? Da. Putea trece la limită. Se rezema de balustradă. Vreo zece inşi săriră sus pe puntea de la pupa. Era mult mai bine. Trupul Şarpelui de mare era acum atât de jos, încât se puteau aşeza în şir pe punte ca să împingă cot la cot. Speranţele lor le dădură elan, până ce toată lumea îşi aminti de pupa înaltă şi sculptată, coada balaurului, a corabiei "Zori de zi". Era absolut imposibil să împingă dihania peste ea.

— Un topor, strigă Caspian răguşit, şi împingeţi în continuare.

Lucy, care ştia unde erau toate lucrurile, îl auzi de unde stătea pe puntea principală, privind spre pupa. În câteva secunde ajunse dedesubt, luă toporul, urcând în fugă scara spre puntea de la pupa. Dar, exact când ajunse sus, se auzi o trosnitură zdravănă, ca atunci când se prăbuşeşte un copac, iar corabia se legănă, ţâşnind în faţă. Căci tocmai în acea clipă, fie fiindcă Şarpele de mare era împins atât de tare, fie fiindcă în prostia lui se gândise să strângă laţul şi mai mult, toată partea sculptată a pupei se frânse şi corabia rămase liberă.

Ceilalţi erau prea epuizaţi ca să vadă ce văzu Lucy. Acolo, la câţiva metri în urma lor, bucla formată din trupul Şarpelui de mare se făcu rapid şi mai mică, după care dispăru pleoscăind sub apă. Lucy o ţinea morţiş (însă, fireşte, cum era tare înfierbântată în acel moment, se putea foarte bine să nu fi fost decât rodul imaginaţiei ei) că a văzut o expresie de satisfacţie cretină pe mutra dihaniei. Nu încăpea îndoială, oricum, că era un animal foarte tâmpit, căci în loc să fugărească vasul, îşi răsuci capul scurmând cu nasul în lungul corpului, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească pe-acolo epava corabiei "Zori de zi". "Zori de zi" însă era departe, navigând iute cu o briză proaspătă de la spate, iar oamenii zăceau sau şedeau gâfâind şi gemând pe punte, până când, revenindu-şi, începură să discute despre ce păţiseră, ajungând ca în final să râdă în hohote. Iar când se

servi şi nişte rom, ciocniră şi izbucniră în urale: şi toată lumea lăuda dârzenia lui Eustace (deşi nu făcuse nimic deosebit) şi a lui Pişpirici.

După aceea, mai navigară trei zile, fără să vadă nimic altceva decât cerul şi marea; în a patra zi, vântul îşi schimbă direcţia spre nord, iar apele începură să se învolbureze; după-amiază, uraganul stătea să se dezlănţuie. Dar în acelaşi timp, zăriră uscat pe partea dinspre babord.

— Cu îngăduinţa ta, Sire, zise Drinian, vom încerca să ne adăpostim de vânt în acea ţară, vâslind şi ancorând în port, până ce trece vijelia.

Caspian încuviinţă, însă, vâslind din greu împotriva vântului năprasnic, tot nu izbutiră să ajungă la uscat decât abia seara. Cârmiră înainte de a se înnopta complet, intrând într-un port natural, unde ancorară, dar nimeni nu coborî pe ţărm în acea noapte. Dimineaţa, constatară că se găseau în golful plin de verdeaţă al unui ţinut colţuros şi pustiu, care urca spre un vârf stâncos. Dinspre nord, unde vântul sufla puternic, dincolo de acel vârf, norii se îngrămădeau iute. Coborâră barca şi încărcară în ea toate butoaiele de apă, care acum erau goale.

— Din care râu să luăm apă, Drinian? întrebă Caspian, instalându-se în locul lui, la pupa. Din câte se pare, sunt două râuri care se varsă în golf.

— Nu are prea mare importanţă, Sire, îi răspunse Drinian. Cred însă că avem mai puţin de mers până la cel din dreapta corabiei — cel dinspre răsărit.

— Uite că plouă, remarcă Lucy.

— Halal constatare, zise Edmund, căci turna cu găleata. Eu zic să mergem la celălalt râu. Văd porni pe-acolo, sub care ne putem adăposti.

— Da, hai acolo, spuse şi Eustace. N-are nici un rost să ne facem ciuciulete degeaba.

Dar, în tot acest timp, Drinian continuă să piloteze barca spre dreapta, aidoma şoferilor obosiţi care gonesc cu viteză, deşi le explici că au greşit drumul.

— Au dreptate, Drinian, zise Caspian. Ce-ar fi să cârmeşti spre râul dinspre apus?

— Cum doreşte Maiestatea ta, spuse Drinian pe un ton cam sec. Avusese o zi grea din cauza vremii din ajun şi nu-i plăcea să primească sfaturi de la ageamiii neobişnuiţi cu marea. Schimbă,

însă, direcţia; şi se dovedi după aceea că procedase bine aşa.

Când terminară cu umplutul butoaielor, se opri şi ploaia, iar Caspian, Eustace, fraţii Pevensie şi Pişpirici hotărâră să urce până în vârful dealului ca să vadă ce privelişte li se oferea de acolo. A fost o ascensiune abruptă, printre ierburi şi bălării dese, fără să vadă oameni sau animale, în afară doar de nişte pescăruşi. Când ajunseră în vârf, constatară că insula era foarte mică, nemăsurând mai mult de douăzeci de pogoane; iar de la acea înălţime, marea se înfăţişa nemărginită şi pustie, cum nu li se păruse de pe punte, şi nici măcar de la turela catargului.

— Ce ţăcăneală, îi şopti Eustace lui Lucy, scrutând zările înspre răsărit. Să tot navigam aşa la nesfârşit pe chestia aia, fără să avem măcar habar unde putem ajunge.

Dar nu spuse asta decât din obişnuinţă şi nu din răutate, cum ar fi făcut mai demult.

Era prea frig ca să zăbovească pe creastă, căci vântul continua să sufle rece dinspre nord.

— Hai să nu ne mai întoarcem pe acelaşi drum, le zise Lucy, când porniră înapoi; mai bine mergem încă un pic şi coborâm pe lângă celălalt râu, la care a vrut Drinian iniţial să ajungem.

Toată lumea se arătă de acord, aşa că, după vreun sfert de ceas, erau la izvorul celui de-al doilea râu. Locul era mult mai interesant decât se aşteptaseră; un mic lac de munte, foarte adânc, înconjurat de stânci, cu excepţia unei albii înguste înspre mare, pe unde curgea apa. Aici, în sfârşit, erau la adăpost de vânt, aşa că se aşezară cu toţii printre bălării, să se odihnească.

Se aşezară toţi, dar unul (era Edmund) sări în picioare din nou foarte repede.

— Ăştia au pasiunea pietrelor ascuţite pe insula asta, zise el, bâjbâind printre ierburi. Unde-i porcăria aia?... Ah, am găsit-o... Ohoho! nu-i o piatră ascuţită, e un mâner de sabie. Ba nu, mii de tunete, e chiar o sabie întreagă; în fine, ce-a mai rămas din ea după ce a mâncat-o rugina. Pesemne că zace aici de veacuri.

— Pe deasupra mai e şi narniană, după cum arată, observă Caspian, când se adunară toţi în jurul lui Edmund.

— Şi eu stau pe ceva, zise Lucy. Ceva tare.

Descoperiră că era vorba de resturile unei cămăşi de zale. Acum, toată lumea era în patru labe, bâjbâind cu mâinile printre bălăriile dese. Căutarea lor scoase la iveală, rând pe rând, un

coif, un pumnal şi câteva monede; nu semilune calormene, ci "lei" şi "copaci" narnieni veritabili, aşa cum poţi vedea zilnic în piaţa din Beaversdam sau din Beruna.

— S-ar părea că asta e cam tot ce-a mai rămas de la unul dintre cei şapte lorzi ai noştri, remarcă Edmund.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Caspian. Mă întreb care dintre ei. Pe pumnal nu e nici un indiciu. Şi mă tot gândesc cum o fi murit.

— Şi cum îl vom răzbuna, adăugă Pişpirici.

În tot acest răstimp, Edmund, singurul din grup care citise câteva povestiri poliţiste, reflectase profund.

— Uite ce e, zise el. În toată tărăşenia asta e ceva tare dubios. Nu se poate să fi fost ucis în luptă.

— De ce? întrebă Caspian.

— Nu e nici un os pe-aici, îi explică Edmund. De obicei, inamicul ia armura şi lasă cadavrul. Cine a mai pomenit ca un tip care câştigă o luptă să plece cu cadavrul şi să lase baltă armura?

— Poate că a fost omorât de o fiară sălbatică, sugeră Lucy.

— Isteţ animalul, zise Edmund, dacă s-a priceput să scoată de pe om cămaşa de zale!

— Sau poate a fost vreun balaur, spuse Caspian.

— Nu ţine, interveni Eustace. Un balaur n-ar putea face aşa ceva. Ştiu eu mai bine.

— În fine, ce-ar fi să plecăm de-aici, spuse Lucy. De când Edmund pomenise de oase, îi pierise tot cheful să mai stea jos.

— Cum vreţi voi, se învoi Caspian, ridicându-se. Nu cred că merită să luăm ceva din chestiile astea.

Coborâră, ducându-se şi până la mica deschizătură de unde râul ieşea din lac, şi rămaseră acolo în picioare privind la apa adâncă din interiorul cercului format de stânci. Dacă ar fi fost zăpuşeală, nu încape îndoială că unii ar fi fost tentaţi să se scalde şi că toată lumea ar fi băut cu nesaţ. Într-adevăr, chiar şi aşa, Eustace se gândea să se aplece şi să ia nişte apă în mâinile făcute căuş, când Pişpirici şi Lucy strigară într-un glas: "Uite!", aşa că uită de sete şi întoarse privirea. Fundul lacului era făcut din pietre cenuşii-albăstrui, iar apa era limpede cum e cristalul; pe fundul apei zăcea silueta unui bărbat, în mărime naturală, făcut pare-se din aur. Omul stătea lungit cu faţa în jos şi cu mâinile întinse deasupra capului. Şi se întâmplă ca, tocmai când

priveau ei astfel, norii să se dea la o parte şi să răsară soarele. Forma aceea aurie se lumină de la un capăt la celălalt. Lucy se gândea că în viaţa ei nu văzuse o statuie mai frumoasă.

— Ohoho, ei da! fluieră Caspian. Păi, cred şi eu că a meritat să venim până aici! Oare putem s-o scoatem afară?

— Putem să ne scufundăm şi să o luăm, zise Pişpirici.

— Degeaba, replică Edmund. Oricum, dacă e într-adevăr din aur — aur masiv — e prea grea şi n-o putem ridica aşa. Şi pun pariu că lacul are o adâncime pe puţin de patru metri şi ceva. Ia staţi un pic, totuşi. Bine că mi-a dat prin minte să iau o suliţă de vânătoare. Hai să vedem cât de adâncă e apa. Ţine-mă de mână, Caspian, să mă pot apleca un pic deasupra lacului.

Caspian îl prinse de mână, iar Edmund, aplecat în faţă, începu să bage suliţa în apă.

Până să ajungă să vâre suliţa complet în lac, Lucy zise:

— Eu nu cred că statuia e din aur. E doar efectul luminii. Suliţa ta arată exact la fel în apă.

— Ce s-a întâmplat? întrebară câteva voci numaidecât; căci Edmund scăpase brusc suliţa din mână.

— N-am putut s-o mai ţin, rosti Edmund, gâfâind. Mi s-a părut teribil de grea.

— Uite-o acum pe fundul lacului, zise Caspian. Lucy are dreptate. Are exact aceeaşi culoare ca şi statuia.

Edmund însă, care s-ar fi zis că are ceva necazuri cu cizmele — stătea tot aplecat şi se uita la ele — se îndreptă numaidecât de spate şi strigă cu un glas tăios căruia rar se întâmplă ca, auzindu-l, să nu-i dai ascultare:

— Daţi-vă înapoi! Plecaţi de lângă apă. Toţi. Numaidecât!

Ceea ce şi făcură, holbându-se la el.

— Ia uitaţi-vă, spuse Edmund, uitaţi-vă numai la bombeul cizmelor mele!

— Par cam galbene, începu Eustace.

— Sunt din aur, din aur masiv, îl întrerupse Edmund. Uită-te la ele. Pune mâna. Nici nu mai au piele la vârf. Şi sunt grele de parcă ar fi de plumb.

— Oh, Aslan! exclamă Caspian. Doar nu vrei să spui...?

— Ba da, exact asta, zise Edmund. Apa preschimbă totul în aur. Suliţa s-a făcut de aur şi de aceea a devenit atât de grea. M-am udat un pic la picioare (bine că n-am fost desculţ) şi din cauza apei bombeul cizmelor s-a transformat în aur. Şi amărâtul

ăla de pe fundul lacului — în fine, v-aţi dat şi voi seama.

— Prin urmare, nu-i de fapt o statuie, şopti Lucy.

— Nu. Acum totul e limpede. Omul a venit aici când era arşiţă mare. S-a dezbrăcat în vârful stâncii — unde am stat noi jos. Hainele au putrezit sau au fost luate de păsări pentru cuiburi; armura a rămas însă acolo. Pe urmă s-a băgat în apă şi...

— Gata, încetează, spuse Lucy. Ce groaznic!

— Bucură-te mai bine că noi am scăpat ca prin urechile acului, zise Edmund.

— Într-adevăr, ca prin urechile acului, întări Pişpirici. Se putea ca în orice clipă cuiva să-i alunece în apă degetul, piciorul, mustaţa sau coada.

— Oricum, zise Caspian, n-ar strica să facem totuşi o probă. Aplecându-se, smulse o crenguţă dintr-un tufiş. Pe urmă, cu multă prudenţă, îngenunche lângă lac şi cufundă crenguţa în apă. Băgase în lac o crenguţă; ceea ce scoase, însă, afară era un obiect în formă de crenguţă, făcut din aur curat, greu şi moale ca plumbul.

— Regele care ar domni în această insulă, rosti Caspian răspicat, îmbujorându-se la faţă în timp ce vorbea, ar ajunge curând cel mai bogat rege din lume. Acest ţinut va fi pe veci în stăpânirea Narniei. Se va numi Insula Apelor de Aur. Şi vă impun tuturor să păstraţi secretul. Nimeni nu trebuie să afle de asta. Nici măcar Drinian — sub pedeapsa cu moartea, aţi auzit?

— Cu cine vorbeşti, mă rog? zise Edmund. Eu nu sunt supusul tău. Dacă vrei să ştii, lucrurile stau exact invers. Sunt unul dintre cei patru vechi suverani ai Narniei, iar tu eşti vasalul Marelui Rege, fratele meu.

— Vasăzică la asta s-a ajuns, Rege Edmund, ia spune? zise Caspian, punând mâna pe minerul săbiei.

— Oh, potoliţi-vă amândoi numaidecât, strigă Lucy. Câtă bătaie de cap mai ai şi cu băieţii ăştia! Sunteţi toţi nişte nătărăi fuduli şi bătăuşi — oooh!...

I se tăie însă răsuflarea şi vocea îi pieri cu totul. Şi toată lumea văzu ce văzuse şi ea.

Peste coasta cenuşie a dealului de deasupra lor — cenuşie, fiindcă ierburile şi tufişurile nu înfloriseră — fără nici un zgomot şi fără să se uite la ei, sclipind de parcă ar fi fost sub strălucirea soarelui, deşi soarele de fapt se ascunsese în nori, trecea cu

paşi rari cel mai uriaş leu văzut vreodată de ochii omului. Descriind scena după aceea, Lucy spunea: "Era cât un elefant", deşi cu altă ocazie spusese doar: "Cât o căruţă cu cai", însă nu mărimea conta. Nimeni nu cutezase să întrebe cine fusese. Ştiau că era Aslan.

Şi nimeni n-a văzut vreodată cum sau unde a plecat. Se uitau unii la alţii ca nişte oameni buimaci de somn.

— Despre ce vorbeam? zise Caspian. M-am purtat ca un dobitoc, nu-i aşa?

— Sire, spuse Pişpirici, locul acesta e blestemat. Hai să ne întoarcem pe corabie. Şi, dacă aş putea avea onoarea de a boteza această insulă, aş numi-o Apa Morţii.

— O denumire foarte potrivită, zise Caspian, deşi acum, dacă mă gândesc mai bine, nu prea ştiu de ce. Bun, vremea pare să se îndrepte şi cred că Drinian ar cam vrea să o luăm din loc. Câte o să avem să-i povestim!

În realitate, însă, nu prea au avut ce să-i povestească, întrucât amintirile legate de ultimul ceas se cam înceţoşaseră.

— Maiestăţile lor păreau vrăjite când s-au urcat în barcă, îi zise Drinian lui Rhince câteva ore mai târziu, când "Zori de zi" plutea cu toate pânzele sus, iar Insula Apa Morţii rămăsese undeva pierdută în zare. Au păţit ei ceva în locul acela. Singurul lucru pe care l-am obţinut cu claritate a fost faptul că au convingerea că au găsit cadavrul unuia dintre lorzii pe care îi căutăm.

— Extraordinar, căpitane, răspunse Rhince. Păi, asta înseamnă că s-au făcut trei. Au mai rămas patru. În ritmul ăsta, am putea fi acasă imediat după Anul Nou. Ce bine ar fi, că mi se cam termină tutunul. Noapte bună, domnule.

9 INSULA GLASURILOR

Şi acum vântul, care suflase atita vreme dinspre nord-vest, începu să bată dinspre vest, şi în fiecare dimineaţă când soarele răsărea din mare, prora arcuită a corabiei "Zori de zi" se plasa sus, în dreptul liniei de mijloc a soarelui. Unii erau de părere că soarele părea mai mare decât în Narnia, alţii, însă, îi contraziceau. Şi tot navigară aşa, şi navigară împinşi de o briză blândă dar constantă, fără să vadă nici peşti, nici pescăruşi, nici

corăbii şi nici ţărmuri. Şi proviziile începură iarăşi să se subţieze, iar în inimă li se furişă spaima că poate ajunseseră pe o mare nemărginită. Când se iviră zorile, însă, exact în ziua în care se gândeau că e ultima când mai puteau risca să continue călătoria spre est, zăriră drept în faţă, între ei şi răsăritul soarelui, o bucată de pământ fără forme de relief, întinsă ca un nor.

Pe la mijlocul după-amiezii ancorară într-un golf larg şi debarcară pe mal. Era un ţinut foarte diferit de tot ce văzuseră vreodată. Căci, după ce traversară plaja, mergând prin nisip, constatară că totul era amuţit şi pustiu, de parcă s-ar fi aflat într-o ţară nelocuită, deşi în faţa lor se aşterneau pajişti netede cu iarbă moale şi scurtă, de parcă ar fi fost un gazon englezesc îngrijit de zece grădinari. Copacii, mulţi la număr, creşteau frumos la o oarecare distanţă unii de alţii, iar pe jos nu vedeai crengi rupte sau frunze căzute. Mai gungureau când şi când porumbeii, dar altminteri nu se auzea nici un zgomot.

Ajunseră curând la o alee lungă, dreaptă, străjuită de copaci şi acoperită cu nisip, pe care nu creştea nici o buruiană. Departe, în celălalt capăt al acestui drum, zăriră o casă — o clădire foarte lungă, cenuşie şi liniştită sub soarele după-amiezii.

Imediat după ce începură să meargă pe această alee, Lucy îşi dădu seama că îi intrase o pietricică în pantof. Pe acest tărâm necunoscut, înţelept din partea ei ar fi fost să-i roage pe ceilalţi să aştepte puţin, până ce şi-o scotea. Numai că nu făcu aşa; rămase pur şi simplu în urmă şi se aşeză jos să-şi scoată pantoful. Şiretul i se înnodase.

Până să izbutească ea să desfacă nodul, ceilalţi se îndepărtaseră de-a binelea. Iar când scoase pietricica şi îşi puse pantoful la loc, vocile lor nu se mai auzeau defel, însă, aproape numaidecât, auzi altceva. Zgomotul acela nu venea dinspre casă.

Era un fel de bubuitură înfundată. Ca şi cum vreo zece salahori voinici ar fi izbit din răspunteri în pământ cu nişte imense ciocane de lemn. Iar zgomotul acesta se apropia foarte repede. Ea stătea cu spatele la un copac, dar cum copacul ăsta nu era bun de căţărat, nu-i rămânea efectiv nimic de făcut decât să stea încremenită, cu spatele lipit de trunchiul arborelui, şi să spere că putea trece nevăzută.

Bum, bum, bum... chestia aia, cine ştie ce-o fi fost, ajunsese foarte aproape acum, căci Lucy simţea că se zdruncina

pământul sub ea. Nu vedea, însă, nimic. Se gândea că lucrul — sau lucrurile acelea — erau pesemne exact în spatele ei. Pe urmă, însă, se auzi o bubuitură pe alee, exact în faţa ei. Îşi dădu seama că era pe alee, nu numai după zgomot, ci şi fiindcă văzu nisipul spulberat, ca şi cum ar fi fost izbit de ceva foarte greu. Nu vedea însă ce era acel lucru care izbise puternic în nisip. Apoi, toate bubuiturile se contopiră cam la şase metri de ea şi brusc încetară. După care se auzi Glasul.

Era efectiv foarte înspăimântător, căci tot nu vedea nimic; întreg acel ţinut, ca un parc, părea la fel de liniştit şi de pustiu ca atunci când debarcaseră. Cu toate acestea, la doar câţiva metri de ea, se auzea un glas care spunea:

— Băieţi, asta-i şansa noastră.

Instantaneu, un întreg cor de glasuri replică:

— L-aţi auzit? L-aţi auzit? Asta-i şansa noastră, aşa a zis el. Bravo, şefule. Nicicând n-ai grăit mai adevărat.

— Uite cum zic eu, continuă primul glas. Coborâm pe ţărm între ei şi barca aia a lor, şi fiecare flăcău să aibă grijă de armele lui. Îi prindem când încearcă să plece pe mare.

— Ei, aşa vom face, strigară celelalte voci. Nicicând n-ai ticluit un plan mai bun, şefule. Cinste ţie, şefule. Nici că există plan mai grozav.

— Haideţi, înviooraţi-vă băieţi, zise primul glas. O luăm din loc.

— Câtă dreptate ai, şefule, ziseră ceilalţi. Nici că se putea să dai un ordin mai bun. Exact asta voiam să spunem şi noi. O luăm din loc.

Imediat reîncepură bubuiturile înfundate — auzindu-se întâi foarte tare, apoi din ce în ce mai slab, până se stinseră în direcţia mării.

Lucy ştia că n-avea de ce pierde vremea încercând să se dumirească cine puteau fi acele făpturi invizibile. De îndată ce bubuiturile se stinseră în depărtare, se ridică în picioare şi o luă la fugă pe alee, după ceilalţi, alergând cât putea ea de repede. Trebuia neapărat să-i prevină.

În tot acest răstimp, ceilalţi ajunseseră la casă. Era o construcţie joasă — doar cu două etaje — făcută din pietre galbene şi frumoase, cu multe ferestre, parţial acoperită de iederă. Totul era atât de liniştit aici, încât Eustace zise: "Cred că e pustie", însă Caspian arătă, în tăcere, spre dâra de fum care

ieşea dintr-un coş.

Găsiră deschisă o poartă, prin care intrară într-o curte pavată. Iar aici avură ei primul indiciu că insula asta era cam ciudată. În mijlocul curţii se afla o pompă, iar sub pompă o găleată. Până aici, nimic ciudat. Numai că mânerul pompei se mişca în sus şi în jos, deşi nu se vedea nici ţipenie de om în jur.

— Aici e o vrăjitorie la mijloc, zise Caspian.

— Instalaţii mecanice! exclamă Eustace. Cred că am ajuns în sfârşit într-o ţară civilizată.

În acel moment, Lucy, gâfâind înfierbântată, dădu buzna în curte; în şoaptă, încercă să-i facă să înţeleagă ce auzise ea fără să vrea. Iar când prietenii ei înţeleseră fie şi parţial, se cam întristară, oricât de viteji ar fi fost ei.

— Duşmani invizibili, mormăi Caspian. Vor să ne izoleze de corabie. Urâtă treabă.

— N-ai idee ce fel de făpturi sunt, Lu? întrebă Edmund.

— Păi, cum aş putea să am, Ed, când nici nu i-am văzut?

— După paşi, ţi s-au părut oameni?

— N-am auzit zgomot de paşi — doar glasuri şi bubuitul acela înspăimântător, ca de ciocan de lemn.

— Oare dacă scoţi sabia la ei îi poţi vedea? se întrebă Pişpirici.

— Se pare că vom putea afla, zise Caspian. Dar hai să plecăm de-aici. O creatură din asta stă la pompă şi ascultă tot ce vorbim.

Ajunseră din nou pe alee, unde, datorită copacilor, erau mai feriţi de privirile indiscrete.

— Deşi, pe cuvânt, n-are nici un rost să încercăm să ne ascundem de nişte oameni pe care nu-i putem vedea. Poate că sunt chiar acum în jurul nostru.

— Ia spune, Drinian, zise Caspian. Ce-ai zice dacă am renunţa la barcă şi am coborî mai încolo în golf, de unde am putea face semn corabiei "Zori de zi" să vină să ne ia la bord?!

— Apa nu e suficient de adâncă pentru o asemenea manevră, Sire.

— Am putea merge înot, zise Lucy.

— Maiestăţile voastre, zise Pişpirici, ascultaţi-mă pe mine. E o prostie să ne închipuim că am putea scăpa de un duşman invizibil, încercând să ne strecurăm şi să ne fofilăm nevăzuţi. Dacă făpturile astea au de gând să ne provoace la luptă, fiţi

siguri că vor reuşi. Şi, indiferent ce va ieşi de aici, prefer să-i înfrunt decât să fiu prins de coadă.

— Zău dacă nu cred că Pişpirici are dreptate de data asta, spuse Edmund.

— Păi, sigur că da, interveni şi Lucy. Dacă Rhince şi ceilalţi de pe "Zori de zi" ne văd luptând pe ţărm, vor face şi ei ceva.

— Dar n-o să-şi dea seama că ne luptăm, dacă nu vor vedea inamicul, zise Eustace, amărât. Or să creadă că ne amuzăm învârtind săbiile prin aer.

Se lăsă o tăcere sumbră.

— Ei, bine, zise Caspian în cele din urmă, hai să-i dăm drumul. Trebuie să mergem să-i înfruntăm. Daţi-vă mâna — propteşte săgeata în aer, Lucy —săbiile sus, toţi ceilalţi — şi acum, înainte. Poate că vor vrea să cădem la o înţelegere.

Li se păru tare ciudat să vadă pajiştile şi copacii falnici cufundaţi într-o tihnă desăvârşită. Când ajunseră pe plajă şi constatară că barca era acolo unde o lăsaseră, iar nisipul se aşternea neted şi pustiu cât vedeai cu ochii, îi cuprinse îndoiala, întrebându-se dacă nu cumva Lucy născocise pur şi simplu tot ce le spusese. Numai că, înainte de a păşi pe nisip, un glas se făcu auzit din văzduh :

— Nu-i voie mai departe, jupânilor, nu-i voie, grăia vocea. Mai întâi trebuie să stăm de vorbă cu voi. Suntem pe puţin cincizeci aici, cu arma în mână.

— Ascultaţi-l, ascultaţi-l, interveni corul. El e căpetenia noastră. Credeţi-l pe cuvânt. Vă spune adevărul, da, da.

— Eu nu-i văd pe ăştia cincizeci de războinici, remarcă Pişpirici.

— Exact, exact, zise vocea şefului. Nu ne vedeţi. Şi de ce nu, mă rog? Fiindcă suntem invizibili.

— Tine-o aşa, şefule, ţine-o aşa, ziseră celelalte Glasuri. Grăieşte ca la carte. Nici că se puteau aştepta la un răspuns mai bun.

— Stai cuminte Pişpirici, zise Caspian, după care adăugă cu voce tare: Hei, voi, oameni invizibili, ce vreţi de la noi? Şi ce-am făcut ca să merităm duşmănia voastră?

— Vrem ca fetiţa aia să facă ceva pentru noi, zise Glasul Căpeteniei. (Ceilalţi explicară că exact asta ar fi spus şi ei.)

— Fetiţa! exclamă Pişpirici. Doamna e regină.

— Puţin ne pasă nouă că e regină, zise Glasul Căpeteniei.

("Şi nouă la fel, şi nouă la fel", îl îngânară ceilalţi.) Dar vrem să facă ceva pentru noi.

— Ce anume, întrebă Lucy.

— …dacă acest lucru lezează onoarea sau siguranţa Maiestăţii sale, adăugă Pişpirici, să nu vă miraţi pe câţi vom omorî, înainte de a muri vitejeşte noi înşine.

— Ei, bine, zise Glasul Căpeteniei. E o poveste lungă. Ce-ar fi să ne aşezăm cu toţii jos?

Celelalte voci întâmpinară călduros propunerea, însă narnienii preferară să rămână în picioare.

— Ei, bine, zise Glasul Şefului. Iată despre ce e vorba. Din timpuri străvechi, această insulă a fost proprietatea unui mare vrăjitor. Şi noi toţi suntem — sau poate, altfel spus, am fost — slujitorii lui. În fine, ca să nu mai lungim vorba, vrăjitorul ăsta despre care v-am pomenit ne-a zis să facem ceva ce nu ne plăcea. De ce nu ne plăcea? Fiindcă nu voiam să facem ce ne cerea el. Şi atunci, pe vrăjitorul ăsta l-a apucat o furie turbată; căci se cade să vă spun că el stăpânea insula şi nu era obişnuit să fie contrazis. Era teribil de autoritar, să ştiţi. Dar, staţi un pic, unde rămăsesem? Oh, da, vrăjitorul ăsta se duce sus (căci trebuie să ştiţi că îşi ţinea toate chestiile alea de vrăjitorie sus, în timp ce noi locuiam jos), cum ziceam, se duce sus şi ne face o vrajă. O vrajă de urâţire. Dacă ne-aţi vedea acum, dar după părerea mea mai bine mulţumiţi stelelor că nu puteţi, nici nu v-ar veni să credeţi cum arătam înainte de a fi urâţiţi. Zău, aşa. Deci, ne-am trezit toţi atât de urâţi, că nici nu suportam să ne uităm unii la alţii. Bun, ce-am făcut noi atunci? Păi, să vă spun eu ce-am făcut. Am aşteptat până ne-am gândit noi că vrăjitorul a adormit după-amiaza, ne-am furişat sus şi ne-am dus glonţ la cartea lui magică, să vedem dacă nu putem face ceva să scăpăm de urâţenia aia. Numai că năduşisem şi tremuram ca piftia, de ce să vă mint. Dar, o să mă credeţi sau nu, vă asigur că n-am găsit nici o vrajă care să alunge urâţenia. Cum timpul zbura şi ne era teamă ca bătrânul să nu se trezească din clipă în clipă — eu eram lac de sudoare, de ce să vă mint — ei, bine, ca să nu mai lungim vorba, nu ştiu dacă am făcut bine sau rău, dar până la urmă am găsit o vrajă care îi făcea pe oameni invizibili. Şi ne-am gândit că mai bine ne-ar fi stat invizibili, decât atât de urâţi cum ne făcusem. Şi de ce? Fiindcă ne plăcea mai mult. Aşa că fetiţa mea, care e cam de vârsta fetiţei voastre, o dulceaţă

de copil până să nu fie urâţită, deşi acum — dar vorba multă, sărăcia omului — cum ziceam, fetiţa mea spune vraja, căci trebuie să fie ori o fetiţă, ori însuşi vrăjitorul, dacă reuşesc să mă fac înţeles, căci altminteri n-avea efect. Şi de ce nu? Fiindcă nu se întâmplă nimic. Aşadar, Clipsie a mea rosteşte vraja, fiindcă se cade să vă spun că citeşte tare frumos, şi iată-ne invizibili cum ne dorisem. Şi vă asigur că am răsuflat uşuraţi că nu trebuia să ne mai vedem la faţă. La început, oricum, însă, adevărul e că ne-am săturat de moarte să mai fim invizibili. Şi mai e încă ceva. Nu ne-am gândit nici o clipă că şi vrăjitorul ăla (cel de care v-am povestit mai înainte) avea să se facă invizibil. Cert e că de atunci nu l-am mai văzut. Aşa că habar n-avem dacă a murit sau a plecat, ori dacă stă acolo sus, invizibil, de unde mai coboară, la fel de invizibil. Şi, credeţi-mă, n-are nici un rost să ciuliţi urechile, fiindcă întotdeauna a umblat desculţ, tiptil-tiptil ca un motan. Şi vă mai spun, domnii mei, ne-au lăsat pur şi simplu nervii.

Aceasta a fost povestea rostită de Glasul Căpeteniei, însă mult scurtată, căci am omis ce au mai spus şi Celelalte Voci. De fapt, nu rostea mai mult de şase-şapte cuvinte fără să nu fie întrerupt de încuviinţările şi încurajările celorlalţi, ceea ce pe narnieni îi scotea aproape din minţi, gata să-şi piardă răbdarea. Când Şeful îşi isprăvi povestea, urmă o tăcere foarte lungă.

— Nu înţeleg ce legătură au toate astea cu noi, zise Lucy în cele din urmă.

— Păi, cerule! Cum de-am uitat tocmai punctul esenţial, zise Glasul Căpeteniei.

— Chiar aşa, chiar aşa, zbierară ceilalţi cu entuziasm. Nimeni n-ar fi putut uita mai bine şi mai frumos decât tine. Ţine-o tot aşa, şefule, ţine-o tot aşa.

— Păi, nu-i nevoie să iau toată povestea de la capăt, începu Glasul Şefului.

— Nu, categoric, ziseră Caspian şi Edmund.

— Păi, ca să rezumăm totul în două cuvinte, rosti Glasul Căpeteniei, aşteptăm de atâta timp o fetiţă drăguţă din ţări străine, cum eşti tu, Domnişorico, — să se ducă acolo sus, să ia cartea magică, să găsească vraja care te scapă de invizibilitate şi s-o spună. Şi ne-am jurat cu toţii ca pe primii străini care debarcă pe insula asta (dacă au cu ei o fetiţă drăguţă, fiindcă altminteri n-ar mai conta) să nu-i lăsăm să scape cu viaţă, dacă

nu ne rezolvă nouă problema. Şi de aceea, domnilor, dacă fetiţa voastră nu se pune pe treabă, cu durere va trebui să vă tăiem la toţi beregata. Luaţi-o ca pe o îndatorire şi nu vă supăraţi, vă rog.

— Nu vă văd armele, zise Pişpirici, Sunt şi ele invizibile?

Nici nu isprăvi bine de rostit aceste cuvinte, că şi auziră un vâjâit puternic, iar în clipa următoare o suliţă se înfipse, vibrând şi tremurând, într-unul dintre copacii din spatele lor.

— Uite o suliţă, chiar aşa, zise Glasul Şefului.

— Chiar aşa, Şefule, chiar aşa, îl îngânară ceilalţi. Nici nu se putea să o azvârli mai bine.

— Şi a plecat din mâna mea, continuă Glasul Căpeteniei. Obiectele pot fi văzute când sunt despărţite de noi.

— Dar de ce vreţi să fac tocmai eu asta? întrebă Lucy. De ce nu poate face asta cineva dintre voi? Ce, voi n-aveţi fetiţe?

— Nu-ndrăznim, nu-ndrăznim, ziseră toate Vocile. Nu ne mai ducem acolo sus.

— Altfel spus, zise Caspian, îi cereţi acestei domniţe să înfrunte o primejdie la care nu aveţi curajul să le împingeţi pe surorile şi pe fiicele voastre!

— Exact, exact, ziseră toate Vocile, cu veselie. Nici că se putea să o fi spus mai bine. Ehei, se vede că ai făcut ceva şcoală, se vede. Oricine îşi poate da seama.

— În viaţa mea n-am auzit ceva mai revoltător — începu Edmund, însă Lucy îl întrerupse:

— Trebuie să mă duc acolo sus noaptea, ori merge şi ziua?

— Oh, ziua, ziua, sigur că da, zise Glasul Căpeteniei. Nu noaptea. Nimeni nu-ţi cere aşa ceva. Să te duci sus pe beznă? Nici pomeneală!

— Bine, atunci, sunt de acord, zise Lucy. Nu, continuă ea, întorcându-se spre ceilalţi, nu încercaţi să mă opriţi. Nu vă daţi seama că e zadarnic? Uite câţi sunt aici. Nu ne putem lupta cu ei. Pe când, în cealaltă variantă, există o şansă.

— Bine, dar dacă dai nas în nas cu vrăjitorul? zise Caspian.

— Ştiu, spuse Lucy. Dar poate că nu-i chiar atât de rău pe cât susţin ei. Nu vezi că indivizii ăştia nu-s prea curajoşi?

— Oricum, nu sunt nici prea inteligenţi, zise Eustace.

— Uite ce e, Lu, spuse Edmund. Efectiv, nu te putem lăsa să faci aşa ceva. Întreabă-l pe Pişp, sunt sigur că îţi va spune acelaşi lucru.

— Dar o fac ca să-mi salvez mie viaţa, la fel şi pe a voastră,

spuse Lucy. N-am chef să fiu ciopârţită în bucăţele cu săbii invizibile, pricepeţi?

— Maiestatea sa are tot dreptul să procedeze cum crede de cuviinţă, interveni Pişpirici. Dacă am avea cât de cât speranţa de a o salva prin luptă, datoria noastră ar fi foarte clară, însă, după părerea mea, nu există nici cea mai mică speranţă de a izbuti aşa ceva. Iar serviciul pe care i-l cer ei nu contravine nicidecum onoarei Maiestăţii sale, fiind dimpotrivă un gest nobil şi eroic. Dacă inima îi dă ghes Reginei să-şi asume riscul de a-l înfrunta pe vrăjitor, eu unul n-am să mă opun.

Cum nimeni nu-l văzuse pe Pişpirici înfricoşat de ceva, el putea spune acest lucru fără să se simtă nicidecum jenat. Băieţii, însă, cărora le fusese frică destul de des, se făcură roşii ca racul. Oricum, fiind totul foarte limpede şi raţional, se văzură nevoiţi să cedeze. Când li se comunică decizia, oamenii invizibili izbucniră în urale zgomotoase, iar Glasul Căpeteniei (susţinut călduros de ceilalţi) îi pofti pe narnieni la cină, invitându-i să petreacă noaptea în mijlocul lor. Eustace nu prea voia să accepte, însă Lucy spuse:

— Am convingerea că nu sunt nişte mincinoşi; putem avea încredere în ei.

Ceilalţi îi dădură dreptate. Şi aşa, însoţiţi de un vacarm teribil de bubuituri (care deveniră tot mai zgomotoase când ajunseră în curtea pietruită, unde totul răsuna mai tare), se întoarseră cu toţii spre casă.

10 CARTEA VRĂJITORULUI

Oamenii invizibili îşi ospătară musafirii împărăteşte. Era foarte nostim să vezi cum farfuriile şi platourile apăreau la masă, fără să le aducă nimeni. Ar fi fost nostim şi dacă le-ar fi văzut mişcându-se prin aer deasupra podelei, aşa cum te gândeai că se putea întâmpla dacă erau duse de mâini invizibile. Nu, însă. Farfuriile şi platourile înaintau prin sufrageria lungă, săltând şi ţopăind. La fiecare săritură, ajungeau la o înălţime de aproximativ patru metri şi jumătate în aer; pe urmă cădeau şi se opreau brusc cam la un metru de sol. Dacă farfuria era plină cu supă sau tocană, rezultatul era de-a dreptul dezastruos.

— Încep să fiu foarte curios în privinţa acestor oameni, îi şopti Eustace lui Edmund. Crezi că sunt chiar făpturi omeneşti? Mai degrabă cred că seamănă cu nişte lăcuste uriaşe sau cu nişte broaşte gigantice, ce părere ai?

— Mie nu mi se pare, spuse Edmund. Dar nu-i băga în cap lui Lucy ideea cu lăcustele. Nu prea-i plac insectele, mai ales cele mari.

Masa ar fi fost mai plăcută dacă nu s-ar fi făcut atâta murdărie şi, de asemenea, dacă toată conversaţia n-ar fi constat doar din încuviinţări. Oamenii invizibili încuviinţau absolut orice; într-adevăr, mai toate remarcile lor erau astfel formulate încât n-aveai cum să nu fii de acord cu ele: "Am zis eu întotdeauna, când ţi-e foame, vrei să mănânci" sau: "Se întunecă; aşa se întâmplă mereu seara"; ori: "Ah, ai trecut prin apă. Te-ai cam udat, nu-i aşa?" Iar Lucy nu-şi putea lua ochii de la intrarea întunecoasă ce se căsca la picioarele scării — o vedea de unde stătea — şi se tot întreba ce avea să găsească sus, pe acele trepte, a doua zi dimineaţa. Mâncarea a fost, oricum, bună, cu supă de ciuperci, pui fiert, şuncă fiartă, agrişe, coacăze, lapte covăsit, smântână, lapte dulce şi mied. Celorlalţi le plăcu miedul, dar lui Eustace îi păru rău după aceea că băuse.

Când se sculă a doua zi dimineaţa, Lucy avu acea senzaţie tipică zilelor când te trezeşti ştiind că te duci la examen sau la dentist. Era o dimineaţă frumoasă, cu albine care zumzăiau intrând şi ieşind pe fereastra deschisă spre o pajişte aidoma celor din Anglia. Se îmbrăcă, după care încercă să discute şi să mănânce la micul dejun, ca în oricare altă zi. Pe urmă, după ce primi instrucţiuni de la Glasul Şefului cu privire la ceea ce trebuia să facă sus, îşi luă rămas bun de la ceilalţi, nu spuse nimic, se îndreptă spre prima treaptă şi începu să urce pe scară, fără să mai privească înapoi.

Bine măcar că era lumină. Într-adevăr, drept în faţa ei, în capătul primului şir de trepte se afla o fereastră. Cât timp s-a aflat pe această parte a scării, a tot auzit tic-tacul pendulei din holul de dedesubt. Ajunse pe urmă pe palier şi trebui să cotească la stânga, spre următorul rând de trepte; după aceea, nu mai auzi ceasul de jos.

Şi iat-o sus, în capul scărilor. Lucy văzu un culoar lung şi lat, cu o fereastră mare în celălalt capăt. Din câte se părea, culoarul mergea pe toată lungimea casei. Era plin de sculpturi în lemn,

lambriuri şi covoare, din el deschizându-se nenumărate uşi, pe o parte şi pe cealaltă.

Încremeni locului; nu auzea nimic — nici chiţcăit de şoarece, nici bâzâit de muscă, nici foşnet de perdele, absolut nimic — doar bătăile inimii ei.

"Ultima uşă pe stânga", îşi zise ea, în gând. Cam neplăcut că se nimerise să fie tocmai ultima. Ca să ajungă până acolo, trebuia să depăşească nenumăratele camere înşirate pe culoar. Şi în oricare din aceste încăperi era posibil să fie vrăjitorul — dormind, sau treaz, sau invizibil, ori chiar mort. N-avea, însă, rost să se gândească la asta. Aşa că se puse în mişcare.

Covorul era atât de gros, încât paşii ei nici nu se auzeau.

"Deocamdată, n-am de ce mă teme", se îmbărbătă Lucy, în sinea ei. Într-adevăr, pe culoarul scăldat în razele soarelui domnea o linişte desăvârşită; ba chiar calmul acela părea într-un fel cam ciudat. Ce frumos ar fi fost dacă pe uşi n-ar fi fost pictate cu roşu aprins nişte semne stranii — chestii răsucite şi complicate pare aveau desigur înţelesul lor, pesemne nu prea plăcut. Şi ce drăguţ ar fi fost, de asemenea, dacă pe pereţi n-ar fi atârnat toate măştile alea. Nu fiindcă ar fi fost tocmai urâte — sau chiar atât de urâte — însă orbitele goale arătau efectiv bizar, iar dacă dădeai frâu liber imaginaţiei îţi închipuiai că, de îndată ce te întorceai cu spatele, măştile alea făceau tot felul de lucruri.

După ce trecu cam de a şasea uşă, trase prima sperietură zdravănă. Timp de o secundă, avu senzaţia că o mutrişoară bărboasă şi răutăcioasă ţâşnise din perete, strâmbându-se la ea. Îşi impuse să se oprească şi să se uite mai bine. Dar nu era nicidecum un chip de om. Era o oglinjoară de forma şi de mărimea feţei ei, cu păr deasupra şi o barbă care atârna dedesubt, astfel încât atunci, când te uitai în oglindă, faţa se încadra perfect între păr şi barbă, de parcă ar fi fost ale tale. "M-am zărit în oglindă, cu coada ochiului, când treceam" îşi zise Lucy, în gând. Atât şi nimic mai mult. Nu e nimic rău. Numai că nu-i plăcea cum arăta la faţă cu părul şi barba de la oglindă, aşa că îşi văzu de drum. (Nu ştiu la ce servea Oglinda Bărboasă, fiindcă nu sunt vrăjitor).

Până să ajungă la ultima uşă pe strânga, Lucy începu să se întrebe dacă nu cumva coridorul se lungise de când se pusese ea în mişcare şi dacă acest lucru nu făcea parte din magia casei.

În cele din urmă, însă, ajunse acolo. Iar uşa era deschisă.

Era o încăpere spaţioasă, cu trei ferestre mari, plină din tavan până în podea cu rafturi înţesate de cărţi; Lucy nu văzuse în viaţa ei atâtea cărţi — cărticele de tot felul, cărţi umflate şi dolofane, volume mult mai mari decât orice Biblie de la biserică, toate legate în piele, mirosind a vechi, a cultură şi a vrăjitorie. Dar ştia din instrucţiunile primite că nu trebuia să-şi bată capul cu ele. Căci Cartea, Cartea de vrăjitorie se afla pe un pupitru, drept în mijlocul camerei. Îşi dădu seama că trebuia să citească din ea stând în picioare (şi oricum nici nu existau scaune) şi, de asemenea, că n-avea încotro şi era nevoită să se plaseze cu spatele la uşă. Aşa că se întoarse numaidecât să închidă uşa.

Dar uşa nu se închidea.

S-ar putea ca unele persoane să nu fie de acord cu Lucy în această privinţă, însă eu cred că a avut perfectă dreptate. Zicea că n-ar fi deranjat-o dacă ar fi putut închide uşa, fiindcă era tare neplăcut să fii nevoit să stai într-un asemenea loc, cu o uşă deschisă drept în spate. Şi eu aş fi avut aceeaşi reacţie. N-avea, însă, încotro.

Ceea ce o îngrijora destul de mult era mărimea cărţii.

Glasul Căpeteniei nu putuse să-i dea nici o lămurire în privinţa locului unde se găsea în Carte vraja prin care lucrurile deveneau vizibile. Ba păruse destul de mirat de întrebarea ei. EL considera normal ca Lucy să înceapă cu începutul şi să continue pas cu pas, până ce ajungea la punctul dorit; era limpede că mintea lui nu concepea altă metodă de a găsi ceva într-o carte. "Bine, dar s-ar putea să-mi ia zile şi săptămâni întregi!", zise Lucy privind volumul uriaş, "şi am deja senzaţia că mă aflu aici de câteva ceasuri bune".

Se duse la pupitru şi îşi aşeză mâna pe carte; simţi nişte furnicături prin degete când atinse volumul, de parcă ar fi curentat-o. Încercă s-o deschidă, dar la început nu izbuti; asta, totuşi, se datora faptului că era ţinută închisă de două catarame de plumb, pe care, desfăcându-le, reuşi destul de uşor să deschidă cartea. Dar ce carte!

Era scrisă de mână, şi nu tipărită; un scris clar şi regulat, foarte caligrafic, cu litere ample, atât de frumos, încât Lucy rămase fascinată un minut întreg, contemplând rândurile minunate şi nemaigândindu-se să le desluşească înţelesul. Hârtia era netedă şi moale, mirosind tare plăcut; iar pe margini

şi în jurul letrinelor colorate de la începutul fiecărei vrăji se aflau desene.

Nu exista pagină de titlu, şi nici titlu; vrăjile şi farmecele începeau direct, primele neprezentând prea multă importanţă. Cum să scapi de negi (spălându-te pe mâini sub clar de lună într-un lighean de argint), cum să alungi durerea de dinţi şi crampele, precum şi o vrajă pentru a prinde un roi de albine. Imaginea omului pe care îl dureau dinţii era atât de reală, încât dacă o priveai prea mult simţeai că te apucă şi pe tine durerea de dinţi şi de măsele, iar albinele aurii care erau desenate de jur împrejurul celei de-a patra vrăji îţi lăsau impresia că zboară cu adevărat.

Lui Lucy nu-i venea să se dezlipească de această primă pagină, însă când întoarse foaia, următoarea era exact la fel de interesantă, "ar trebui să trec mai departe" îşi zicea ea. Şi aşa a parcurs în fugă vreo treizeci de pagini din care, dacă le-ar fi putut ţine minte, ar fi învăţat cum să găseşti o comoară îngropată, cum să-ţi aduci aminte de ceva, cum să uiţi un lucru pe care voiai să-l dai uitării, cum să-ţi dai seama când cineva spune adevărul, cum să aduci (sau să alungi) vântul, ceaţa, ninsoarea, lapoviţa sau ploaia, cum să adormi pe cineva şi cum să-i faci cuiva cap de măgar (cum i-au făcut bietului Fundulea). Şi pe măsură ce citea, imaginile deveneau tot mai frumoase şi mai reale.

Pe urmă, ajunse la o pagină atât de încărcată de imagini, încât aproape nici nu mai remarcai scrisul. Aproape — însă ea totuşi a remarcat primele cuvinte: Un farmec fără greş pentru a-i da frumuseţe celei care îl rosteşte peste puzderia omenească. Lucy se zgâia la poze, cu faţa lângă pagină, şi deşi iniţial i se păruseră înghesuite şi aşezate alandala, constată că acum le vedea foarte clar. Prima imagine înfăţişa o fată stând în picioare la un pupitru şi citind dintr-o carte uriaşă. Iar fata era îmbrăcată exact ca Lucy. În poza următoare, Lucy (căci fata din poză era chiar Lucy) stătea cu gura căscată şi, cu o expresie destul de înspăimântătoare, psalmodia sau recita ceva. În cea de a treia imagine, frumuseţea de dincolo de puzderia de oameni venise la ea. Era tare ciudat că, având în vedere cât de mici i se păruseră iniţial pozele, Lucy cea din imagine arăta la fel de mare ca Lucy cea din realitate; se uitau ochi în ochi, iar după câteva minute Lucy cea din realitate întoarse privirea fiind orbită de

frumuseţea celeilalte Lucy; deşi i se părea că celălalt chip semăna cât de cât cu ea. Iar acum imaginile se îngrămădiră iute spre ea. Se văzu stând sus pe tron la un turnir din Calormen, toţi regii din lume luptând pentru a o cuceri, fiind nespus de frumoasă. După aceea turnirele se preschimbară în războaie adevărate, iar Narnia şi Archenland, Telmar şi Calormen, Galma şi Terebinthia au fost pustiite de furia regilor, a ducilor şi a marilor lorzi, care se luptau pentru favorurile ei. Pe urmă, totul s-a schimbat, iar Lucy, frumoasă cum nu era alta pe pământ, se întorsese înapoi în Anglia. Iar Susan, care fusese dintotdeauna frumuseţea familiei, venise acasă din America. Susan din poză semăna leit cu Susan din realitate, numai că era mai urâţică şi cu un aer mai răutăcios. Iar Susan era geloasă pe frumuseţea răpitoare a lui Lucy, însă asta nici nu conta, fiindcă nimănui nu-i mai păsa acum de Susan.

— Voi rosti vraja, zise Lucy. Nu-mi pasă. O voi rosti.

Spusese "Nu-mi pasă", fiindcă avea sentimentul puternic că n-ar fi trebuit s-o facă.

Dar, când se uită din nou la primele cuvinte ale vrăjii, acolo în mijlocul scrisului, unde ştia sigur că nu fusese nici o poză, descoperi chipul măreţ al unui leu, al Leului Aslan însuşi, care o privea fix. Era pictat cu un auriu atât de strălucitor, încât i se păru că iese din pagină şi vine spre ea; şi, într-adevăr, după aceea n-a putut băga mâna în foc niciodată că nu se mişcase un pic. Oricum, cunoştea prea bine expresia acelui chip. Mârâia, arătându-şi aproape toţi colţii. I se făcu nemaipomenit de frică şi întoarse iute pagina.

Ceva mai încolo ajunse la o vrajă cu ajutorul căreia puteai afla ce gândesc prietenii tăi despre tine. Lucy îşi dorise tare mult să încerce cealaltă vrajă, care te făcea cea mai frumoasă fiinţă de pe pământ.

Considera, aşadar, că dacă tot renunţase la vraja aceea, trebuia măcar s-o spună pe aceasta. Aşa că, în mare pripă, de teamă să nu se răzgândească, rosti cuvintele (nimic nu mă va convinge să vă spun care au fost). Apoi, aşteptă să se întâmple ceva.

Cum nu se întâmpla nimic, începu să se uite la poze, şi, dintr-o dată, văzu ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă — imaginea unui vagon de clasa a treia, în care şedeau două şcolăriţe. Le recunoscu imediat. Erau Marjorie Preston şi Anne

Featherstone. Acum, însă, nu mai era doar o poză. Imaginea căpătase viaţă. Vedea stâlpii de telegraf defilând rapid pe lângă fereastră. Pe urmă, treptat, (ca atunci când "dai drumul la radio") începu să audă ce spuneau fetele.

— Trimestrul ăsta o să ne mai vedem şi noi, zicea Anne, sau ai să fii prinsă în continuare cu Lucy Pevensie?

— Nu ştiu ce înţelegi tu prin "prinsă", spuse Marjorie.

— Ei na, ştii perfect la ce mă refer, îi ripostă Anne. Trimestrul trecut erai înnebunită după ea.

— Ba nu-i adevărat, negă Marjorie. Doar nu crezi că sunt proastă. Puştoaica nu e rea în felul ei. Dar pe la sfârşitul trimestrului mă cam săturasem de ea.

— Păi, află că te-ai şters pe bot în alt trimestru! zbieră Lucy. Măgăriţă făţarnică ce eşti!

Dar sunetul vocii ei îi reaminti pe loc că vorbea cu o poză şi că Marjorie cea reală era departe, în altă lume.

În fine, îşi zise Lucy în sinea ei, aveam o părere mult mai bună despre ea. Şi am făcut atâtea pentru ea în trimestrul trecut, când alte fete nici nu se uitau la ea. Iar asta ştia şi ea foarte bine. Auzi, cum e posibil să-i zică toate astea tocmai Annei Featherstone?! Oare, toate prietenele mele sunt la fel? Există aici o mulţime de imagini. Nu, nu vreau să mă mai uit. Nu vreau, nu vreau, şi cu mare efort întoarse pagina, pe care i se rostogoli, din ochii trişti, o lacrimă mare cât o mărgea.

Pe foaia următoare ajunse la o vrajă pentru "înviorarea minţii". Aici erau mai puţine poze, dar foarte frumoase. Şi, când începu să citească, Lucy constată că rândurile acelea semănau mai degrabă cu o poveste, decât cu o vrajă. Aceasta se întindea pe trei pagini, iar când o termină pe prima îşi dădu seama că uitase cu desăvârşire că de fapt citea. Trăia povestea aievea parcă, şi toate imaginile păreau şi ele reale. Când isprăvi de citit şi a treia pagină, zise : "E cea mai frumoasă poveste pe care am citit-o sau pe care o voi citi vreodată. Oh, mi-ar fi plăcut să o tot citesc vreo zece ani. Oricum, am s-o mai citesc măcar o dată".

Aici, intră însă în funcţiune o parte din magia Cărţii. Nu te puteai întoarce înapoi. Puteai întoarce paginile din dreapta, adică pe cele care urmau; însă pe cele din stânga, nu.

— Oh, ce păcat! zise Lucy. Ce mult mi-ar fi plăcut s-o mai citesc o dată. În fine, măcar de n-aş uita-o. Hai să vedem... era cu... oh, Doamne, îmi scapă complet. Şi chiar ultima pagină, uite

aici, e goală. Ce carte stranie. Cum a fost posibil să uit? Ştiu doar că era cu un potir, o sabie, un copac şi un deal verde. Dar nu-mi pot aminti mai mult. Ce sa mă fac?

Însă nu şi-a mai putut aminti niciodată; iar din acea zi, pentru Lucy o poveste frumoasă este cea care îi aminteşte de basmul uitat din Cartea Vrăjitorului.

Răsfoi mai departe şi, spre mirarea ei, dădu peste o pagină fără poze; însă primele cuvinte erau: Vrajă pentru a face vizibile lucrurile ascunse. O citi în gând până la capăt, ca să fie sigură că descifrase toate cuvintele grele, după care o spuse cu glas tare. Şi îşi dădu seama imediat că avea efect, fiindcă, în timp ce vorbea, letrinele începură să se coloreze, iar pe margine apărură imagini. Ca şi cum ai fi ţinut deasupra focului ceva scris cu cerneală invizibilă, iar scrisul începea să se vadă treptat; numai că, în loc de culoarea aceea spălăcită de suc de lămâie (cea mai simplă cerneală invizibilă), aceasta avea nuanţe de auriu, albastru şi roşu-aprins. Imaginile erau stranii, cu nişte figuri care nu-i prea plăcură lui Lucy. "Pesemne că am făcut să se vadă totul, nu numai pe Bubuitori. Or mai fi nenumărate lucruri invizibile care atârnă printr-un loc ca ăsta, iar eu nu prea am chef să le văd".

În acea clipă, auzi nişte paşi grei şi înăbuşiţi care veneau pe coridorul din spatele ei; şi, fireşte, îşi aminti că Vrăjitorul, aşa cum i se spusese, mergea desculţ, călcând tiptil ca un motan. E mult mai bine să te răsuceşti pe călcâie ca să vezi cu ochii tăi, decât să te trezeşti cu ceva ce ţi s-a furişat pe la spate. Aşadar, Lucy se întoarse cu faţa spre uşă.

Atunci, s-a luminat atât de mult la faţă încât, pentru o clipă (dar desigur ea nu ştia) a fost aproape la fel de frumoasă ca Lucy aceea din poză; şi a început să alerge înainte, cu un strigăt de încântare, întinzând braţele. Căci în pragul uşii se afla însuşi Aslan, Leul, cel mai mare dintre toţi Marii Regi. Şi era viguros, real şi cald; a lăsat-o să-l sărute şi să se afunde în coama lui strălucitoare. Iar după zgomotul înfundat, ca de cutremur, ce se auzea din el, Lucy avu îndrăzneala să creadă că Leul torcea.

— Oh, Aslan, zise ea. Ce drăguţ din partea ta că ai venit!

— Am fost aici tot timpul, spuse el, doar că acum tocmai m-ai făcut vizibil.

— Aslan! strigă Lucy, aproape cu reproş. Nu-ţi bate joc de mine. Cum să te facă pe tine vizibil ceva săvârşit de mine?!

— Ba chiar aşa a fost, spuse Aslan. Cum crezi tu că eu aş putea să nu mă supun propriilor mele legi?!

După o scurtă pauză, continuă:

— Copila mea, zise el, cred că ai tras cu urechea.

— Am tras cu urechea?!

— Ai ascultat ce spuneau despre tine cele două colege.

— Ah, asta era? Nu m-am gândit nici o clipă că trag cu urechea, Aslan. N-a fost o vrăjitorie?

— A spiona pe cineva prin magie este exact la fel ca atunci când îl spionezi aievea. Ţi-ai judecat greşit prietena. E slabă de înger, dar ţine la tine. I-a fost teamă de fata aceea mai mare şi a luat-o gura pe dinainte.

— Nu cred că am să pot uita vreodată ce-am auzit de la ea.

— Nu, nu vei putea.

— Oh, Doamne, făcu Lucy. Chiar am stricat totul? Vrei să zici că am fi continuat să fim prietene, dacă n-aş fi făcut ce-am făcut — şi prietene bune de tot, toată viaţa poate — iar acum n-o să mai fim niciodată.

— Fata mea, spuse Aslan, ai uitat că ti-am explicat cândva că nimănui nu i se spune ce s-ar fi întâmplat?

— Da, Aslan, aşa e, spuse Lucy. Îmi pare rău. Dar, te rog...

— Spune, scumpete.

— Voi mai putea citi vreodată povestea aceea, cea pe care nu mi-o pot aminti? Vrei să-mi spui, te rog, Aslan? Oh, te rog, frumos, te rog din suflet, haide, spune-mi.

— Da, ţi-o voi povesti eu, ani şi ani de-acum înainte. Acum, însă, hai. Trebuie să facem cunoştinţă cu stăpânul acestei case.

11 LĂBUŢELE-DE-PLUŞ SUNT FERICITE

Lucy îl urmă pe măreţul Leu pe culoar şi văzu numaidecât venind spre ei un bătrân, desculţ şi îmbrăcat cu o mantie roşie. Avea părul alb, cu o cunună din frunze de stejar, iar barba îi atârna până la cingătoare; mergea sprijinit de un toiag gravat straniu. Când îl văzu pe Aslan, făcu o plecăciune adâncă şi zise:

— Bun venit, stăpâne, în cea mai umilă dintre casele tale.

— Nu ţi s-a făcut lehamite, Coriakin, să domneşti peste nişte supuşi atât de neghiobi, cum sunt cei pe care ţi i-am dat eu aici?

— Nu, zise Vrăjitorul, proşti sunt, într-adevăr, dar răi, nu. Am început să ţin destul de mult la făpturile astea. Uneori, fireşte, îmi cam pierd răbdarea tot aşteptând ziua când vor putea fi cârmuiţi prin înţelepciune, şi nu prin vraja asta grosolană.

— Toate la vremea lor, Coriakin, replică Aslan.

— Da, toate când le vine timpul, stăpâne, îi răspunse vrăjitorul. Ai de gând să li te arăţi?

— Nici gând, zise Leul, cu un fel de mârâit care (se gândi Lucy) voia să semene a râs. I-aş băga în sperieţi de tot. Multe stele vor îmbătrâni şi vor veni să-şi afle odihna în insule, până ca poporul tău să fie copt pentru aşa ceva. Iar astăzi, înainte de asfinţit, trebuie să-i fac o vizită lui Bunilă Piticul, care şade în castelul din Cair Paravel numărând zilele până la întoarcerea acasă a stăpânului său, Caspian. Am să-i spun toată povestea ta, Lucy. Nu mai fi aşa de tristă. Ne vom reîntâlni curând.

— Te rog, Aslan, zise Lucy, ce înţelegi tu prin "curând"?

— Pentru mine toate vremurile înseamnă curând, zise Aslan; şi instantaneu se făcu nevăzut, iar Lucy rămase singură cu Vrăjitorul.

— A plecat! spuse el. Şi-am rămas amândoi abătuţi şi mâhniţi. Aşa e întotdeauna, nu-l poţi ţine în loc; nu-i ceea ce s-ar numi un leu îmblânzit. Ei, ia spune, ţi-a plăcut cartea mea?

— Unele părţi din ea, da, foarte mult, răspunse Lucy. Ai ştiut tot timpul că eram acolo?

— Păi, fireşte că am ştiut, când i-am lăsat pe Nătărăi să se facă invizibili, că în curând vei veni ca să risipeşti vraja. Nu ştiam exact ziua. Iar în dimineaţa asta n-am prea fost atent. După cum vezi, m-au făcut şi pe mine invizibil, iar când sunt invizibil mi-e mereu teribil de somn. Of! vai! — uite, iară casc. Ţi-e foame?

— Păi, da, un pic, spuse Lucy. Habar n-am cât e ceasul.

— Vino, o chemă Vrăjitorul. Toate vremurile înseamnă, poate, "curând", pentru un Aslan. Dar la mine acasă, toate momentele când ţi-e foame înseamnă ora unu.

Făcură câţiva paşi pe culoar, după care Vrăjitorul deschise o uşă. Lucy pătrunse într-o încăpere plăcută, plină de soare şi flori. Când intrară, masa era goală, numai că era, desigur, o masă vrăjită, aşa că, la un cuvânt al bătrânului, apărură numaidecât faţa de masă, tacâmurile de argint, farfuriile, paharele şi

măncarea.

— Sper să-ţi placă, spuse el. Am încercat să-ţi ofer o altfel de mâncare decât ai avut în ultima vreme, ceva care să semene mai degrabă cu ce mănânci tu acasă la tine, în ţara ta.

— E delicios, zise Lucy; şi chiar era. O omletă, proaspăt scoasă din cuptor, friptură rece de miel cu mazăre verde, îngheţată de căpşuni, limonadă între feluri şi, la sfârşit, o cană de cacao. Vrăjitorul, însă, nu bău decât vin şi mâncă doar nişte pâine. Nu avea de ce să se sperie de el, aşa că, în scurt timp, ajunseră să stea la taclale ca nişte vechi prieteni.

— Când o să-şi facă efectul vraja? întrebă Lucy. Nătărăii or să fie iarăşi vizibili?

— Oh, da, chiar sunt de pe acum. Dar probabil că încă dorm cu toţii; întotdeauna se odihnesc la mijlocul zilei.

— Dar acum, că sunt iarăşi vizibili, ai să-i laşi să scape de urâţenie? Ai să-i faci la loc cum erau înainte?

— Ei, cam grea întrebarea, spuse Vrăjitorul. Păi, vezi tu, doar ei îşi închipuiau că erau tare arătoşi înainte. Ei zic că au fost urâţiţi, dar eu n-aş prea zice că asta s-a întâmplat. Mulţi ar zice că a fost, de fapt, o schimbare în bine.

— Sunt chiar atât de înfumuraţi?

— Da. Sau, oricum, aşa e Nătărăul Şef, care i-a învăţat şi pe ceilalţi să fie la fel. Cred orbeşte tot ce spune el.

— Am remarcat şi noi, zise Lucy.

— Da, într-un fel, ne-am descurca mai bine fără el. Desigur, aş putea să-l transform în altceva, sau să-i fac o vrajă ca ceilalţi să nu mai creadă o boabă din tot ce spune el. Dar nu-mi place să fac aşa ceva. E mai bine pentru ei să-l admire pe el, decât să nu admire pe nimeni.

— Dar pe tine nu te admiră? întrebă Lucy.

— Oh, pe mine, nu, răspunse Vrăjitorul. Pe mine nu m-ar admira nici în ruptul capului.

— De ce i-ai urâţit — adică, "urâţit" după opinia lor?

— Păi, nu voiau să facă ce li se spunea. Treaba lor e să se îngrijească de grădină şi să crească animale pentru hrană — nu pentru mine, cum îşi închipuie ei, ci pentru ei. Or, dacă nu-i împingeam eu de la spate, nici vorbă să facă aşa ceva. Şi, fireşte, o grădină trebuie udată, aşa că ai nevoie de apă. Cam la jumătate de kilometru, sus pe deal, există un izvor tare bun. Iar din acel izvor porneşte un râu care curge exact pe lângă

grădină. Tot ce le-am cerut eu să facă a fost să ia apă din râu, în loc să se cocoaţe cu greu sus la izvor, cu găleţile după ei, de două-trei ori pe zi, de veneau frânţi de oboseală şi cu apa vărsată pe jumătate. Numai că nu voiau să priceapă. Iar în cele din urmă au refuzat categoric.

— Sunt chiar atât de proşti? întrebă Lucy.

Vrăjitorul oftă.

— Nici nu-ţi poţi închipui câte necazuri am avut cu ei. Acum câteva luni, le intrase în cap să spele farfuriile şi cuţitele înainte de masă: ziceau că economisesc timp după aceea. I-am prins plantând cartofi fierţi, ca să nu mai trebuiască să-i gătească atunci când îi scot din pământ. Într-o bună zi, pisica a intrat în lăptărie, şi vreo douăzeci de indivizi s-au apucat să scoată laptele afară; dar nimeni nu s-a gândit să scoată mai bine pisica de acolo. Văd, însă, că ai terminat. Hai să mergem să ne uităm la Nătărăi, acum când pot fi iarăşi văzuţi.

Intrară într-o altă cameră, plină de instrumente lustruite, tare complicate — ca de pildă Astrolabi, Planetarii, Cronoscoape, Poesimetre, Coriambuse şi Theodolinde — iar aici, când ajunseră la fereastră, Vrăjitorul spuse:

— Uite. Uite-i pe Nătărăii tăi.

— Nu văd pe nimeni, zise Lucy. Dar ce sunt chestiile alea ca nişte ciuperci?

Chestiile acelea spre care arăta cu degetul erau împrăştiate ca nişte punctişoare, pe tot gazonul. Semănau, într-adevăr, foarte mult cu nişte ciuperci, dar erau mult mai mari — piciorul cam de un metru înălţime, ia pălăria cam la fel de lungă, dintr-o margine în cealaltă. Privind mai atent, observă că picioruşul nu se îmbina cu pălăria pe mijloc, ci lateral, ceea ce îţi lăsa impresia de dezechilibru. Şi mai era ceva — ca un fel de legăturică — pusă pe iarbă lângă fiecare picioruş. De fapt, pe măsură ce le studia mai bine, nu i se mai părea că seamănă atât de mult cu nişte ciuperci. Pălăria nu era, de fapt, rotundă, cum avusese ea senzaţia la început. Era mai mult lungă decât lată, lărgindu-se la un capăt. Erau foarte multe chestii din astea, poate peste cincizeci la număr.

Orologiul bătu ora trei.

De îndată se întâmplă ceva nemaipomenit. Toate "ciupercile" se răsturnară brusc cu susul în jos. Legăturicile de lângă tulpine erau capete şi trupuri. Iar tulpinele erau de fapt

picioare. Dar nu câte două picioare la fiecare trup. Fiecare trup avea un singur picior gros exact dedesubt (nu într-o parte, ca la oamenii cu un singur picior), iar la capăt o singura labă enormă — cu degete late, răsucite un pic în sus, încât laba piciorului semăna cu o canoe mititică. Lucy îşi dădu seama într-o clipă de ce i se păruse că semănau cu nişte ciuperci. Până atunci, stătuseră lungiţi pe spate, cu piciorul întins drept în sus şi cu laba aceea enormă lăţită deasupra. A aflat după aceea că acesta era modul lor obişnuit de a se odihni; căci laba piciorului îi ferea de ploaie şi de soare, aşa că, pentru un Monopod, a sta lungit sub propria labă a piciorului era ca şi cum s-ar fi aflat sub un cort.

— Oh, ce caraghioşi sunt, strigă Lucy izbuncnind în râs. Tu i-ai făcut aşa?

— Da, da i-am transformat pe Nătărăi în Monopozi, zise Vrăjitorul. Râdea şi el în hohote, de-i şiroiau lacrimile pe obraji. Dar, ia te uită, mai adaugă el.

Şi, într-adevăr, avea ce vedea. Fireşte, aceşti omuleţi cu un singur picior nu puteau merge sau alerga, la fel ca noi. Înaintau sărind, ca puricii şi ca broaştele. Şi ce sărituri făceau! — de parcă fiecare picior ar fi fost un ghem de arcuri. Şi cu ce ricoşeu aterizau; de aici venea bubitul acela care o nedumerise atât de mult pe Lucy, în urmă cu o zi. Iar acum ţopăiau în toate direcţiile, strigându-şi unii altora:

— Hei, băieţi! Suntem iarăşi vizibili.

— Chiar aşa, ce vizibili suntem, zise unul cu o căciuliţă cu moţ, care se vedea limpede că era Monopodul Şef. Şi, ascultaţi-mă pe mine ce vă spun, când nişte tipi sunt vizibili, păi, sigur, se pot vedea unul pe altul.

— Ah, întocmai, Şefule, întocmai, strigară ceilalţi. Foarte adevărat. Nimeni n-are minte mai limpede decât tine. Nici că s-ar fi putut să ne explici mai clar.

— Fetiţa aia l-a surprins pe bătrân moţăind, zise Monopodul Şef. L-am bătut de data asta.

— Exact asta voiam să spunem şi noi, îngână corul. Eşti tot mai tare, Şefule. Ţine-o aşa, ţine-o aşa.

— Dar cum de îndrăznesc să vorbească despre tine în halul ăsta? întrebă Lucy. Ieri mi s-a părut că erau tare speriaţi. Nu-şi dau seama că poate îi auzi?

— Asta-i una dintre chestiile caraghioase la Nătărăi, zise

Vrăjitorul. Când vorbesc despre mine de parcă eu cârmuiesc totul, aud orice şi sunt extrem de periculos; când îşi închipuie că mă pot duce de nas cu poante de care s-ar prinde şi un ţine — noroc bun, treaba lor!

— Va trebui să fie preschimbaţi la loc în forma lor iniţială? se interesă Lucy. Oh, nu văd răul dacă ar rămâne aşa cum sunt. Chiar îi deranjează atât de mult? Par destul de fericiţi. Zău aşa — uite cum ţopăie. Dar cum arătau înainte?

— Ca nişte pitici obişnuiţi, îi răspunse el. Dar nu atât de drăguţi ca aceia pe care îi aveţi voi în Narnia.

— Ce păcat ar fi să-i transformi la loc, spuse Lucy. Sunt tare nostimi şi destul de drăguţi. Crezi că ar conta dacă le-aş spune asta?

— Sunt convins că da — dacă izbuteşti să le bagi ideea asta în cap.

— Vrei să vii cu mine să încercăm?

— Nu, nu. Te poţi descurca mult mai bine fără mine.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru prânz, spuse Lucy şi, întorcându-se, plecă repede. Coborî în fugă scările pe care urcase atât de agitată în acea dimineaţă, iar când ajunse jos se ciocni cu Edmund. Erau şi ceilalţi acolo, aşteptând-o, aşa că pe Lucy o mustră conştiinţa când le văzu chipurile îngrijorate şi îşi dădu seama că uitase pur şi simplu de ei atâta vreme.

— E în regulă, le strigă ea. Totul e în regulă. Vrăjitorul e un băiat de zahăr — şi l-am văzut şi pe El — pe Aslan.

Zbură apoi ca vântul de lângă ei, drept în grădină. Aici, Monopozii săreau de se zgâlţâia pământul şi zbierau de răsuna văzduhul. Ţopăielile şi ţipetele se înteţiră când o văzură pe Lucy.

— Uite-o, uite-o, strigară ei. De trei ori "ura" pentru fetiţă. Ah! Ce l-a mai fraierit pe moşneag, zău aşa.

— Şi regretăm nespus, zise Monopodul Şef, că nu-ţi putem oferi plăcerea de a ne vedea aşa cum eram înainte de a fi urâţiţi, căci nici nu ţi-ar veni să crezi, efectiv, pentru că fără tăgadă suntem îngrozitor de urâţi acum, de ce să te minţim?!

— Ehei, Şefule, aşa suntem, aşa suntem, repetară ceilalţi ca o flaşnetă, ţopăind ca nişte baloane de jucărie. Că bine mai zici, că bine mai zici, pe cuvânt.

— Dar mie nu mi se pare că sunteţi urâţi, zbieră Lucy, ca să se facă auzită. Eu consider că sunteţi tare drăguţi.

— I-auzi, i-auzi, ziseră Monopozii. Mare adevăr ai zis,

domnişorico. Foarte drăguţi suntem, să ştii. Nici că există făpturi mai chipeşe.

Rostiră aceste cuvinte fără nici un fel de mirare, ca şi cum nici nu şi-ar fi dat seama că îşi schimbaseră părerea.

— Păi, a vrut să zică, interveni Monopodul Şef, că eram tare drăguţi înainte de a fi urâţiţi.

— Aşa-i, Şefule, aşa-i, îngânară ceilalţi. Chiar asta a zis. Am auzit cu urechile noastre.

— Ba nu, răcni Lucy. Am zis că sunteţi tare drăguţi acum.

— Întocmai, aşa a zis, spuse Monopodul Şef, că eram tare drăguţi atunci.

— Auzi-i pe amândoi, auzi-i pe amândoi, ziseră Monopozii. Mai rar doi ca ei. Întotdeauna au dreptate. Nici că ar fi putut grăi mai bine.

— Dar spunem exact contrariul fiecare, zise Lucy, bătând din picior, iritată.

— Chiar aşa, sigur că da, chiar aşa, ziseră Monopozii. Ce poate fi mai grozav decât să spui contrariul. Ţineţi-o tot aşa, amândoi.

— Voi scoateţi omul din minţi, zise Lucy, renunţând.

Însă Monopozii păreau absolut încântaţi, aşa că ajunse la concluzia că, pe ansamblu, conversaţia fusese o reuşită.

Şi, înainte ca toată lumea să se ducă la culcare în acea seară, se petrecu o întâmplare care-i făcu şi mai mulţumiţi de starea lor de făpturi cu un singur picior. Caspian şi toţi narnieii s-au întors cât mai repede posibil pe ţărm, ca să le povestească noutăţile lui Rhince şi celorlalţi aflaţi la bordul corabiei "Zori de zi", care erau acum destul de îngrijoraţi. Şi, fireşte, Monopozii i-au însoţit, săltând ca nişte mingi de fotbal şi aprobându-se unii pe alţii în gura mare, până ce Eustace a zis:

— Ce bine ar fi dacă Vrăjitorul i-ar face de neauzit, în loc de invizibili.

A regretat curând că îl luase gura pe dinainte, fiindcă a trebuit să le explice că a fi "de neauzit" înseamnă că nu poţi fi auzit, şi, cu toate că s-a căznit mult, n-a rămas cu impresia că Monopozii au priceput, iar ceea ce l-a deranjat mai mult a fost ce i-au spus ei la sfârşit:

— Ehei, nu ştii să explici ca Şeful nostru. Dar vei învăţa, tinere, vei învăţa. La el să iei aminte, îţi arată el cum să vorbeşti. Mare orator mai e!

Când ajunseră la golf, Pişpirici avu o idee genială. Puse să i se coboare bărcuţa de nuiele şi se apucă să vâslească singur, fâţâindu-se încolo şi încoace, până ce le stârni interesul Monopozilor. Pe urmă, se ridică în picioare şi zise:

— Stimaţi şi inteligenţi Monopozi, vouă nu vă trebuie bărci, căci aveţi laba piciorului cu care puteţi pluti pe apă. Aşa că, zdup uşurel în mare şi o să vedeţi voi ce bine e.

Monopodul Şef se împotrivi, prevenindu-i pe ceilalţi că apa era udă, însă doi-trei tinerei se încumetară numaidecât să sară în mare; după aceea, le urmară şi alţii exemplul, iar în final toată şleahta. Mergea de minune. Laba aceea uriaşă a Monopozilor funcţiona ca o plută sau ca o barcă, iar când Pişpirici i-a învăţat cum să-şi croiască vâsle şi lopeţi, au început să se foiască prin golf şi în jurul corabiei "Zori de zi", aidoma unei flote de mici canoe, cu câte un piticuţ gras stând în picioare la pupa fiecărei bărcuţe. Şi s-au luat la întrecere, făcând curse de viteză, iar de pe corabie li s-au coborât drept premii sticle de vin, şi marinarii stăteau aplecaţi peste parapet şi râdeau de mama focului, ţinându-se cu mâinile de burtă.

Nătărăii erau, de asemenea, foarte încântaţi de noul lor nume de Monopozi, care li se părea un cuvânt cu rezonanţe magnifice, cu toate că nu prea pricepeau ei ce înseamnă.

— Asta suntem noi, zbierau ei ca apucaţii, Banipuzi, Pomonozi, Mânzimonşi.

Exact cum le venea pe limbă să-şi spună. Curând, însă, făcură o combinaţie, pornind de la vechiul lor nume, şi ajunseră în final să se boteze singuri "Lăbuţe-de-pluş"; şi aşa, probabil, îi va chema în veacuri de acum înainte.

În seara aceea, toţi narnienii au cinat sus cu Vrăjitorul, iar Lucy a remarcat cât de diferit i se părea acum acest palier, când nu-i mai era deloc frică. Semnele misterioase de pe uşi erau în continuare misterioase, dar acum aveau parcă înţelesuri vesele şi inofensive, şi până şi oglinda bărboasă părea mai degrabă nostimă decât înspăimântătoare. La masă, fiecare a primit, prin magie, mâncarea şi băutura preferată, iar după cină Vrăjitorul a făcut o vrăjitorie foarte folositoare şi frumoasă. A aşternut pe masă două foi de pergament şi l-a rugat pe Drinian să le facă o relatare la zi a călătoriei lor pe mare: şi, pe măsură ce Drinian povestea, tot ce zugrăvea el în cuvinte apărea desenat pe pergament cu linii fine şi clare, până ce, în cele din urmă, fiecare

foaie s-a preschimbat într-o splendidă hartă a Oceanului de Răsărit, pe care puteai vedea ţărmuri ca Terebinthia, Galma, Cele Şapte Insule, Insulele Părăsite, Insula Balaurului, Insula Arsă, Apa Morţii şi Ţara Nătărăilor, toate în mărimea şi poziţia potrivită. Au fost cele mai bune hărţi ale acelor mări, mai bune decât toate celelalte făcute ulterior, fără vrăjitorie. Căci pe hărţile acelea, deşi oraşele şi munţii arătau la început exact ca pe orice hartă obişnuită, când Vrăjitorul le-a dat o lupă au putut vedea că era vorba de imagini ale lucrurilor reale, încât contemplai în voie până şi castelul, târgul de sclavi şi străzile din Narrowhaven, toate foarte clare, deşi văzute de la distanţă, ca lucrurile pe care le priveşti cu telescopul, prin capătul nepotrivit. Singurul inconvenient era faptul că linia de coastă a majorităţii insulelor era incompletă, căci harta nu înfăţişa decât ceea ce văzuse Drinian cu ochii lui. Când isprăviră, Vrăjitorul îşi păstră pentru el o hartă şi o dădu pe cealaltă lui Caspian: şi acum mai e atârnată pe perete în Camera Instrumentelor din ţinutul Cair Paravel. Vrăjitorul, însă, nu le-a putut spune nimic despre mările şi ţinuturile aflate în continuare spre răsărit. Le-a povestit, totuşi, că în urma cam cu şapte ani o corabie narniană acostase în apele lui, avându-i la bord pe lorzii Revilian, Argoz, Mavramorn şi Rhoop: aşa că ajunseră la concluzia că omul de aur pe care îl văzuseră zăcând în Apa Morţii era pesemne Lordul Restimar.

A doua zi, Vrăjitorul a reparat prin vrăji pupa cărăbiei "Zori de zi", acolo unde fusese stricată de Şarpele de mare şi le-a umplut cala de daruri şi bunătăţi. S-au despărţit buni prieteni, iar când corabia a întins pânzele, la ora două după-amiaza, toate Lăbuţele-de-pluş au pornit după ea şi au vâslit de zor până la gura portului, strigând şi ovaţionând până ce uralele lor nu s-au mai auzit deloc.

12 INSULA ÎNTUNECOASĂ

După această aventură, au navigat spre sud şi un pic spre răsărit timp de douăsprezece zile, cu un vânt blând, cerul fiind mai tot timpul senin, iar vremea caldă, şi n-au văzut nici păsări, nici peşti, doar că o singură dată au fost nişte balene care s-au ţinut după ei la pupa, împroşcând cu stropi. În tot acest răstimp,

Lucy şi Pişpirici au jucat foarte mult şah. Pe urmă, în a treisprezecea zi, Edmund a zărit de pe turela catargului ceva ce semăna cu un munte uriaş şi negru, care se ridica din mare înspre babord.

Au schimbat direcţia de mers şi au pornit-o spre această bucată de uscat, folosindu-se în special de vâsle, căci vântul nu era prielnic navigării spre nord-est.

Când s-a întunecat, mai aveau încă mult de mers, aşa că au fost nevoiţi să vâslească toată noaptea. A doua zi, vremea era frumoasă, dar fără pic de adiere. Masa aceea negricioasă se afla în faţa lor, mult mai aproape şi mai mare, dar tot foarte voalată, încât unii au crezut că mai aveau mult de mers, iar alţii au avut impresia că intră într-o zonă ceţoasă.

Cam pe la ora nouă în acea dimineaţă, absolut dintr-o dată, s-au apropiat atât de mult, încât au putut observa că nu era vorba nicidecum de pământ şi nici, în sensul folosit îndeobşte, de ceaţă. Era o întunecime. E destul de greu de descris, însă vă puteţi da seama cam cum era dacă vă imaginaţi senzaţia pe care aţi avea-o privind de la gura unui tunel în adâncul lui — un tunel, băgaţi de seamă, atât de lung sau, în fine, atât de întortocheat, încât nu poţi vedea lumina din celălalt capăt. Şi ştii perfect cam cum ar fi. Pe o lungime de câţiva metri, vezi şinele, traversele şi pietrişul la lumina zilei; pe urmă, ceva mai încolo, le vezi ca la amurg; şi apoi, destul de brusc, dar fireşte fără o linie clară de demarcaţie, toate se topesc complet într-o beznă lină şi solidă. Exact aşa era şi acolo. Pe câţiva metri în faţa, vedeau cum se umflau valurile înspumate, verzi-albăstrui. Ceva mai încolo de această porţiune, apa se vedea mai pală şi mai cenuşie, cum e seara târziu. Şi mai încolo încă, urma o beznă desăvârşită, ca şi cum s-ar fi lăsat o noapte întunecoasă, fără lună şi fără stele.

Caspian îi strigă nostromului să ţină corabia pe loc, şi toată lumea, cu excepţia vâslaşilor, se năpusti să privească de la proră. Nu vedeai însă nimic; te holbai doar în gol. În spatele lor erau marea şi soarele, în faţa lor — întunecimea.

— Să intrăm în chestia asta? întrebă Caspian, într-un târziu.

— Eu n-aş fi de părere, zise Drinian.

— Căpitanul are dreptate, opinară câţiva marinari.

— Cam aşa zic şi eu, interveni Edmund.

Lucy şi Eustace nu spuseră nimic, însă în sinea lor se

bucurau tare mult de ceea ce părea că avea să se întâmple. Numai că dintr-o dată, vocea clară a lui Pişpirici rupse tăcerea:

— Şi, de ce nu, mă rog? întrebă el. Poate cineva să-mi explice de ce?!

Cum nimeni nu se înghesuia să-i răspundă, Pişpirici continuă:

— Dacă aş fi avut de-a face cu nişte ţărani sau cu nişte sclavi, aş fi putut presupune că această propunere izvorăşte din laşitate. Sper, însă, să nu se povestească niciodată în Narnia că o companie aleasă de nobili şi vlăstare regeşti, toţi în floarea vârstei, au spălat putina fiindcă le-a fost frică de întuneric.

— Dar la ce-ar servi să spintecăm apele prin beznă? întrebă Drinian.

— Cum "la ce-ar servi"?! replică Pişpirici. La ce-ar servi, căpitane? Dacă prin a servi înţelegi să ne umplem burţile şi pungile, recunosc că n-ar servi la nimic. Din câte ştiu eu, n-am pornit în această călătorie pe mare pentru a căuta lucruri utile, ci pentru a dobândi onoare şi a avea parte de aventuri. Şi, iată-ne în faţa unei aventuri măreţe, căreia, dacă îi vom întoarce spatele, ne vom alege cu onoarea pătată rău.

Câţiva marinari bombăniră în barbă ceva de genul "S-o ia naiba de onoare", însă Caspian spuse:

— Oh, fir-ai tu să fii, Pişpirici! Mai bine te lăsam acasă. Bine, fie! Dacă tot e pe-aşa, cred că o să trebuiască să mergem mai departe. Doar dacă Lucy n-are ceva împotrivă.

Lucy nu prea avea chef de aşa ceva, însă rosti cu glas tare:

— Eu, una, sunt gata.

— Maiestatea ta va porunci, măcar, să avem lumini? întrebă Drinian.

— Absolut, îi răspunse Caspian. Ocupă-te de asta, căpitane.

Prin urmare, au fost aprinse cele trei felinare — la pupa, la proră şi în vârful catargului —, iar Drinian a poruncit să se pună două făclii la mijlocul corabiei. Cât de pale şi lâncede păreau sub razele soarelui. După aceea, tuturor bărbaţilor, cu excepţia câtorva rămaşi jos la vâsle, li s-a poruncit să stea pe punte, înarmaţi complet, la punctele lor de luptă, cu săbiile trase. Lucy şi doi arcaşi au fost plasaţi pe turela catargului, cu săgeţile proptite în arc. Rynelf era la proră, pregătit să sondeze fundul mării cu firul cu plumb; împreună cu el, sclipind în zale, se aflau Pişpirici, Edmund, Eustace şi Caspian. Drinian a preluat fusul

cârmei.
— Şi acum, în numele lui Aslan, tot înainte! strigă Caspian. Vâsliţi lent şi constant. Toată lumea să tacă şi să caşte bine urechile ca să audă poruncile.
Trosnind şi scârţâind, "Zori de zi" se urni din loc, când oamenii începură să vâslească. Aflată sus, în turela catargului, Lucy avu posibilitatea să vadă priveliştea exact din momentul când pătrunseră în beznă.
Prora dispăruse deja, în timp ce soarele mai lumina încă pupa. Văzu cum corabia se scufunda în întuneric. Cu o clipă înainte, pupa aurie, marea albastră şi cerul se aflau sub razele soarelui, ca în clipa următoare marea şi cerul să dispară, felinarul de la pupa — care aproape nici nu se vedea până atunci — fiind singurul reper după care puteai şti unde se termină corabia. În faţa felinarului, se zărea silueta întunecată a lui Drinian, aplecat peste fusul cârmei. Dedesubt, cele două făclii dezvăluiau privirii două petice micuţe de punte, făcând să sclipească săbiile şi coifurile, iar în faţă, pe teugă, mai era încă o insuliţă de lumină. Separat de toate astea, turela, luminată de felinarul din vârful catargului care se afla exact deasupra lui Lucy, părea o mică lume luminată, plutind stingheră în pustietatea neagră. Iar luminile acelea, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu lumina când trebuie să o aprinzi la un moment nepotrivit al zilei, păreau sumbre şi nefireşti. Lucy băgă de seamă, totodată, că i se făcuse foarte frig.
Cât de mult a durat această călătorie pe mare în plin întuneric, nimeni nu ştie. În afară de scârţâitul furcheţilor şi de pleoscăitul vâslelor, nimic nu arăta că se aflau în mişcare. Privind atent la proră, Edmund nu vedea nimic în faţa lui, decât felinarul reflectat în apă. Acolo unde se oglindea lumina, apa părea oarecum uleioasă, marea spintecată de proră făcând valuri mici, grele şi amorţite. Pe măsură ce trecea timpul, toată lumea, cu excepţia vâslaşilor, începu să dârdâie de frig.
Dintr-o dată, de undeva — toţi îşi cam pierduseră acum simţul de orientare — se auzi un răcnet; era un glas neomenesc sau poate glasul cuiva atât de îngrozit, încât nu mai avea nimic uman în el.
Caspian se căznea să vorbească — i se uscase gura de tot —, când, brusc, se auzi vocea stridentă a lui Pişpirici, care în tăcerea aceea desăvârşită răsuna mai tare decât de obicei.

— Cine strigă? se piţigăie el. Dacă ne eşti duşman, nu ne temem de tine, iar dacă ne eşti prieten vom băga spaima în duşmanii tăi.

— Îndurare! strigă glasul acela, îndurare! Dacă nu sunteţi decât tot un vis, aveţi milă. Luaţi-mă la bord. Luaţi-mă cu voi, fie şi dacă mă ucideţi. Dar, în numele tuturor milosteniilor, nu plecaţi şi nu mă lăsaţi de izbelişte în acest ţinut înspăimântător.

— Unde eşti? strigă Caspian. Fii binevenit la bordul corabiei noastre.

Se mai auzi un ţipăt, nu se ştie dacă de bucurie sau de groază, după care înţeleseră că cineva venea înot spre ei.

— Staţi pe-aproape, să-l săltaţi din apă, zise Caspian.

— Da, da, Maiestatea ta, răspunseră marinarii.

Câţiva oameni se îngrămădiră cu frânghii la parapetul de la babord, în timp ce altul, ceva mai departe, ţinea o făclie. Din întunericul apei, se ivi o faţă albă şi sălbatică, iar apoi, căznindu-se şi trăgând din răsputeri, douăsprezece mâini prietenoase îl traseră pe străin, sus, pe punte.

Edmund se gândi că în viaţa lui nu văzuse un om cu o înfăţişare mai sălbatică. Deşi nu părea prea bătrân, avea părul alb şi încâlcit ghemotoace, era slab şi tras la faţă, iar în loc de haine atârnau pe el nişte zdrenţe ude. Ce remarcai, însă, cu deosebire la el, erau ochii, atât de mari, încât parcă nici nu aveau pleoape, holbaţi şi căscaţi de agonia unei frici nemărginite. În clipa în care puse piciorul pe punte, spuse:

— Fugiţi! Fugiţi!! întoarceţi corabia şi fugiţi! Vâsliţi, vâsliţi, vâsliţi, dacă vreţi să nu vă putrezească oasele pe acest ţărm blestemat.

— Revino-ţi în fire, îi spuse Pişpirici, şi explică-ne care este primejdia ce ne paşte. Noi nu suntem învăţaţi cu fuga.

Străinul tresări cumplit auzind vocea Şoarecelui, pe care nu-l remarcase până atunci.

— Oricum veţi fugi de aici, spuse el, gâfâind. Aceasta este Insula unde Visele se adeveresc.

— De când caut eu o asemenea insulă, zise unul dintre marinari. Pun pariu că dacă am acosta aici, aş descoperi că sunt însurat cu Nancy.

— Iar eu aş afla că Tom trăieşte, zise un altul.

— Proştilor! zise omul, bătând furios din picior. Aiureli de genul ăsta m-au adus şi pe mine aici, că mai bine mă înecam

naibii sau nu mă năşteam deloc. Nu pricepeţi o dată ce vă spun eu?! Aici, visele — aţi înţeles, visele — capătă viaţă, devin reale. Nu visele cu ochii deschişi, ci visele.

După o tăcere de vreo jumătate de minut, zdrăngănind zgomotos din armuri, întregul echipaj se năpusti, împiedicându-se, spre trapa principală, coborând de-a valma şi repezindu-se să vâslească aşa cum nu vâsliseră niciodată până atunci; şi Drinian se legăna în jurul fusului cârmei, iar nostromul puncta un ritm cum nu se mai auzise nicicând pe mare. Căci, fiecăruia nu-i trebuise mai mult decât jumătatea aceea de minut pentru a-şi aminti de anumite vise pe care le avusese — vise care te fac să-ţi fie teamă să mai adormi la loc — şi pentru a-şi da seama ce ar fi însemnat să debarce într-o ţară unde visele se adeveresc.

Numai Pişpirici rămânea impasibil.

— Maiestatea ta, Maiestatea ta, zise el, ai de gând să îngădui această răscoală, această poltronerie?! Asta înseamnă panică şi debandadă.

— Vâsliţi, vâsliţi, zbiera Caspian. Trageţi din răsputeri. Direcţia e bună, Drinian? Zi ce vrei, Pişpirici. Sunt lucruri pe care nici un om nu se poate încumeta să le înfrunte.

— Norocul meu, atunci, că nu sunt om, replică Pişpirici făcând o plecăciune ţeapănă.

Lucy, aflată deasupra, auzise toate astea. Într-o clipă, visul acela pe care se căznise enorm să-l uite îi reveni în minte atât de puternic, încât avea senzaţia că abia se trezise din somn. Prin urmare, asta era în urma lor, pe insulă, în bezna aceea! O clipă, îşi dori să coboare pe punte şi să stea cu Edmund şi Caspian. Dar la ce bun? Dacă visele începeau să se adeverască, era posibil ca Edmund şi Caspian să se transforme în ceva oribil, exact când ajungea la ei. Îşi încleştă mâna pe balustrada turelei, încercând să se calmeze. Vâsleau cu toate forţele înapoi spre lumină: totul avea să fie în regulă în câteva secunde. Oh, dar de ce nu se putea să fie cu totul în regulă chiar acum!?

Deşi vâslele făceau destul zgomot, aceasta nu putea anula liniştea desăvârşită care înconjura corabia. Toată lumea ştia că era mai bine să nu ciulească urechile, încercând să audă vreun sunet venit din întunecime. Numai că nimeni nu se putea abţine să facă aşa ceva. Şi, curând, toată lumea auzea ceva, dar fiecare altceva.

— Nu auzi un zgomot ca... un fel de foarfecă uriaşă, ce se

deschide şi se închide... acolo? îl întrebă Eustace pe Rynelf.

— Ssst! zise Rynelf. Eu îi aud cum se caţără târâş pe laturile corabiei.

— Chestia aia o să se instaleze drept pe catarg, zise Caspian.

— Ptiu! făcu un marinar. Iară încep gongurile. Eram sigur!

Încercând să nu se uite la nimic (mai ales să nu se uite în spate), Caspian se duse lângă Drinian.

— Drinian, îi zise el, în şoaptă. Cât timp a trecut de când tot vâslim — adică, de când l-am luat la bord pe străin?

— Cinci minute, poate, şopti Drinian. De ce?

— Fiindcă văd că ne-am căznit degeaba să ieşim din beznă.

Lui Drinian îi tremura mâna pe fusul cârmei, iar pe faţă i se prelingea o dâră de sudoare rece. Toată lumea se gândea la acelaşi lucru.

— N-o să mai ieşim niciodată de-aici, niciodată, se văicăreau marinarii. Ne cârmuieşte greşit. Ne tot învârtim în cerc. N-o să mai ieşim niciodată de-aici.

Străinul, care zăcuse ca o cârpă pe punte, se ridică în capul oaselor şi izbucni într-un hohot de râs, ca un urlet oribil.

— N-o să mai ieşiţi niciodată! zbiera el. Exact. Sigur că da. N-o să mai ieşim niciodată de aici. Ce prost am fost crezând că or să mă lase să plec atât de uşor. Nu, nu, niciodată n-o să mai ieşim de-aici!

Rezemându-se cu capul de marginea turelei, Lucy şopti:

— Aslan, Aslan, dacă vreodată ne-ai iubit, trimite-ne acum ajutor.

Bezna rămânea la fel de deasă, însă Lucy începea măcar să se simtă — un pic, foarte puţin mai bine.

"În fond n-am păţit deocamdată nimic", se gândi ea.

— Priviţi! strigă de la proră vocea răguşită a lui Rynelf.

În faţa lor, se vedea o mică fărâmă de lumină, din care pornea o rază lată învăluind corabia; întunecimea din jur rămase la fel, numai că întreaga navă părea cumva luminată de un proiector. Clipind din ochi, Caspian privi lung în jur la feţele camarazilor lui, toţi cu nişte expresii fixe şi înnebunite. Toată lumea se holba în aceeaşi direcţie: în spatele fiecăruia, se lungea o umbră neagră şi ascuţită.

Lucy privi în lungul mănunchiului de raze şi curând văzu acolo ceva. La început i se păru că e o cruce, pe urmă începu să

semene cu un avion, după aceea cu un zmeu, ca în final, cu un fâlfâit de aripi, să ajungă drept deasupra lor: un albatros. Se roti de trei ori în jurul catargului, după care se cocoţă câteva clipe pe creasta balaurului de aur de la proră. Striga cu un glas puternic şi suav un fel de cuvinte pe care însă nu le înţelegea nimeni. După aceea, îşi întinse aripile, se ridică şi începu să zboare agale înainte, luând-o uşor spre tribord. Drinian cârmi după pasăre, neîndoindu-se nici o clipă că nu le-ar fi fost o bună călăuză. Nimeni însă în afară de Lucy nu ştia că atunci când se rotise în jurul catargului, albatrosul îi şoptise: "Curaj, scumpa mea", şi glasul, ştia ea sigur, era al lui Aslan, iar o dată cu vocea simţi pe faţă o răsuflare cu un miros delicios.

În câteva momente, întunericul din faţa lor se făcu cenuşiu, după care, când nici nu mai îndrăzneau să spere, se treziră brusc sub razele soarelui, unde era cald şi bine, în lumea în care albastrul era de culoarea cerului şi a mării. Şi numaidecât îşi dădură seama cu toţii că nu exista şi nici nu existase vreodată nici un motiv de teamă. Clipind din ochi, priviră în jurul lor. Rămaseră uluiţi văzând cât de strălucitoare era corabia: de parcă s-ar fi aşteptat ca întunericul să se lipească de albul, verdele şi auriul vasului ca un fel de funingine sau de mâzgă. Şi rând pe rând începură să râdă.

— Tare proşti am mai fost, zise Rynfeld.

Fără să mai zăbovească, Lucy coborî pe punte, unde îi găsi pe toţi strânşi în jurul noului venit. Multă vreme, de fericire bietul om nici nu era în stare să vorbească, mulţumindu-se să contemple marea, soarele, să pipăie parapetul şi frânghiile, de parcă ar fi vrut să se convingă că era treaz cu adevărat; iar lacrimile îi şiroiau necontenit pe obraji.

— Vă mulţumesc, spuse el în cele din urmă. M-aţi salvat de la... dar n-am să vorbesc despre asta. Şi, acum, aş vrea să aflu cine sunteţi. Eu sunt un Telmarinian din Narnia, iar când era ceva de capul meu lumea îmi zicea Lordul Rhoop.

— Iar eu, zise Caspian, sunt Caspian, Regele Narniei. Şi am pornit pe mări să te găsesc pe tine şi pe tovarăşii tăi, care aţi fost prietenii tatii.

Lordul Rhoop căzu în genunchi, sărutând mâna Regelui.

— Sire, zise el, din toată lumea asta eşti omul pe care îmi doream cel mai mult să-l văd. Împlineşte-mi o rugăminte.

— Ce anume? întrebă Caspian.

— Să nu mă mai aduci niciodată înapoi acolo, făcu el, arătând undeva, în spate.

Întoarseră cu toţii privirea. Dar nu văzură decât marea albastră şi strălucitoare, sub cerul albastru şi strălucitor. Insula întunecoasă şi bezna dispăruseră pe veci.

— Extraordinar! strigă Lordul Rhoop. Aţi distrus acel tărâm!

— Nu cred că noi, spuse Lucy.

— Sire, zise Drinian, avem vânt prielnic pentru sud-est. Să-i aduc sus pe bieţii oameni şi să întindem mai bine pânzele? După care, cine nu are treabă, să se odihnească în hamac.

— Da, zise Caspian, şi împarte nişte rachiu la toată lumea. Of, cred că aş putea dormi o zi întreagă.

Aşa că, după-amiază, în cuhnea fericirii, au pornit cu toate pânzele sus spre sud-est. Nimeni nu băgase, însă, de seamă când dispăruse albatrosul.

13 CEI TREI ADORMIŢI

Vântul n-a lipsit nici o clipă cu desăvârşire, numai că a devenit din ce în ce mai moale pe zi ce trecea, până când valurile au ajuns simple unduiri, corabia plutind agale ca şi cum ar fi fost pe un lac. Şi, în fiecare noapte, vedeau răsărind spre est noi constelaţii pe care nimeni nu le zărise în Narnia şi posibil, se gândea Lucy cu un amestec de bucurie şi teamă, ca nici un chip omenesc să nu le fi văzut vreodată. Stelele acelea noi erau mari şi strălucitoare, iar nopţile calde. Majoritatea dormea pe punte, sporovăind până noaptea târziu sau, aplecaţi peste parapet, oamenii priveau dansul luminos al spumei împrăştiate de proră.

Într-o seară de o neasemuită frumuseţe, când crepusculul din spatele lor era atât de roşu, de purpuriu şi de întins, încât cerul parcă se mărise şi el, zăriră uscat înspre tribord. Se apropiau încet, iar lumina din spatele lor dădea impresia că promontoriile şi capurile acestui ţinut necunoscut luaseră foc. Curând, însă, ajunseră să navigheze de-a lungul coastei, capul vestic al uscatului profilându-se acum sus în spatele corabiei, negru în contrast cu cerul roşu, şi ascuţit de parcă ar fi fost decupat din carton; pe urmă, ajunseră să vadă mai bine cum era ţara aceea. Nu avea munţi, dar, în schimb, se vedeau

nenumărate coline dulci, cu nişte pante moi ca pernele. Venea dintr-acolo un miros atrăgător — ceea ce Lucy numea "un fel de mireasmă difuză şi purpurie", despre care Edmund zicea (iar Rhince se gândea în sinea lui) că parcă era putregai, iar Caspian spunea: "înţeleg ce vreţi să spuneţi".

Îşi găsiseră un culoar bun de navigat şi sperau să dea peste un port straşnic, însă până la urmă au fost nevoiţi să se mulţumească doar cu un golf lat şi adânc. Deşi în larg marea le păruse liniştită, la mal valurile se rostogoleau pe nisip, aşa că n-au putut aduce corabia suficient de aproape, cum şi-ar fi dorit. Aruncară ancora la o distanţă bună de plajă şi se udară bine când coborâră din barcă. Lordul Rhoop rămase la bordul navei "Zori de zi". Nu mai avea chef de insule. Cât timp au poposit în acest ţinut, le-a tot răsunat în urechi vuietul brizanţilor lungi.

Nici nu se îndepărtaseră bine de ţărm, când Drinian spuse:

— Ia uitaţi-vă! Ce mai sunt şi chestiile astea? şi toată lumea se opri.

— Copaci gigantici? încercă să ghicească Regele Caspian.

— Cred că turnuri, îşi dădu cu părerea Eustace.

— Poate că sunt nişte uriaşi, zise Edmund, mai în şoaptă.

— Dacă vrem să ne lămurim, n-avem decât să ne apropiem mai bine, zise Pişpirici, trăgându-şi sabia şi luând-o cu paşi mărunţi înaintea tuturor.

— Cred că sunt nişte ruine, opină Lucy când se mai apropiară, iar presupunerea ei era cea mai bună deocamdată.

În faţa lor se vedea un spaţiu larg şi prelung, pavat cu nişte pietre netede şi înconjurat de nişte stâlpi cenuşii, dar fără nici un fel de acoperiş. Iar dintr-un capăt în celălalt se întindea o masă lungă, acoperită cu pânză roşie ca focul, care atârna până în pământ De o parte şi de alta a mesei, se aflau multe scaune din piatră bogat sculptată, cu perne de mătase pentru şezut. Iar pe masa asta erau pregătite pentru ospăţ bucate cum nu mai văzuseră vreodată, nici măcar de când Marele Rege Peter îşi avea curtea în Cair Paravel. Vedeai acolo curcani, gâşte, fazani, capete de porci şi ciosvârte de vânat, plăcinte în formă de corabie cu toate pânzele sus, sau în formă de balauri şi elefanţi; şi mai erau puse pe masă torturi de îngheţată, languste lucioase şi somon strălucitor, nuci şi struguri, ananas şi piersici, rodii, pepeni galbeni şi roşii, carafe şi sticle din aur şi argint, precum şi pahare cu lucrătură ciudată; iar mirosul fructelor şi al vinului îi

învăluia îmbietor, aidoma promisiunii unei imense fericiri.

— Extraordinar! exclamă Lucy.

Se apropiară din ce în ce mai mult, fără să facă nici un zgomot.

— Dar unde sunt oaspeţii? întrebă Eustace.

— Problema asta o putem rezolva noi, zise Rhince.

— Ia uitaţi-vă! rosti Edmund, pe neaşteptate.

Ajunseseră acum în spaţiul din interiorul brâului de stâlpi şi stăteau pe pavaj. Toată lumea întoarse privirea în direcţia spre care arătase Edmund. Nu toate scaunele erau goale. În capul mesei şi pe cele două locuri de alături era ceva — sau în fine se vedeau trei chestii.

— Alea ce mai sunt? întrebă Lucy, în şoaptă. Parcă ar fi castori care stau la masă.

— Sau un cuib uriaş de păsări, zise Edmund.

— Mie mi se pare că seamănă mai mult cu o căpiţă, îşi dădu cu părerea Caspian.

Luând-o la fugă, Pişpirici sări pe un scaun şi de acolo sus pe masă, începând să alerge în lungul ei, croindu-şi drum cu o agilitate de dansator printre potire bătute în nestemate, piramide de fructe şi solniţe de fildeş. Şi alergă aşa drept până la grămada aceea cenuşie şi misterioasă din capătul mesei: miji ochii bine, pipăi, după care strigă:

— Ăştia n-or să sară la bătaie, zic eu.

Se apropiară apoi cu toţii şi văzură că arătările care stăteau acolo pe scaune erau de fapt trei oameni, deşi n-ai fi zis dacă priveai de-aproape. Părul cărunt le crescuse peste ochi acoperindu-le faţa, iar bărbile le crescuseră peste masă, întinzându-se, încolăcindu-se şi înfăşurându-se în jurul farfuriilor şi al pocalelor aidoma murilor pe gard, iar apoi, tot părul acesta ca o pâslă imensă se revărsa valuri până în podea. Iar din cap, părul le atârna peste speteaza scaunului, încât erau complet ascunşi. De fapt, cei trei bărbaţi erau aproape numai păr.

— Sunt morţi? întrebă Caspian.

— Nu cred, Sire, spuse Pişpirici, apucând între labe, din încâlcitura de păr, una dintre mâini. Ăsta e cald şi are puls.

— Şi ăsta le fel, şi ăsta, interveni Drinian.

— Păi, înseamnă că doar dorm, spuse Eustace.

— Dar ce somn lung, totuşi, dacă le-a crescut părul în halul ăsta, remarcă Edmund.

— Pesemne că e un somn vrăjit, zise Lucy. De când am păşit pe insula asta am senzaţia că e plină de ceva magic. Oh, credeţi că am venit aici ca să rupem poate vraja?

— Putem încerca, spuse Caspian, apucându-se să-l zgâlţâie pe unul dintre cei adormiţi. Pentru o clipă, toată lumea crezu că avea să reuşească, fiindcă omul respira adânc şi mormăi: "Nu mai merg spre est. Vâsliţi spre Narnia". Dar se cufundă aproape numaidecât într-un somn şi mai adânc: capul îi pică pe masă, iar toate eforturile de a-l trezi se dovediră zadarnice. Cu cel de-al doilea a fost cam la fel. "Nu suntem făcuţi să trăim ca animalele. S-ajungem spre est cât mai putem — uscatul în spatele soarelui", după care se prăbuşi la loc. Iar cel de-al treilea spuse doar: "Nişte muştar, vă rog", adormind adânc.

— Vâsliţi spre Narnia, nu? se miră Drinian.

— Da, zise Caspian, ai dreptate, Drinian. Cred că am ajuns la capătul căutărilor noastre. Hai să le vedem inelele. Da, iată blazoanele lor. Acesta este Lordul Revilian. Acesta este Lordul Argoz; iar acesta Lordul Mavromorn.

— Dar nu reuşim să-i trezim, spuse Lucy. Ce ne facem?

— Cer iertare Maiestăţilor voastre, zise Rhince, dar ce-ar fi să înfulecăm ceva până mai discutăm un pic?! Nu te întâlneşti în fiecare zi cu un ospăţ ca ăsta.

— Nu care cumva să faci aşa ceva! strigă Caspian.

— Întocmai, întocmai, spuseră câţiva marinari. Prea multă vrăjitorie pe-aici. Cu cât ajungem mai repede înapoi pe corabie, cu atât mai bine.

— Fiţi siguri că lorzii aceştia au ajuns să doarmă şapte ani tocmai fiindcă au mâncat din aceste bucate, remarcă Pişpirici.

— Nu m-aş atinge de mâncarea asta pentru nimic în lume, spuse Drinian.

— Se întunecă nefiresc de repede, spuse Rynelf.

— Înapoi la corabie, înapoi la corabie, bâiguiră oamenii.

— Cred că au dreptate, zise Edmund. Putem hotărî şi mâine ce vom face cu cei trei adormiţi. De mâncare nu ne încumetăm să ne atingem, iar de rămas aici peste noapte n-are nici un rost. Tot locul ăsta miroase a vrăjitorie şi a primejdie.

— Sunt întru totul de părerea Regelui Edmund, spuse Pişpirici. În ceea ce priveşte lumea de pe corabie, în general, însă, eu, unul, voi sta la masa asta până în zori.

— Dar de ce naiba? zise Eustace.

— Fiindcă, îi explică Şoarecele, avem parte de o aventură măreaţă, or nici o primejdie nu mi se pare mai gravă decât ideea de a şti, când mă întorc în Narnia, că din cauza fricii am lăsat nedezlegat un mister.

— Stau şi eu cu tine, Pişp, zise Edmund.

— Şi eu la fel, făcu Caspian.

— Şi eu, spuse Lucy. După care se oferi şi Eustace. A fost o dovadă de mare curaj din partea lui, căci necitind niciodată asemenea lucruri şi nici neauzind vreodată de ele până nu ajunsese pe "Zori de zi", pentru el era mai greu decât pentru ceilalţi.

— Te implor, Maiestate — începu Drinian.

— Nu, lordule, zise Caspian. Locul tău este pe corabie, iar în plus ai avut o zi plină, în timp ce noi am trândăvit.

Discutară mult pe această temă, însă în cele din urmă Caspian avu câştig de cauză. În timp ce echipajul se îndrepta spre ţărm pe înserate, nici unul dintre cei rămaşi acolo de veghe, în afară doar de Pişpirici, nu putea să scape de acea senzaţie de răceală cumplită din stomac.

Le-a trebuit ceva timp până să-şi aleagă locurile la masa periculoasă. Probabil că fiecare avea acelaşi motiv, deşi nici unul nu-l rostea cu glas tare. Căci era o alegere destul de păcătoasă. Greu de suportat să stai o noapte întreagă lângă obiectele acelea păroase şi îngrozitoare care, deşi nu erau moarte, nu se putea spune totuşi că ar fi fost vii în sensul obişnuit al cuvântului. Pe de altă parte, dacă te aşezai în celălalt capăt, riscai să-i vezi din ce în ce mai puţin, pe măsură ce se înnopta, fără să poţi şti dacă nu se mişcau cumva, iar poate că pe la două noaptea nici nu-i mai vedeai deloc — nu, aşa ceva era exclus. Aşa că se tot foiau în jurul mesei, spunând: "Ce-ar fi să stau aici?" şi: "Sau poate un pic mai departe", ori: "De ce nu pe partea asta?" până când, în cele din urmă, se aşezară undeva pe la mijloc, dar mai aproape de cei trei adormiţi decât de celălalt capăt al mesei. Constelaţiile acelea noi şi ciudate străluceau spre răsărit.

Lucy ar fi preferat ca în locul lor să vadă Leopardul, Corabia şi alţi vechi prieteni de pe cerul narnian.

Înfăşuraţi bine în mantalele groase, se puseră pe aşteptat. Iniţial, încercară să mai stea de vorbă, dar nu le prea reuşi. Aşa că au stat şi au tot stat. Şi tot timpul se auzea zgomotul valurilor

care se spărgeau de plajă.

După câteva ceasuri care li se părură parcă un secol, veni un moment când se treziră brusc, conştienţi că aţipiseră. Toate stelele erau în alte poziţii decât cele pe care le văzuseră înainte. Cerul era foarte negru, cu excepţia unei nuanţe mai cenuşii spre răsărit. Le era frig, li se făcuse sete şi înţepeniseră de tot. Şi nici unul nu scotea o vorbă, fiindcă acum, în sfârşit, se întâmpla ceva.

În faţa lor, dincolo de stâlpi, se afla panta unei coline joase. Şi acum, în coasta dealului, se deschisese o uşă, iar în lumina ce venea dinăuntru se ivise o siluetă, după care uşa se închisese la loc. Făptura aceea avea în mână o făclie, singurul lucru pe care îl vedeau clar. Se apropie agale până ce ajunse în faţa lor, de cealaltă parte a mesei. Văzură acum că era vorba de o fată înaltă, îmbrăcată cu un veşmânt bleu lung, care îi lăsa braţele dezgolite. Era cu capul descoperit, iar părul bălai îi atârna lung pe spate. Şi, privind-o, se gândiră că nu ştiuseră până atunci ce înseamnă adevărata frumuseţe.

Ceea ce li se păruse la început o făclie era o lumânare înaltă într-un sfeşnic de argint, pe care acum fata îl puse pe masă. Orice adiere va fi suflat dinspre mare ceva mai devreme, încetase complet, căci flacăra lumânării ardea drept, de parcă ar fi fost într-o odaie cu ferestrele închise şi perdelele trase. Aurul şi argintul de pe masă sclipeau la lumina lumânării.

Lucy remarcă acum un obiect pus pe masă, pe care nu-l observase până atunci. Era un cuţit făcut din piatră, ascuţit ca oţelul; părea tare vechi şi arăta sinistru.

Nimeni nu rostise nici un cuvânt deocamdată. Pe urmă — întâi Pişpirici, după aceea Caspian — se ridicară cu toţii în picioare, căci simţeau că se aflau în faţa unei doamne.

— Călători ce aţi venit de departe la masa lui Aslan, zise fata. De ce nu mâncaţi şi nu beţi?

— Doamnă, zise Caspian, ne-am ferit de mâncare fiindcă am crezut că din cauza ei s-au cufundat prietenii noştri în acest somn vrăjit.

— Nici nu s-au atins de bucate, spuse ea.

— Te rog, interveni Lucy, ce-au păţit atunci?

— Acum şapte ani, zise fata, au venit aici cu o corabie care avea pânzele zdrenţuite şi lemnăria gata să se desfacă. Mai erau şi alţii cu ei, nişte marinari, iar când au ajuns la masa asta,

unul dintre ei a spus:, Aici este locul ideal. Hai să întindem pânzele, să strângem terţarolele la vele şi să nu mai vâslim, ci să ne aşezăm aici, unde să ne sfârşim zilele în pace!" Iar al doilea a zis: "Nu, hai să ne îmbarcăm iarăşi şi să pornim spre vest, către Narnia; poate că Miraz a murit", însă al treilea, care părea foarte categoric, a sărit ca ars, exclamând: "Nu, ce naiba. Suntem oameni şi Telmarinieni, nu brute. De ce să nu umblăm după aventuri şi peripeţii? Oricum, nu mai avem mult de trăit. Hai să ne petrecem ce ne-a mai rămas din viaţă în căutarea lumii nepopulate, din spatele răsăritului de soare." Şi, certându-se cu ei aşa, a pus mâna pe Cuţitul de Piatră care e acolo pe masă, gata să se lupte cu camarazii lui. Numai că nu trebuia să pună mâna pe acest obiect. Când a apucat cu degetele plăselele cuţitului, un somn greu i-a cuprins pe toţi trei. Şi până ce nu se desface vraja, nu se vor mai trezi.

— Dar ce este acest Cuţit de Piatră? întrebă Eustace.

— Nu ştie nimeni dintre voi? zise fata.

— Eu — eu cred, începu Lucy, că am mai văzut aşa ceva. Cu un cuţit ca ăsta l-a ucis Vrăjitoarea Albă pe Aslan, la Masa de Piatră, demult de tot.

— Este acelaşi, zise fata, şi a fost adus aici pentru a fi ţinut la loc de cinste cât timp lumea va dăinui.

Edmund, care de câteva minute era tot mai jenat, se încumetă să vorbească:

— Uite ce e, zise el, n-aş vrea să par laş — mă refer la propunerea de a mânca aceste bucate — şi nici nu aş dori să fiu necioplit. Numai că în călătoria asta pe mare am avut tot soiul de peripeţii ciudate şi am constatat că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Când mă uit la chipul tău nu pot să cred tot ce spui; dar acelaşi lucru s-ar întâmpla şi dacă ai fi vrăjitoare. De unde ştim noi că ne eşti prietenă?

— N-aveţi de unde şti, zise fata. Puteţi doar crede — sau nu.

După câteva momente, se auzi glăsciorul lui Pişpirici:

— Sire, îi zise el lui Caspian, umple-mi, rogu-te, pocalul cu vin din acest clondir: e prea mare pentru mine ca să-l pot ridica. Voi bea în cinstea acestei doamne.

Caspian îi dădu ascultare, iar Şoarecele, stând în picioare pe masă, cu un potir de aur între lăbuţe, zise:

— Domniţă, umilul tău supus.

După care, începu să mănânce din fazanul rece, iar în scurt

timp toată lumea îi urmă exemplul. Le era tuturor foame, iar bucatele, deşi nu erau tocmai ce ţi-ai fi dorit să mănânci la micul dejun, erau totuşi foarte potrivite pentru o cină târzie.

— De ce i se spune masa lui Aslan? întrebă Lucy, nu după mult timp.

— E pusă aici din porunca lui, îi explică fata, pentru cei care se încumetă să ajungă atât de departe. Unii numesc această insulă Capătul Lumii, căci, deşi se poate naviga în continuare, aici este începutul capătului.

— Dar cum de se păstrează mâncarea? întrebă Eustace, care avea mult simţ practic.

— Este mâncată şi reînnoită zilnic, spuse fata. Veţi vedea.

— Şi ce-o să facem cu cei Trei Adormiţi? întreba Caspian. În lumea din care vin prietenii mei (aici arătă din cap spre Eustace şi fraţii Pevensie) există un basm cu un prinţ sau un împărat care ajunge la un castel, unde toată lumea dormea un somn vrăjit. În basmul acesta, vraja nu se putea destrăma decât dacă tânărul o săruta pe Prinţesă.

— Aici, însă, e altfel, zise fata. Aici nu poate săruta Prinţesa, decât dacă a rupt vraja.

— Păi, făcu Caspian, pentru numele lui Aslan, spune-mi atunci cum să fac, ca să mă apuc de treabă numaidecât.

— O să-ţi arate tatăl meu, spuse fata.

— Tatăl tău! exclamară toţii. Cine e? Şi unde?

— Priviţi, zise fata răsucindu-se pe călcâie şi arătând spre uşa din coasta dealului. Se vedea acum mai bine, fiindcă în timp ce tot vorbiseră ei aşa, stelele păliseră iar în cenuşiul cerului apăruseră spărturi mari de lumină albă.

14 ÎNCEPUTUL CAPĂTULUI LUMII

Uşa se deschise iarăşi încet şi dinăuntru ieşi o făptură înaltă şi dreaptă ca fata, dar nu şi la fel de suplă. Nu avea în mână nici o făclie, însă lumina emana parcă din ea. Când se mai apropie, Lucy văzu că silueta aceea semăna cu un bătrân. Barba argintie îi atârna în faţă până la picioarele goale, iar părul argintiu îi ajungea în spate până la călcâie; mantia argintie cu care era înveşmântat părea ţesută din lâna unor oi argintii şi ele. Avea un aer atât de blajin şi de solemn, încât şi de astă dată călătorii,

amuţiţi, se ridicară în picioare.

Bătrânul însă veni spre călători fără să vorbească şi se postă în picioare pe latura mesei opusă celei unde stătea fiica lui. Pe urmă, amândoi întinseră mâinile în faţă şi se întoarseră spre răsărit; în poziţia aceasta, începură să cânte. Ce mult aş fi vrut să vă pot scrie aici cântecul acela, numai că nimeni dintre cei de faţă atunci nu şi l-a mai putut aminti. Lucy a zis după aceea că era ceva strident, aproape ţipător, însă foarte frumos. "Un fel de cântec rece, un cântec de zori de zi". Şi pe măsură ce cântau ei aşa, norii cenuşii se ridicară pe cerul dinspre răsărit, iar peticele albe se făcură din ce în ce mai mari, până ce totul deveni alb, iar marea începu să strălucească aidoma argintului. Şi, la nu mult timp după aceea, (cei doi însă cântau mereu) răsăritul începu să se înroşească, iar în cele din urmă, într-un senin desăvârşit, soarele se ridică din mare, iar razele lui lungi luminară toată masa, revărsându-se peste obiectele din aur şi argint şi peste Cuţitul de Piatră.

De vreo două ori înainte, narnienii se întrebaseră dacă soarele, când răsărea, nu părea cumva mai mare aici, decât acasă la ei. De data asta au fost siguri că aşa era. Nu încăpea nici o îndoială. Iar strălucirea razelor lui pe rouă şi pe masă era cu mult mai puternică decât orice strălucire de acest fel văzută de ei dimineaţa. Şi, aşa cum spunea Edmund după aceea: "Deşi în călătoria asta ni s-au întâmplat nenumărate lucruri care par extraordinare, momentul acela a fost cu adevărat nemaipomenit". Căci acum ştiau că ajunseseră într-a-devăr acolo unde începe Capătul Lumii.

Pe urmă, ceva a zburat parcă spre ei chiar din centrul soarelui care răsărea: dar, fireşte, cum nimeni nu putea privi fix în acea direcţie, n-aveau de unde şti cu certitudine că aşa era. Numaidecât, însă, văzduhul se umplu de voci — voci care începură să intoneze aceeaşi melodie pe care o cântau Domniţa şi Tatăl ei, însă pe nişte tonalităţi mult mai exotice şi pe o limbă necunoscută lor. Şi, curând, deţinătorii acelor voci se făcură văzuţi. Erau nişte păsări mari şi albe; veneau cu sutele şi cu miile, coborând din zbor peste tot; pe iarbă, pe pavaj, pe masă, pe umerii oamenilor, pe mâinile lor, pe cap, până ce totul arăta de parcă ar fi nins abundent. Căci, ca şi zăpada, păsările acelea înveşmântau totul în alb, îndulcind şi estompând formele lucrurilor. Privind printre aripile păsărilor care o acopereau, Lucy

văzu o pasăre zburând spre Bătrân, având în cioc ceva ce semăna cu un fruct mic, dar, fiind prea strălucitor, nu-ţi puteai da seama exact despre ce era vorba. Iar pasărea lăsă obiectul acela în gura Bătrânului.

Pe urmă, păsările se opriră din cântat, îmbulzindu-se aferate în jurul mesei. Şi când se ridicară din nou de acolo, tot ce fusese de mâncat şi de băut pe masă dispăruse cu desăvârşire. Păsările acestea se ridicară de la ospăţ cu miile şi cu sutele, ducând cu ele tot ce nu se putea mânca sau bea, ca de pildă oase, coji şi cochilii, pornind în zbor înapoi spre soarele ce răsărea. Acum însă, cum nu mai cântau, fâlfâitul aripilor lor făcea parcă să vibreze întregul văzduh. Şi ciuguliseră totul de pe masă, lăsând-o curată şi goală; iar cei trei Lorzi din Narnia, tare bătrâni acum, dormeau în continuare adânc.

Acum, în fine, Bătrânul se întoarse spre călători şi le ură bun venit.

— Domnule, zise Caspian, vreţi să ne spuneţi, vă rog, cum să destrămăm vraja care îi ţine adormiţi pe aceşti trei Lorzi narnieni?

— Cum să nu, fiule, o fac bucuros, zise Bătrânul. Pentru a rupe această vrajă, trebuie să navigaţi până la Capătul Lumii sau cât mai aproape cu putinţă de acest punct, iar de acolo trebuie să vă întoarceţi după ce aţi lăsat pe acele tărâmuri pe unul dintre tovarăşii voştri.

— Iar acela ce va păţi? întrebă Pişpirici.

— Acela va trebui să meargă până la răsăritul îndepărtat şi să nu se mai întoarcă niciodată în lume.

— Îmi doresc asta din toată inima, spuse Pişpirici.

— Şi, acum, suntem aproape de Capătul Lumii, domnule? întrebă Caspian. Aveţi idee cam câte mări şi uscaturi vom întâlni în continuare spre est?

— Le-am văzut şi eu cândva, demult, îi răspunse Bătrânul, dar de la mare înălţime. Nu vă pot da, aşadar, detaliile de care au nevoie îndeobşte marinarii.

— Asta înseamnă că aţi zburat prin văzduh? îi scăpă lui Eustace, aproape fără să vrea.

— Am fost mult mai sus decât văzduhul, fiule, îi răspunse Bătrânul. Eu sunt Ramandu. Dar văd că vă uitaţi uimiţi unul la altul, fiindcă n-aţi auzit niciodată numele ăsta. Şi nici nu-i de mirare, căci zilele când eu eram o stea au apus cu mult timp

înainte ca voi să cunoaşteţi această lume, iar toate constelaţiile s-au schimbat.

— Ei, drace, mormăi Edmund în barbă. Asta-i o stea la pensie.

— Şi acum nu mai eşti stea? întrebă Lucy.

— Sunt o stea care se odihneşte, fiica mea, îi răspunse Ramandu. Când am fost pe cer pentru ultima oară, neputincios şi îmbătrânit cum nici nu v-aţi putea închipui am fost adus pe această insulă. Nu mai sunt atât de bătrân acum, cum eram atunci. În fiecare dimineaţă, o pasăre îmi aduce un bob de foc din văile de pe Soare, şi fiecare bob de foc de acest fel îmi scade un pic din vârstă. Iar când am să ajung tânăr ca pruncul născut ieri, voi răsări din nou (căci ne aflăm la marginea de est a pământului) şi voi păşi iarăşi în măreţul dans al astrelor.

— În lumea noastră, spuse Eustace, stelele sunt nişte mingi uriaşe de gaz foarte luminos.

— Chiar şi în lumea voastră, fiule, nu asta sunt stelele, ci doar materia din care sunt făcute. Iar în lumea aceasta aţi întâlnit deja o stea: căci cred că aţi stat deja de vorbă cu Coriakin.

— Şi el e o stea la pensie? întrebă Lucy.

— Mda, nu tocmai, zise Ramandu. A fost pus să-i cârmuiască pe Nătărăi nu neapărat ca să se odihnească. Ci, mai degrabă, ca un fel de pedeapsă. Dacă totul ar fi mers bine, putea să strălucească mii de ani în iarna cerului din sud.

— Dar ce-a făcut, domnule? se interesă Caspian.

— Fiule, începu Ramandu, nu se cade ca tu, fiu al lui Adam, să ştii ce greşeli poate săvârşi o stea. Dar haideţi să nu mai pierdem vremea vorbind. V-aţi hotărât? Aveţi de gând să navigaţi în continuare spre est şi să vă întoarceţi pe urmă, lăsând acolo pe veci pe unul dintre voi, pentru a rupe astfel vraja? Sau preferaţi să navigaţi spre vest?

— Sigur că da, Sire, zise Pişpirici, de ce ne mai întrebaţi?! Misiunea noastră de căutare este şi de a-i salva pe aceşti trei lorzi din mrejele vrăjii care îi ţine adormiţi.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, Pişpirici, ripostă Caspian. Şi, chiar dacă n-ar fi aşa, mi s-ar frânge inima dacă n-am merge cât mai aproape posibil de Capătul Lumii, până acolo unde ne poate duce "Zori de zi". Dar mă gândesc şi la echipaj. S-au angajat să meargă în căutarea celor şapte lorzi, nu să ajungă până la

marginea Pământului. Dacă navigăm de aici spre est o facem pentru a ajunge în cel mai îndepărtat punct al răsăritului. Şi nimeni nu ştie cât e de departe. Sunt băieţi de treabă, însă văd că unii dau semne de oboseală şi că tânjesc să întoarcem prora din nou spre Narnia. Nu cred că-i bine să-i duc mai departe, fără ca ei să ştie încotro ne îndreptăm şi fără să-şi dea consimţământul în acest sens. Şi, pe urmă, mai e şi bietul Lord Rhoop. E un om complet distrus.

— Fiule, spuse steaua, n-ar avea nici un rost, chiar dacă ai vrea s-o faci, să navighezi spre Capătul Lumii cu nişte oameni pe care i-ai duce într-acolo cu forţa sau păcălindu-i. Nu aşa se realizează destrămările spectaculoase de vrăji. Oamenii trebuie să ştie încotro merg şi de ce. Dar cine e omul acesta distrus, despre care ai pomenit?

Caspian îi spuse lui Ramandu povestea Lordului Rhoop.

— Eu îi pot oferi ceea ce îi trebuie cel mai mult, zise Ramandu. Pe insula asta, există somn fără limită sau măsură, somn în care nu s-a pomenit vreodată nici urmă de vis. Lasă-l să stea lângă ăştia trei şi să-şi soarbă uitarea până la întoarcerea voastră.

— Oh, Caspian, hai să facem aşa, spuse Lucy. Sunt convinsă ca exact asta i-ar plăcea şi lui.

În acel moment, fură întrerupţi de zgomotul multor paşi şi voci: venea Drinian, cu restul echipajului. Se opriră uimiţi, văzându-l pe Ramandu cu fiica lui. După care, luându-şi seama că era vorba de persoane cu vază, îşi descoperiră creştetul, politicoşi. Câţiva marinari priviră cu regret farfuriile goale şi sticlele de pe masă.

— Lordul meu, îi zise Regele lui Drinian, trimite, rogu-te, doi oameni înapoi la "Zori de zi" cu un mesaj pentru Lordul Rhoop. Spune-i că ultimii trei foşti camarazi de-ai lui sunt aici, adormiţi — cufundaţi într-un somn fără de vise — şi că poate împărtăşi şi el soarta lor.

Acestea fiind zise, Caspian le spuse celorlalţi să se aşeze, după care le expuse pe îndelete toată situaţia. Când termină de vorbit, se lăsă o tăcere adâncă, din care răzbeau doar nişte şoapte stinse, până ce nostromul se ridică în picioare şi zise:

— De multă vreme tot vrem să întrebăm, Maiestatea ta, cum vom mai ajunge vreodată acasă atunci când vom schimba direcţia, indiferent dacă o facem aici sau în altă parte. Tot

drumul, am avut vânt dinspre vest şi nord- vest, iar din când în când doar adieri slabe. Or, dacă situaţia nu se schimbă, aş vrea să ştiu ce speranţe avem să mai vedem vreodată Narnia. Proviziile n-au cum să ne ajungă, având în vedere că vă trebui să vâslim tot timpul.

— Aşa ar vorbi nişte oameni neobişnuiţi cu marea şi corăbiile, zise Drinian. Prin mările acestea, până vara târziu vântul bate mereu dinspre vest, schimbându-şi însă întotdeauna direcţia după Anul Nou. Vom avea vânt din plin ca să navigam spre vest, mai mult chiar decât ne-ar plăcea nouă, dacă e să ţinem seama de ce povestesc alţii.

— Asta cam aşa e, şefule, zise un marinar bătrân, galmian din naştere. Prin ianuarie şi februarie, vine o vreme tare urâtă dinspre est. Şi, dacă îmi e îngăduit, Sire, să fiu eu la comanda acestei corăbii aş prefera să iernăm aici şi să pornim spre casă în martie.

— Şi ce-am mânca, mă rog, dacă am ierna aici? întrebă Eustace.

— Masa aceasta, interveni Ramandu, va fi plină cu bucate împărăteşti în fiecare zi, la asfinţit.

— Nemaipomenit, ce baftă! ziseră câţiva marinari.

— Maiestăţile voastre, domnilor şi doamnelor, spuse Rynelf, aş vrea doar un lucru să vă spun. Nici unul dintre noi n-a fost luat cu forţa în această călătorie. Suntem cu toţii voluntari. Iar unii dintre cei aflaţi aici se uită foarte lung la masa aceasta şi se gândesc la ospeţele împărăteşti, tot ei fiind cei care, în ziua când am pornit spre mare din Cair Paravel, se băteau cu pumnii în piept că sunt gata de mari aventuri, jurând să nu se întoarcă acasă până ce nu găsim capătul lumii. Şi mai erau unii, care stăteau în picioare pe chei şi care ar fi dat tot ce aveau ei numai să vină cu noi. Pe vremea aceea părea mai ispititor să ai un culcuş pe "Zori de zi", decât să porţi o cingătoare de cavaler. Nu ştiu dacă reuşesc să mă fac înţeles. Dar vreau să spun că nişte tipi care s-au pornit la drum pe mare, aşa ca noi, ar părea la fel de proşti ca Lăbuţele- de-pluş, dacă ne-am întoarce acasă şi le-am povesti alor noştri că am ajuns acolo unde începe capătul lumii, dar n-am avut tăria să mergem mai departe.

Unii marinari au aclamat încântaţi, în timp ce alţii au declarat că pe ei nu i-ar deranja să se întoarcă acasă.

— Nu va fi prea distractiv, îi şopti Edmund lui Caspian. Ce

ne facem dacă jumătate din ei n-au chef să meargă mai departe?

— Stai un pic, îi zise Caspian. Mai am un as în mânecă.

— Pişpa, tu nu spui nimic? îi şopti Lucy.

— Nu. De ce crede Maiestatea ta că ar trebui s-o fac? îi răspunse Pişpirici cu glas tare, încât îl auziră aproape toţi. Eu unul mi-am făcut planurile. Cât pot, merg spre răsărit cu "Zori de zi". Dacă vasul nu mă mai poate duce, plec cu bărcuţa mea. Când se scufundă şi asta, înot spre est cu toate patru labele. Şi când n-am să mai pot nici înota, dacă tot n-am ajuns în ţara lui Aslan, sau n-am trecut peste marginea lumii în cine ştie ce cataractă imensă, am să mă duc la fund cu nasul spre soare-răsare, iar căpetenia şoarecilor vorbitori din Narnia va deveni Ripipici.

— Exact, exact, zise un marinar. Şi eu zic la fel, în afară de partea cu bărcuţa, care pe mine nu m-ar ţine. După care, a mai adăugat cu glas scăzut: Nu mă las eu întrecut de un şoarece.

La care Caspian sări în picioare:

— Prieteni, începu el, cred că n-aţi prea înţeles scopul nostru. Vorbiţi de parcă am fi venit la voi cu pălăria în mână ca nişte cerşetori, rugându-vă să nu părăsiţi corabia. Dar nu-i aşa deloc. Noi, fratele nostru regal, sora noastră, regina, rudele lor şi Sir Pişpirici, bunul cavaler, precum şi Lordul Drinian, avem cu toţii misiunea de a ajunge la marginea lumii. Este plăcerea noastră de a alege dintre unii ca voi, dornici să ne însoţiţi, pe cei pe care îi socotim demni de o faptă atât de măreaţă. N-am spus că aţi avea posibilitatea să solicitaţi voi acest lucru. De aceea, le vom porunci acum Lordului Drinian şi jupânului Rhince să analizeze cu atenţie care dintre voi sunteţi cei mai aprigi în luptă, cei mai îndemânatici marinari, cei mai nobili la suflet şi cei mai credincioşi persoanei noastre, cei mai neprihăniţi ca mod de trai şi fel de a fi; şi să ne dea numele lor pe un tabel. Se opri, după care reluă ceva mai alert: Pe coama lui Aslan! exclamă el. Vă închipuiţi că privilegiul de a vedea lucrurile de la urmă poate fi cumpărat cu un cântec? Ei bine, fiecare om care va veni cu noi va putea lăsa moştenire tuturor urmaşilor săi dreptul de a se înrola marinari pe "Zori de zi", iar când vom debarca acasă la Cair Paravel va primi atâta aur sau pământ, cât să-l facă bogat pe viaţă. Şi acum — împrăştiaţi-vă cu toţii pe insulă; într-o jumătate de ceas voi primi de la Lordul Drinian lista

cu numele propuse.
Tăcură cu toţii, cam spăşiţi, după care membrii echipajului făcură câte o plecăciune şi plecară, ba într-o direcţie, ba în alta, dar majoritatea sporovăind, grupuri-grupuri.
— Şi acum să vedem ce facem cu Lordul Rhoop, zise Caspian.
Întorcându-se spre capul mesei, văzu că Rhoop era deja acolo. Sosise, tăcut şi nebăgat în seamă, în timp ce discuţia era în toi, şi se aşezase lângă Lordul Argoz. Fiica lui Ramandu stătea în picioare lângă el, ca şi cum tocmai îl ajutase să se aşeze pe scaun; Ramandu stătea în spatele lui, cu amândouă mâinile puse pe creştetul încărunţit al lui Rhoop. Până şi la lumina zilei, nişte raze argintii palide veneau din mâinile stelei. Pe faţa prăpădită şi sălbăticită a lui Rhoop se ivise un zâmbet. Lordul întinse o mână spre Lucy şi pe cealaltă spre Caspian. S-ar fi zis că avea de gând să spună ceva. Pe urmă, zâmbetul acela se făcu tot mai extatic, ca şi cum ar fi avut nişte senzaţii delicioase, un suspin de adâncă satisfacţie îi ieşi de pe buze, capul îi căzu în faţă şi Lordul adormi.
— Bietul Rhoop, spuse Lucy. Ce bine îmi pare. Cred că a trăit clipe cumplite.
— Mai bine să nici nu ne gândim, spuse Eustace.
Între timp, discursul lui Caspian, la care contribuise pesemne şi ceva din magia insulei, îşi făcea exact efectul scontat. Mulţi dintre cei care ardeau de nerăbdare să isprăvească mai repede cu călătoria asta, nici nu voiau să mai conceapă acum că ar fi putut fi lăsaţi acolo. Şi, desigur, ori de câte ori vreun marinar anunţa că se hotărâse să ceară permisiunea de a naviga mai departe, cei de altă părere se simţeau dezamăgiţi că numărul lor se tot împuţina. Aşa că în acea jumătate de oră, câţiva indivizi le făceau pur şi simplu "curte" lui Drinian şi lui Rhince (cel puţin aşa se zicea la mine la şcoală), vrând să se dea bine pe lângă ei, ca să fie trecuţi pe listă. În scurt timp, doar trei nu voiau să meargă, iar aceştia se străduiau din răsputeri să-i convingă pe ceilalţi să rămână cu ei. Dar n-a trecut mult timp şi a rămas doar unul. Iar acesta, în cele din urmă, a început să se gândească speriat la perspectiva de a rămâne de unul singur, aşa că s-a răzgândit şi el. După jumătatea de oră stabilită, veniră cu toţii grămadă la Masa lui Aslan, postându-se în picioare la un capăt, în timp ce Drinian şi

Rhince se aşezară jos împreună cu Caspian, pentru a-i raporta acestuia ce deciseseră; şi Caspian îi acceptă pe toţi, cu excepţia celui care se răzgândise în ultimul moment; îl chema Pittencream şi a rămas pe Insula Stelei tot timpul cât ceilalţi au fost plecaţi să caute Capătul Lumii; şi mult a mai regretat că nu a mers şi el cu ei. Nu era genul de om căruia să-i facă plăcere să stea de vorbă cu Ramandu şi cu fiica acestuia (şi nici lor nu le prea plăcea, de altfel, să stea de vorbă cu el). Şi a plouat mult pe-acolo şi, cu toate că în fiecare seară Masa se umplea de bucate minunate, el tot nu se prea bucura. Zicea că i se făcea pielea ca de găină şi îl lua cu fiori stând acolo de unul singur (mai ales când ploua), cu cei patru Lorzi dormind în capul mesei. Iar când s-au întors ceilalţi, o luase atât de rău razna, încât în drum spre casă a dezertat pe Insulele Părăsite şi s-a dus să locuiască în Calormen, unde a tot născocit poveşti minunate despre aventurile lui la Capătul Lumii, până a ajuns să le creadă şi el. Aşa că, într-un fel, se poate spune că a trăit fericit până la sfârşitul zilelor. Dar n-a putut suporta niciodată şoarecii.

Seara, au mâncat şi au băut cu toţii la Masa măreaţă dintre stâlpi, unde bucatele fuseseră magic reînnoite; iar a doua zi, "Zori de zi" s-a pus iarăşi în mişcare, exact după ce au plecat splendidele păsări.

— Domniţă, zise Caspian, sper să pot sta de vorbă iarăşi cu tine când voi fi destrămat vrăjile.

Iar fiica lui Ramandu l-a privit şi i-a zâmbit.

15 MINUNILE MĂRII-DE-PE-URMĂ

Foarte curând după ce au plecat din ţara lui Ramandu au început să simtă că navigaseră dincolo de lume. Totul era altfel. În primul rând, au constatat cu toţii că aveau nevoie de mai puţin somn. Nu aveau chef să meargă la culcare, nici să mănânce prea mult, ba chiar nici măcar să vorbească, decât poate doar cu voce joasă. Mai era apoi şi lumina. Prea multă lumină. Când răsărea, în fiecare dimineaţă, soarele părea de două, dacă nu chiar de trei ori mai mare decât dimensiunea lor obişnuită. Şi tot în fiecare dimineaţă (lucru care îi stârnea lui Lucy o senzaţie nespus de stranie), uriaşele păsări albe, cântându-şi cântecul cu glasuri omeneşti într-o limbă

necunoscută, fâlfâiau din aripi deasupra lor, dispărând apoi dincolo de pupa navei în drum spre micul dejun de la Masa lui Aslan. Ceva mai târziu veneau în zbor înapoi, pierzându-se undeva spre est.

"Cât de limpede şi de frumoasă e apa!" îşi zicea Lucy în sinea ei, stând rezemată de balustrada de la babord, în după-amiaza celei de-a doua zi.

Şi, într-adevăr, chiar aşa era. Primul lucru pe care l-a remarcat a fost un mic obiect negru, cam de mărimea unui pantof, care înainta cu aceeaşi viteză ca şi corabia. Iniţial, se gândi că era vorba de ceva care plutea la suprafaţă. Pe urmă, însă, trecu plutind pe apă o bucată de pâine veche, pe care bucătarul tocmai o aruncase din cambuză. Şi i se păru că bucata aceea de pâine avea să se ciocnească de obiectul negru, numai că nu se întâmplă aşa. Pâinea trecu peste obiect, iar Lucy observă astfel că obiectul negru nu era, de fapt, la suprafaţă. După aceea, brusc, obiectul negru se făcu mult mai mare, pentru ca în clipa următoare să revină la mărimea normală.

Lucy îşi dădu seama acum că ce văzuse semăna, de fapt, cu ceea ce se întâmplă de obicei în altă parte — măcar de şi-ar aminti unde. Îşi duse mâna la cap, strâmbându-se cu vârful limbii printre buze, în efortul de a-şi aminti. Sigur că da! Semăna cu ceea ce vezi din tren pe o zi foarte însorită. Vezi umbra neagră a vagonului în care eşti alergând peste câmpuri, cu aceeaşi viteză ca trenul. Apoi intri într-un debleu; şi imediat aceeaşi umbră ţâşneşte lângă tine şi se face mare, gonind pe iarba de lângă rambleu. După care, ieşi din debleu şi — pac! — umbra a revenit la mărimea ei normală şi aleargă peste câmpuri.

— E umbra noastră! Umbra corabiei "Zori de zi", zise Lucy. Umbra noastră aleargă pe fundul mării. Atunci când s-a făcut mai mare înseamnă că a trecut peste o movilă. Dar în cazul ăsta, înseamnă că apa e mai cristalină decât am crezut eu! Doamne Sfinte, pesemne că văd fundul mării; la cine ştie câţi stânjeni marini adâncime.

De îndată ce spuse asta, îşi dădu seama că imensa întindere argintie pe care o vedea (fără să o remarce) de câtva timp era, de fapt, nisipul de pe fundul mării şi că toate peticele acelea mai întunecate sau mai luminoase nu erau lumini sau umbre de la suprafaţă, ci lucruri reale de pe fundul apei. Acum,

bunăoară, treceau peste o masă de ceva verde-roşcat, care avea în mijloc o fâşie lată şi şerpuită, de un gri pal. Ştiind, însă, că era ceva de pe fundul mării, desluşea mai bine despre ce era vorba. Vedea că unele bucăţi negricioase erau mai înalte decât altele şi că se legănau uşor. "Exact ca nişte copaci în bătaia vântului, zise Lucy. Şi cred că asta şi sunt. E o pădure submarină."

Treceau în continuare peste ea, iar în scurt timp lângă dunga pală mai apăru una la fel. "Dacă aş fi acolo jos, se gândea Lucy, dunga aia ar fi exact ca un drum prin pădure. Iar locul unde intră în contact cu cealaltă dungă e pesemne o răspântie. Oh, ce mult mi-aş dori să fiu acolo. Hei! se termină pădurea. Sunt convinsă că dunga aceea era un drum! O văd continuând şi pe nisip. Are altă culoare. Şi e marcată cu ceva pe margini — nişte linii punctate. Poate că sunt pietre. Iar acum, uite, se lăţeşte".

Numai că, de fapt, nu se lăţea, ci se apropia; îşi dădu seama că aşa era după felul în care umbra corabiei se năpustea în sus spre ea. Iar drumul — acum ştia cert că era un drum — începu să meargă în zig-zag. Era limpede că urca pe o colină. Iar când întoarse capul şi privi în spate, ce văzu semăna foarte mult cu ceea ce vezi din vârful unui deal când priveşti în jos, spre un drum şerpuit. Vedea până şi razele de soare care străpungeau apa adâncă până în valea împădurită — şi, undeva foarte departe, totul se topea într-un verde difuz, însă unele porţiuni — cele însorite, credea ea —e rau de un albastru-ultramarin.

Nu putea pierde, totuşi, vremea privind în urmă; ce apărea acum din faţă era mult prea captivant. Drumul ajunsese, se pare, în vârful dealului şi continua drept înainte. Mici fărâme se mişcau pe el încolo şi încoace. Şi ceva nespus de minunat, din fericire în plin soare — sau, în fine, atât cât ar putea fi la o asemenea adâncime a apei — se ivi sclipind puternic. Lucy era aproape deasupra acelui lucru, încât iniţial nu-şi prea dădu seama despre ce era vorba, însă totul deveni limpede, când văzu umbra. Razele soarelui cădeau peste umerii lui Lucy, astfel încât umbra lucrului aceluia se întindea pe nisip, în spate. Şi, după forma pe care o avea, văzu clar că era umbra unor turnuri, foişoare, minarete şi domuri.

"Extraordinar! O cetate sau un castel uriaş, îşi zise Lucy. Dar de ce oare l-or fi construit în vârful unui munte înalt?"

Mult mai târziu după aceea, când era în Anglia şi discuta despre aceste peripeţii cu Edmund, au găsit amândoi o explicaţie şi sunt convins că este bună. În ocean, cu cât mergi la o adâncime mai mare, cu atât se face mai întuneric şi mai frig; or, tocmai acolo jos de tot, în beznă şi frig, trăiesc lighioanele periculoase — calmarul, Şarpele de Mare şi monstrul Kraken. Văile sunt nişte locuri sălbatice şi neprimitoare. Pentru oamenii care trăiesc în mare, văile sunt cum sunt munţii pentru noi, iar munţii — cum sunt văile pentru noi. Doar sus pe înălţimi (sau cum am spune noi "la apă mică") e cald şi pace. Vânătorii temerari şi cavalerii neînfricaţi din mare coboară în adâncuri în căutare de aventuri, însă se întorc acasă pe înălţimi, să se odihnească şi să se bucure în tihnă de plăcerile curteniei, ţinând sfat, făcând sport, dansând şi cântând.

Trecuseră de cetate, iar fundul mării se ridica în continuare. Acum era doar la câteva sute de metri sub corabie. Drumul dispăruse. Navigau deasupra unui ţinut deschis, aidoma unui parc, presărat cu mici crânguri de vegetaţie bogat colorată. Şi atunci — lui Lucy îi venea să urle de entuziasm — văzu Oameni.

Erau vreo cincisprezece-douăzeci, toţi călărind pe cai de mare — nu micuţii căluţi de mare pe care i-am văzut cu toţii prin muzee, ci nişte cai mai mari decât omul. Pesemne că sunt persoane de viţă nobilă, se gândea Lucy, fiindcă zărea sclipind diademe de aur pe unele frunţi şi şiraguri de smarald la gât — ori nişte chestii de culoare portocalie fluturându-le de pe umeri în curenţii apei. Pe urmă:

— Oh, lua-i-ar naiba de peşti! zise Lucy, căci un întreg banc de peştişori graşi, înotând foarte aproape de suprafaţă, se interpuseseră între ea şi Oamenii-din-Mare. Dar, deşi din cauza asta nu mai putea vedea prea bine în jos, fenomenul era totuşi extrem de interesant. Brusc, un peştişor feroce, cum nu mai văzuse până atunci, ţâşni în sus de dedesubt, înşfăcând şi înhăţând în bot pe unul dintre peştii graşi, pentru ca rapid să dispară în jos cu el. Şi toţi Oamenii-din-Mare stăteau pe cai holbându-se în sus la ce se întâmpla. Se părea că vorbeau şi râdeau. Dar nici nu apucă peştele de vânătoare să coboare la ei cu prada în bot, că un altul, de acelaşi soi, porni în sus dinspre Oamenii-din-Mare. Lucy era aproape convinsă că peştele răpitor fusese trimis de Omul-din-Mare cel mai masiv, care stătea pe calul de mare în mijlocul grupului; ca şi cum până atunci ar fi

ţinut peştele în palmă sau pe încheietura mâinii.

— Păi, ăştia sunt la vânătoare, zise Lucy. Sau mai degrabă la o partidă de vânat cu peşti de pradă. Da, chiar asta e. Călăresc cu peştişorii ăştia răpitori pe încheietura mâinii, exact cum făceam noi cu şoimii, pe când eram Regi şi Regine în Cair Paravel, demult de tot. Şi pe urmă le dau drumul să zboare — sau mai degrabă să înoate — spre ceilalţi peşti. Cum...

Se opri brusc, întrucât scena se schimba. Oamenii-din-Mare remarcaseră corabia "Zori de zi". Bancul de peşti se împrăştiase în toate direcţiile: Oamenii se ridicau unul câte unul să afle ce înseamnă chestia aceea mare şi neagră care se interpusese între ei şi soare. Iar acum ajunseseră atât de aproape de suprafaţă încât, dacă ar fi fost în aer, şi nu în apă, Lucy ar fi putut vorbi cu ei. Erau atât femei, cât şi bărbaţi. Toţi purtau coroniţe şi diademe, iar mulţi aveau şiraguri de perle. Alte haine nu aveau. Trupurile lor erau de culoarea fildeşului vechi, iar părul de un roşu-închis. Regele, aflat în mijloc (n-aveai cum să-l confunzi), se uită mândru şi crâncen la Lucy, agitând în mână o suliţă. Cavalerii lui făcură la fel. Pe faţa doamnelor se citea uimirea. Lucy era convinsă că făpturile acelea nu mai văzuseră niciodată o corabie sau o fiinţă omenească — şi de unde să fi văzut, la o adică, aici în mările aflate dincolo de capătul lumii, unde nu pătrunde nicicând vreun vas?!

— La ce te zgâieşti aşa, Lu? rosti o voce de foarte aproape.

Lucy era atât de absorbită de ce vedea, încât tresări speriată, iar când se răsuci constată că îi amorţise complet braţul rezemat de atâta vreme pe balustradă. Lângă ea, se aflau Drinian şi Edmund.

— Uitaţi-vă şi voi, zise ea.

Se uitară amândoi, însă aproape numaidecât Drinian spuse cu voce joasă:

— Întoarceţi-vă imediat, Maiestăţile voastre — aşa, perfect, cu spatele la mare. Şi prefaceţi-vă că discutam despre ceva fără importanţă.

— Dar de ce, ce s-a întâmplat? întrebă Lucy, făcând însă ce i se cerea.

— Nu se cade ca marinarii să vadă toate astea, spuse Drinian. Ne putem trezi că oamenii se îndrăgostesc de vreo Femeie-din-Mare, sau că le cade cu tronc ţara aceea de pe fundul apei şi le vine să sară peste bord. Am mai auzit eu de

asemenea întâmplări prin mările necunoscute. E ghinion întotdeauna să-i vezi pe oamenii ăştia.

— Dar pe vremuri îi cunoşteam, zise Lucy. Atunci, demult, la Cair Paravel, când fratele meu Peter era Mare Rege. Au ieşit la suprafaţă şi au cântat la încoronare.

— Eu cred că era vorba de alt neam, Lu, spuse Edmund. Aceia puteau trăi atât în aer, cât şi în apă. Pe când cu ăştia presupun că lucrurile stau altfel. După cum arată, dacă puteau, ieşeau de mult la suprafaţă şi ne atacau. Par tare fioroşi.

— Categoric, zise Drinian, dar în acea clipă se auziră două zgomote. Bâldâbâc! Şi apoi un glas de pe turela catargului zbierând "Om la apă!" Pe urmă toată lumea se puse în mişcare. Câţiva marinari se căţărară repede să strângă pânza; alţii se repeziră jos la vâsle; iar Rhince, care era de cart pe puntea de la pupa trase tare de cârmă, pentru a întoarce în loc şi a îndrepta vasul în spate, acolo unde omul căzuse peste bord. Însă acum toată lumea ştia deja că nu era vorba propriu-zis de un om. Era vorba de Pişpirici.

— Să-l ia naiba pe şoarecele ăsta! zise Drinian. Ne dă de furcă mai mult decât toţi ceilalţi la un loc. Nu e bucluc în care să nu se vâre! Ar trebui pus în lanţuri — ferecat în chilă — părăsit pe vreo insulă pustie — şi pe deasupra să i se mai taie şi mustăţile. Vede careva pacostea aia mică?

Asta nu însemna, însă, că Drinian nu-l putea suferi pe Pişpirici. Dimpotrivă, ţinea mult la el şi era, de aceea, tare speriat din cauza lui, iar spaima asta îl făcea să fie prost dispus — exact cum, atunci când ieşi în fugă pe drum în faţa unei maşini, mămica ta se supără mult mai rău pe tine decât ar face-o un străin. Nimănui, fireşte, nu-i era teamă că Pişpirici se putea îneca, deoarece ştiau că era un înotător desăvârşit; însă cei trei care văzuseră ce se petrecea sub apă se temeau de suliţele lungi şi tăioase din mâinile Oamenilor-din-Mare.

În câteva minute, "Zori de zi" cârmise înapoi, iar acum toată lumea vedea acea mogâldeaţă neagră din apă, care era Pişpirici. Sporovăia foarte încântat, însă cum gura i se tot umplea de apă, nimeni nu înţelegea ce îndrugă.

— Parcă văd că divulgă toată tărăşenia dacă nu-i închidem clonţul, strigă Drinian. Pentru a împiedica acest lucru, se năpusti spre parapet şi lăsă jos o frânghie, zbierând la marinari: E în regulă, e în regulă! Treceţi la locurile voastre! Doar pot şi eu să

ridic de unul singur un şoarece! Şi, când Pişpirici începu să se caţere pe frânghie — nu prea sprinten, căci blăniţa udă îl făcea să atârne mai greu — Drinian se aplecă peste parapet şi îi şopti:

— Să nu sufli o vorbă!

Însă când Şoarecele ajunse pe punte, şiroind de apă, se dovedi că nici nu se sinchisea de Oamenii-din-Mare.

— E dulce! chiţcăia el. Dulce de tot!

— Ce îndrugi acolo? întrebă Drinian, furios. Şi nu te mai scutura aşa pe mine!

— Apa e dulce, zise Şoarecele. Dulce şi proaspătă. Nu-i deloc sărată.

Timp de câteva clipe, nimeni nu sesiză importanţa acestei descoperiri, însă Pişpirici le repetă încă o dată vechea profeţie:

Acolo unde valurile nu mai sunt ca sarea,
Pişpirici, dulceaţa mea, scrutează zarea
Şi-n depărtările măreţe vei afla cararea.

Şi, în fine, atunci toată lumea înţelese.

— Dă-mi o găleată, Rynelf, spuse Drinian.

Luând-o, o coborî peste vas şi apoi o ridică la loc.

Apa din ea strălucea că sticla.

— Poate Maiestatea ta doreşte să guste întâi, îi zise Drinian lui Caspian.

Regele apucă găleata cu amândouă mâinile, o săltă la buze, sorbi, după care bău cu nesaţ şi ridică în cele din urmă capul. Era schimbat la faţă. Nu numai ochii, ci totul la el strălucea parcă mai mult.

— Da, spuse el, e dulce. E apă de-adevăratelea. Nu ştiu dacă n-o să mor fiindcă am băut din ea. Însă aşa o moarte mi-aş fi dorit să am — dacă aş fi ştiu că există.

— Cum adică? întrebă Edmund.

— Seamănă cu lumina mai mult decât orice altceva, spuse Caspian.

— Întocmai, confirmă Pişpirici. Lumină băubilă. Pesemne că suntem acum foarte aproape de capătul lumii.

Urmă un moment de tăcere, după care Lucy îngenunche pe punte şi bău din găleată.

— În viaţa mea n-am simţit un gust mai plăcut, zise ea, cu răsuflarea întretăiată. Dar, oh — ce tare e. Acum n-ar trebui să

mai mâncăm nimic.

Şi, unul câte unul, toţi oamenii de la bord băură din apa aceea. Multă vreme, amuţiră cu toţii. Aproape că nu puteau suporta senzaţia aceea de bine şi de forţă, pe care o aveau; şi, în scurt timp, începură să mai remarce încă un efect. Aşa cum am mai spus, de când plecaseră de pe insula lui Ramandu fusese prea multă lumină — soarele era prea mare (dar nu şi prea fierbinte), marea prea strălucitoare, văzduhul prea sclipitor. Acum, lumina era la fel de intensă, ba poate chiar mai puternică, însă o puteau suporta. Puteau privi drept spre soare, fără să clipească orbiţi. Vedeau mai multă lumină decât văzuseră vreodată până atunci. Puntea, pânza, feţele lor, trupurile tuturor erau din ce în ce mai strălucitoare, până şi frânghiile străluceau. Şi a doua zi dimineaţă, când a răsărit soarele, acum de cinci sau şase ori mai mare decât de obicei, s-au uitat fix la el şi au văzut până şi penele păsărilor care veneau dintr-acolo în zbor.

Toată ziua, la bordul corabiei nu se vorbi aproape deloc, până aproape de ora cinei (nimeni n-avea chef de mâncare, căci apa le fusese de ajuns), când Drinian spuse:

— Nu pot să pricep. Nu suflă adiere de vânt. Pânza atâmă ca o cârpă. Marea e lină ca un lac. Şi, totuşi, înaintăm ca mânaţi de furtună.

— Şi eu m-am gândit la asta, zise Caspian. Pesemne că am intrat într-un curent foarte puternic.

— Hm, făcu Edmund. Nu-i prea grozav dacă Lumea are într-adevăr o margine şi noi ne apropiem de ea.

— Vrei să spui, întrebă Caspian, că s-ar putea să fim "vărsaţi" peste marginea asta?

— Da, da, strigă Pişpirici, bătând din lăbuţe. Aşa mi-am închipuit eu întotdeauna — Lumea e ca un fel de masă rotundă şi imensă, iar apele tuturor oceanelor se revarsă necontenit peste marginea ei. Corabia va bascula în spaţiu — rezemată pe un capăt — şi timp de câteva momente vom putea vedea peste margine, după care, buf în jos, de-a dura, cu mare viteză...

— Şi cam ce crezi, mă rog, că ne aşteaptă când o să dăm de fund, ei? întrebă Drinian.

— Ţara lui Aslan, poate, zise Şoarecele, cu ochii lucind. Sau poate că nu există nici un fund, acolo jos. Poate că tot cobori la nesfârşit. Orice ar fi, însă, nici nu contează, de vreme ce ai avut

privilegiul de a privi câteva clipe dincolo de marginea lumii.
— Ia mai încetaţi cu prostiile, interveni Eustace. Lumea e rotundă — adică, rotundă ca o minge, nu ca o masă.
— Aşa e lumea noastră, spuse Edmund. Dar asta?
— Vreţi să spuneţi că voi trei veniţi dintr-o lume rotundă (ca o minge) şi că mie nu mi-aţi povestit asta niciodată?! exclamă Caspian. Fiindcă şi noi avem basme cu lumi rotunde, iar mie unul mi-au plăcut întotdeauna enorm. N-am crezut niciodată că aşa ceva poate exista cu adevărat însă mi-am dorit întotdeauna să existe aievea şi să pot trăi şi eu într-o asemenea lume. Oh, aş da orice — oare de ce voi puteţi intra în lumea noastră, iar noi niciodată în a voastră? De ce n-am eu norocul ăsta?! Ce palpitant trebuie să fie să trăieşti pe o chestie ca o minge. Aţi fost vreodată prin locurile unde oamenii umblă cu capul în jos?
Edmund clătină din cap.
— Şi nu-i deloc aşa, mai adăugă el. O lume rotundă nu ţi se mai pare palpitantă atunci când trăieşti în ea.

16 TOCMAI LA CAPĂTUL LUMII

Pişpirici era singura persoană de la bordul corabiei, în afară de Drinian şi de fraţii Pevensie, care îi văzuse pe Oamenii-din-Mare. Se scufundase în mare imediat ce-l zărise pe Regele-din-Mare agitând suliţa, căci socotea acest gest ca pe un fel de ameninţare sau de provocare şi voia să lămurească lucrurile pe loc. Emoţia descoperirii faptului că apa era proaspătă şi bună îi distrăsese atenţia, iar după aceea Lucy şi Drinian nici nu-i lăsaseră răgazul să-şi reamintească de Oamenii-din-Mare, luându-l imediat deoparte şi prevenindu-l să nu pomenească nimic despre ei.
După cum s-a dovedit însă ulterior, nici n-ar fi trebuit să-şi bată capul cu aşa ceva, căci în scurt timp "Zori de zi" i-a purtat pe o mare ce părea nelocuită. Nimeni în afară de Lucy nu i-a mai văzut pe Oamenii aceia, şi chiar şi ea i-a zărit doar în treacăt. A doua zi, au navigat toată dimineaţa în ape foarte puţin adânci, unde fundul mării era plin de alge şi de ierburi. Exact înainte de amiază, Lucy văzu un mare banc de peşti care păşteau din ierburile marine. Mâncau zdravăn şi se mişcau cu toţii în aceeaşi direcţie. "Exact ca o turmă de oi", se gândi Lucy. Dintr-o dată

zări în mijlocul lor o Fetiţă-din-Mare, cam de vârsta ei — o fetiţă cuminte şi singuratică, având în mână un fel de bâtă. Lucy avea convingerea că fata era o păstoriţă — sau poate o "peştoriţă" — şi că bancul de peşti era cu adevărat o turmă la păscut. Atât peştii, cât şi fata erau foarte aproape de suprafaţă. La un moment dat, fetiţa, alunecând prin apa puţin adâncă, şi Lucy, aplecată peste parapet, ajunseră faţă în faţă, iar fetiţa ridică privirea, uitându-se fix la chipul lui Lucy. N-aveau cum să-şi vorbească, iar într-o clipă Fetiţa-din-Mare dispăru undeva în spate, spre pupa. Dar Lucy n-avea să uite niciodată chipul ei. Nu i se păruse deloc speriată sau supărată, ca ceilalţi Oameni-din-Mare. Lui Lucy îi plăcuse de fetiţă şi era sigură că şi fetiţei îi plăcuse de ea. În acea clipă trecătoare, într-un fel parcă se împrieteniseră. Nu prea aveau şanse să se reîntâlnească în lumea aceea sau în alta. Dar dacă totuşi aveau să se mai vadă vreodată, ştia că vor alerga una spre cealaltă cu braţele larg deschise.

După aceea, multe zile de-a rândul, "Zori de zi" a plutit lin spre est, pe o mare fără valuri, unde vântul nu mişca hobanele, iar prora spinteca apa fără a o învolbura. Zi de zi, ceas de ceas, lumina devenea şi mai strălucitoare, to-tuşi suportabilă. Nimeni nu mânca şi nu dormea, fiindcă de fapt nu simţeau nevoia să o facă, însă scoteau din mare găleţi cu apă uluitoare, mai tare decât vinul şi într-un fel mai umedă, mai lichidă decât apa obişnuită, şi în tăcere sorbeau cu nesaţ din ea. Iar vreo doi-trei marinari, care la începutul călătoriei erau cam bătrâiori, începură să întinerească pe zi ce trecea. Toată lumea de pe corabie era veselă şi plină de entuziasm, dar nu genul acela de euforie care te face să vorbeşti neîntrerupt. Cu cât înaintau spre est, cu atât vorbeau mai puţin, iar când o făceau, vorba era mai mult şoaptă. Calmul mării de pe urmă îşi pusese pecetea asupra lor.

— Lordule, îi zise Caspian lui Drinian într-o bună zi, ce se vede în faţă?

— Sire, îi răspunse Drinian, eu văd un alb nesfârşit. Cât văd eu cu ochii în zare, de la nord la sud, numai alb şi iarăşi alb.

— Asta văd şi eu, zise Caspian, şi nu-mi dau seama de ce.

— Dacă am fi la o latitudine mai mare, Maiestatea ta, îi spuse Drinian, aş zice că e gheaţă. Dar aşa nu se poate, exclus să fie gheaţă aici. Oricum, n-ar strica să-i punem pe oameni la

vâsle şi să păstrăm poziţia corabiei în faţa curenţilor marini. Nu ştiu ce-o fi chestia aia, dar n-ar fi deloc bine să ne pocnim de ea în plină viteză.

Au făcut cum a zis Drinian, aşa că au continuat să navigheze din ce în ce mai lent. Pe măsură ce se apropiau, albul acela nesfârşit rămânea la fel de misterios. Dacă era cumva uscat însemna că-i vorba de un ţinut tare ciudat, căci părea neted ca apa şi la acelaşi nivel cu ea. Când au ajuns foarte aproape, Drinian a tras de cârmă şi a întors corabia "Zori de zi" spre sud, plasând-o transversal pe curenţi, după care a poruncit să se vâslească niţel tot spre sud, de-a lungul marginii acelui alb nesfârşit. Cu acest prilej, au descoperit întâmplător că, de fapt, curentul marin avea doar vreo doisprezece metri lăţime şi că în rest marea era calmă ca o baltă. Constatarea aceasta a umplut de bucurie echipajul, care începuse deja să creadă că drumul înapoi spre ţara lui Ramandu, văslind tot timpul împotriva curentului, avea să-i sleiască de puteri. (Tot aşa se explica şi dispariţia bruscă a păstoriţei în apă. Nu era în bătaia curentului marin, căci, dacă ar fi fost, s-ar fi deplasat şi ea spre est, cu aceeaşi viteză ca şi corabia.)

Dar nici acum nimeni nu-şi dădea seama ce putea fi materia aceea albă. Coborâră apoi barca, pentru a porni în recunoaştere. Cei care rămaseră pe "Zori de zi" văzură limpede cum barca intră drept în mijlocul albului nesfârşit. Auziră, pe urmă, glasurile celor din barcă (foarte clar peste apă), iar după tonalitatea lor stridentă deduseră întreaga uimire ce pusese stăpânire pe cei plecaţi. A urmat apoi o pauză, Rynelf măsurând adâncimea apei cu sonda specială; iar când, după aceea, barca se întoarse, observară că părea plină de materia aceea albă. Se îngrămădiră cu toţii la parapet să afle noutăţile.

— Crini, Maiestatea ta! strigă Rynelf, stând în picioare la prora bărcii.

— Ce-ai zis? întrebă Caspian.

— Crini înfloriţi, Maiestatea ta, zise Rynelf. Din aceia care cresc prin văi sau acasă, în grădină.

— Ia uitaţi! strigă Lucy, aflată în partea din spate a bărcii. Şi ridică braţele ude pline de petale albe şi de frunze late şi turtite.

— Care e adâncimea, Rynelf? întrebă Drinian.

— Aici începe ciudăţenia, căpitane, îi răspunse Rynelf. Apa e tot adâncă. Trei stânjeni şi jumătate.

— Nu se poate să fie crini — în fine, nu ceea ce numim noi crini, zise Eustace.

Pesemne că nici nu erau, dar oricum semănau foarte mult cu crinii. Şi când, după ce s-au mai sfătuit un pic, "Zori de zi" a cârmit înapoi în curentul marin şi a început să plutească spre est prin Lacul-cu-Crini sau Marea-de- Argint (au încercat ambele denumiri, însă până la urmă a rămas Marea-de- Argint, aşa cum figurează şi acum pe harta lui Caspian) a început cea mai ciudată etapă a călătoriei lor. În scurt timp, marea întinsă pe care o lăsau în urmă s-a preschimbat într-o margine subţire de albastru, pierdută undeva în zare, spre apus. Albul, presărat cu un fel de auriu pal, se întindea de jur împrejurul lor, cu excepţia părţii dinspre pupa, unde trecerea corabiei croise un culoar printre crini, lăsând să se vadă apa ce strălucea ca o sticlă verde. După înfăţişare, această mare de pe urmă semăna foarte mult cu Oceanul Arctic: iar dacă ochii lor n-ar fi devenit ageri ca de uliu, soarele pe acel alb nesfârşit — mai cu seamă devreme dimineaţa, când astrul era efectiv uriaş — li s-ar fi părut orbitor şi de nesuportat. Şi în fiecare seară acelaşi alb făcea să dureze mai mult lumina zilei. Oceanul de crini părea nemărginit. Zi după zi, din acele mile şi leghe de flori se ridica un miros foarte greu de descris, după părerea lui Lucy; dulce era, ce-i drept, dar nicidecum soporific sau ameţitor, o mireasmă proaspătă, răcoroasă, însingurată parcă, care-ţi pătrundea în creier, dându-ţi senzaţia că ai fi putut urca un munte în fugă sau că te-ai fi putut lua la trântă cu un elefant. Ea şi Caspian îşi spuseră unul celuilalt: "Simt că nu mai pot suporta multă vreme chestia asta, dar totodată nici n-aş vrea să înceteze".

Sondau foarte des adâncimea, dar abia după câteva zile apele au început să fie mai puţin adânci. Apoi, adâncimea a tot scăzut progresiv. Într-o bună zi, au fost nevoiţi să vâslească pentru a ieşi din curentul marin, înaintând în pas de melc şi sondând mereu fundul mării. Şi, curând, a devenit foarte limpede că "Zori de zi" nu avea cum să-şi mai continue călătoria spre est. Şi, într-adevăr, doar iscusinţa cu care a fost manevrată a salvat-o de la eşuare pe vreun banc de nisip.

— Coborâţi barca, strigă Caspian şi chemaţi-i pe oameni la pupa. Vreau să le vorbesc.

— Ce are de gând să facă? îi şopti Eustace lui Edmund. Are o expresie ciudată în ochi.

— Cred că probabil arătăm cu toţii la fel, zise Edmund.

Se duseră lângă Caspian pe puntea de la pupa şi curând toţi oamenii se adunară la picioarele scării să audă discursul Regelui.

— Prieteni, zise Caspian, acum ne-am îndeplinit misiunea de căutare pentru care ne-am îmbarcat pe "Zori de zi". I-am găsit pe toţi cei şapte lorzi şi, cum Pişpirici a jurat să nu se mai întoarcă niciodată, când veţi ajunge în ţara lui Ramandu veţi constata negreşit că Lorzii Revilian, Argoz şi Mavramorn s-au trezit din somnul cel adânc. Ţie, Lordule Drinian, îţi încredinţez această corabie, rugându-te să porneşti spre Narnia cu toate pânzele sus, navigând cât se poate de iute, şi mai ales să nu te opreşti nici în ruptul capului pe Insula Apa Morţii. Şi instruieşte-l pe regentul meu, Piticul Bunilă, să le dea marinarilor acestora răsplata pe care le-am făgăduit-o. Au meritat-o din plin. Iar dacă eu nu mă voi mai întoarce, dorinţa mea este ca Regentul, împreună cu Starostele Cornelius, cu Bursucul Mâncă-Trufe şi cu Lordul Drinian să aleagă un Rege al Narniei cu consimţământul...

— Sire, îl întrerupse Drinian, asta înseamnă că abdicaţi?

— Mă duc cu Pişpirici să văd Capătul Lumii.

Un murmur de consternare străbătu grupul de marinari.

— Noi vom lua barca, zise Caspian. În aceste ape blânde şi calde nu veţi avea nevoie de ea, iar pe insula lui Ramandu vă veţi construi una nouă. Şi acum...

— Caspian, interveni Edmund cu fermitate, nu se poate să faci aşa ceva.

— Categoric, nu, zise Pişpirici, Maiestatea sa nu poate face aşa ceva.

— Nu, într-adevăr, zise Drinian.

— Nu se poate?! rosti Caspian tăios, semănând câteva clipe cu unchiul său Miraz.

— Cer iertare Maiestăţii tale, zise Rynelf de pe puntea de dedesubt, dar dacă unul dintre noi ar proceda aşa, fapta lui s-ar numi dezertare.

— Te bizui prea mult pe stima pe care ţi-o port, Rynelf, şi de aceea îţi permiţi să spui aşa ceva, zise Caspian.

— Nu, Sire! Are perfectă dreptate, spuse Drinian.

— Pe Coama lui Aslan, zise Caspian, credeam că îmi sunteţi toţi supuşi devotaţi, şi nu dascăli pisălogi.

— Eu unul nu sunt supusul tău, zise Edmund, dar tot spun

că nu se poate să faci aşa ceva.

— Iarăşi "nu se poate", zise Caspian. Cum adică?

— Rogu-te, Maiestatea ta, noi voiam să spunem că nu se cade să procedezi aşa, zise Pişpirici cu o plecăciune adâncă. Eşti Regele Narniei. Îţi calci cuvântul faţă de toţi supuşii, şi mai ales faţă de Bunilă, dacă nu te întorci. Nu ai dreptul să porneşti în aventură, ca orice persoană privată. Iar dacă Maiestatea ta nu vrea să priceapă logica acestor cuvinte, toţi oamenii de la bordul acestui vas vor avea datoria ca, din loialitate, să-mi urmeze exemplul, ajutându-mă să te dezarmez şi să te leg, până ţi-o veni mintea la cap.

— Întocmai, spuse Edmund. Cum au făcut cu Ulise când voia să se ducă la Sirene.

Caspian duse mâna la mânerul săbiei, când Lucy spuse:

— Şi nu uita că i-ai promis fetei lui Ramandu că te vei întoarce.

Caspian încremeni.

— Păi, bine, asta e, zise el, după o scurtă pauză.

Rămase nehotărât câteva clipe, după care strigă spre toţi cei de pe corabie:

— Bine, fie cum vreţi voi. Misiunea noastră de căutare a luat sfârşit. Ne vom întoarce. Ridicaţi barca la loc.

— Sire, spuse Pişpirici, nu ne vom întoarce toţi. Eu, cum am mai explicat...

— Linişte! tună Caspian. Am acceptat să fiu dăscălit, dar dus de nas n-am să mă las. Nu-i închide nimeni gura Şoarecelui ăluia?

— Maiestatea sa a făgăduit, zise Pişpirici, că va fi drept şi bun cu Animalele Vorbitoare din Narnia.

— Da, într-adevăr, cu Animalele Vorbitoare, zise Caspian. Dar n-am spus nimic în privinţa animalelor care trăncănesc tot timpul.

Şi, nervos, zvârli scara jos şi intră în cabină, trântind uşa.

Când, însă, ceilalţi se duseră după el ceva mai târziu, îl găsiră tare schimbat; era alb la faţă şi avea lacrimi în ochi.

— Degeaba, zise el. Mai bine mă purtam frumos, decât să-mi dau în petic cu nervi şi lăudăroşenii. Aslan mi-a vorbit. Nu — n-a fost de fapt aici. Nici n-ar încăpea în cabină, de fapt. Însă capul acela de leu auriu s-a însufleţit şi mi-a vorbit. A fost teribil — ce ochi avea. N-a fost dur cu mine — doar un pic cam aspru la

început. Dar a fost oricum cumplit. Şi mi-a zis — mi-a zis — oh, nu pot îndura aşa ceva. Nici că s-ar fi putut să-mi spună ceva mai rău. Voi va trebui să mergeţi mai departe. — Pişpa, Edmund, Lucy şi Eustace; iar eu trebuie să mă întorc. Singur. Numaidecât. Ah, la ce bun toate astea?

— Caspian dragă, zise Lucy. Ştiai prea bine că mai devreme sau mai târziu urma să ne întoarcem în lumea noastră.

— Da, rosti Caspian printre suspine, dar văd că e "mai devreme".

— Ai să te simţi mai bine când vei ajunge înapoi pe Insula lui Ramandu.

S-a mai înveselit el un pic ceva mai târziu, însă despărţirea a fost dureroasă pentru ambele părti şi n-am de gând sa zăbovesc asupra ei. Pe la ora două după-amiaza, bine aprovizionată cu merinde şi apă (deşi credeau că nu vor avea chef să mănânce sau să bea) şi cu luntrişoara lui Pişpirici la bord, barca se desprinse vâslind de "Zori de zi", îndepărtându-se prin nesfârşitul covor de crini. "Zori de zi" arboră toate drapelele, cu scuturile sclipind pe flancuri în cinstea plecării lor. Cât de înaltă, de mare şi de primitoare li se părea frumoasa corabie de unde stăteau ei în barca cea joasă, înconjuraţi de crini. Şi, petrecând-o aşa cu privirea, o văzură cârmind şi pornind în bătaia vâslelor spre vest. Deşi Lucy să vărsă câteva lacrimi, recunoscu însă că, într-un fel, n-avea ce să-şi dorească mai mult. Lumina, liniştea, mirosul pişcător al Mării de Argint, până (în mod ciudat) şi în pustietatea aceea erau absolut captivante.

Nu era nevoie să vâslească, întrucât curentul îi purta constant spre est. Nimeni n-a dormit şi n-a mâncat. Toată noaptea şi apoi toată ziua următoare au alunecat lin spre răsărit, iar când s-au revărsat zorile în cea de-a treia zi — cu o strălucire pe care voi sau eu n-am putea-o suporta nici cu ochelari de soare la ochi — au văzut în faţa lor o minune. Între ei şi cer se înălţa parcă un zid verde-cenuşiu, tremurător şi sclipitor. Pe urmă soarele se ridică sus pe cer; la început, îl zăriră prin zid, iar, pe măsură ce urca, lumina lui se preschimba în minunate culori de curcubeu. Apoi, îşi dădură seama că zidul era de fapt un val lung şi înalt — un val fixat la nesfârşit într-o parte, aşa cum se vede adesea la marginea unei cascade. Părea să aibă cam zece metri înălţime, iar curentul îi împingea iute într-

acolo. Poate v-aţi fi aşteptat să le fie teamă. Nu le era. Nu cred că i-ar fi fost cuiva teamă, dacă era în locul lor. Căci acum vedeau ceva nu numai în spatele valului, ci şi în spatele soarelui. Dacă nu li s-ar fi întărit vederea de la apa băută din Marea-de-pe-Urmă, n-ar fi putut vedea nici măcar soarele. Aşa, însă, puteau să se uite la soarele care răsărea şi să-l vadă limpede, la fel ca şi lucrurile de dincolo de el. Ce au văzut ei — spre răsărit, dincolo de soare — a fost un lanţ de munţi. Era atât de înalt, încât ori n-au izbutit să-i vadă crestele, ori au uitat că le-au văzut. Nici unul nu-şi aminteşte să fi văzut vreun cer în acea direcţie. Pesemne că munţii erau de fapt în afara lumii. Căci orice munţi, fie ei cu mult mai pitici decât erau aceia, la înălţimea aceea ar fi trebuit să fie acoperiţi de zăpadă şi de gheaţă. Aceştia însă erau înverziţi, plini de păduri unde era cald şi de cascade, până sus de tot, cât cuprindeai cu ochii. Şi, brusc, a venit o briză dinspre est zguduind creasta valului şi preschimbând-o în tot felul de forme înspumate, în jurul cărora apa s-a învolburat. N-a durat mai mult de câteva secunde, însă cei trei copii nu vor uita niciodată ce-au simţit atunci. Clipele acelea le-au adus un miros şi un sunet, un sunet muzical. Edmund şi Eustace n-aveau să mai pomenească niciodată de asta după aceea. Lucy nu spunea decât: "Ţi se rupea inima.

— De ce, am zis eu, era chiar atât de trist?

— Trist!! Nu, a spus Lucy.

Nimeni din barcă nu s-a îndoit o clipă că priveau dincolo de Capătul Lumii, în ţara lui Aslan.

În acea clipă, cu un pârâit, barca se împotmoli pe uscat. Apa nu era îndeajuns de adâncă.

— De aici, zise Pişpirici, am să merg singur mai departe.

Nici n-au încercat măcar să-l oprească, întrucât aveau senzaţia acum că totul fusese predestinat sau că se mai întâmplase aşa. L-au ajutat să-şi coboare luntrişoara. Pe urmă, Pişpirici şi-a scos sabia ("Nu voi mai avea nevoie de ea", a zis el) şi a azvârlit-o departe pe Marea-cu-Crini. Acolo unde a căzut, a rămas dreaptă în sus, cu mânerul ieşit din apă. Apoi, şi-a luat rămas bun de la ei, încercând ca, de dragul lor, să fie trist; însă tremura de fericire. Pentru prima şi ultima oară, Lucy a făcut ceea ce-şi dorise dintotdeauna: l-a luat în braţe şi l-a mângâiat. Pe urmă, grăbit, Pişpirici s-a suit în bărcuţă şi a luat rama, iar curentul l-a prins purtându-l departe, o pată foarte neagră în

contrast cu crinii, însă pe val nu creşteau crini; valul era ca o pantă verde şi lină. Luntrişoara mergea din ce în ce mai repede, urcând frumos pe val. O fracţiune de secundă, au mai zărit barca şi silueta lui Pişpirici chiar pe creasta valului. După aceea, s-au făcut nevăzuţi, iar din acel moment nimeni n-a mai putut susţine cu adevărat că l-ar mai fi văzut pe Pişpirici Şoarecele. Convingerea mea, însă, este că a ajuns teafăr şi sănătos în ţara lui Aslan, unde trăieşte şi astăzi.

În timp ce soarele răsărea, imaginea acelor munţi din afara lumii s-a estompat tot mai mult, până ce a dispărut complet. Valul a rămas, însă în spatele lui nu mai era decât cerul albastru.

Copiii s-au dat jos din barcă, pornind cu picioarele prin apă — nu spre val, ci spre sud, având în stânga zidul de apă. N-ar fi putut spune de ce au făcut aşa; asta le era soarta. Şi, deşi se simţiseră — şi fuseseră — foarte maturi pe "Zori de zi", acum se simţeau complet invers, ţinându-se de mâini şi bălăcindu-se prin apă, printre crini. Nu oboseau defel. Apa era caldă şi devenea tot mai puţin adâncă. În cele din urmă, au ajuns pe nisip uscat, apoi pe iarbă — o câmpie uriaşă cu iarbă foarte fină şi scurtă, aproape la acelaşi nivel cu Marea-de-Argint şi care se întindea în toate direcţiile, altfel decât un muşuroi de cârtiţă.

Şi, desigur, aşa cum se întâmplă întotdeauna pe un teren perfect neted şi fără copaci, aveau senzaţia că cerul cobora parcă pentru a se contopi cu iarba din faţa lor. Însă, continuând să meargă, au căpătat strania impresie că aici, cel puţin, cerul cobora efectiv pentru a se lipi de pământ — un zid albastru, foarte strălucitor, însă real şi solid: parcă ar fi fost de sticlă. Şi curând au fost foarte siguri de acest lucru. Se apropiaseră foarte mult de locul unde cerul se îmbină cu pământul.

Numai că între ei şi poalele cerului era pe iarba verde ceva atât de alb, încât până şi cu ochii lor de vultur abia dacă puteau privi într-acolo. Se apropiară şi constatară că era un Miel.

— Haideţi să mâncaţi de dimineaţă, le spuse Mielul, cu glasul lui dulce ca laptele.

Pe urmă, abia ce-au băgat de seamă că pe iarbă era aprins un foc, la care se prăjea nişte peşte. Se aşezară şi mâncară peşte, fiindu-le foame pentru prima oară de atâtea zile. Şi în viaţa lor nu gustaseră ceva mai delicios.

— Te rog, Mielule, zise Lucy, pe-aici e drumul spre ţara lui Aslan?

— Nu pentru voi, îi răspunse Mielul. Pentru voi uşa pe care se intră în ţara lui Aslan se află în lumea voastră.

— Cum!? exclamă Edmund. Există posibilitatea de a pătrunde în ţara lui Aslan şi din lumea noastră?

— În ţara mea se poate intra din toate lumile, zise Mielul; dar, în timp ce rostea aceste cuvinte, blăniţa albă ca zăpada s-a înroşit, preschimbându-se într-un auriu-închis, trupul i s-a mărit, iar în faţa lor stătea acum însuşi Aslan, privindu-i de la înălţime şi împrăştiind lumină din coamă.

— Oh, Aslan, zise Lucy. Vrei să ne spui, te rog, cum să intrăm în ţara ta, venind din lumea noastră?

— Am să vă tot spun asta mereu, zise Aslan. Însă n-am să pomenesc nimic despre cât de lung sau cât de scurt va fi drumul; doar că va trebui să treceţi peste un râu. Nu vă fie însă teamă, căci eu sunt marele Constructor de Poduri. Acuma, haideţi; voi deschide uşa din cer şi vă voi trimite în ţara voastră.

— Aslan, te rog, zise Lucy. Înainte să plecăm, vrei să ne spui când ne vom mai întoarce în Narnia? Te rog frumos. Oh, şi fă să fie cât mai repede!

— Iubita mea, îi spuse Aslan cu multă blândeţe, tu şi fratele tău nu veţi mai veni niciodată în Narnia.

— Oh, Aslan! rostiră în cor Edmund şi Lucy, absolut disperaţi.

— Sunteţi prea mari acum, copii, zise Aslan, şi trebuie să vă apropiaţi mai mult acum de lumea voastră.

— Nu de Narnia îmi pare rău, să ştii, spuse Lucy printre suspine. Ci de tine. N-o să te mai vedem niciodată. Şi cum să putem trăi, fără să te mai întâlnim?

— Ba o să mă mai întâlniţi, draga mea, zise Aslan.

— Eşti şi tu acolo, domnule? întrebă Edmund.

— Da, sunt, spuse Aslan. Însă acolo am alt nume. Trebuie să vă obişnuiţi să mă cunoaşteţi după acel nume. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care aţi fost aduşi în Narnia, ca, ajungând să mă cunoaşteţi un pic aici, să aveţi posibilitatea să mă cunoaşteţi mai bine acolo.

— Şi nici Eustace nu se va mai întoarce vreodată? se interesă Lucy.

— Copila mea, zise Aslan, de ce ţii tu neapărat să ştii toate astea?! Haideţi, deschid uşa din cer.

Apoi, într-o clipă zidul albastru se spintecă, aşa cum sfâşâi o

perdea, şi de dincolo de cer năvăli o lumină cumplit de albă; simţiră atingerea coamei lui Aslan şi sărutul Leului pe frunte, după care — se treziră în dormitorul dosnic din casa mătuşii Alberta, la Cambridge.

Nu mai rămân de spus decât două lucruri. În primul rând, trebuie amintit că Regele Caspian şi oamenii lui s-au întors cu bine pe Insula lui Ramandu. Şi că cei trei lorzi s-au trezit din somn. Caspian s-a însurat cu fiica lui Ramandu şi, până la urmă, au ajuns cu toţii înapoi în Narnia, iar ea a devenit o mare regină, fiind mama şi bunica unor mari regi. În al doilea rând, se cuvine spus că, în lumea noastră, toţi au început curând să remarce cât de mult se schimbase Eustace în bine, "de parcă ar fi alt băiat": toţi, în afară de mătuşa Alberta, care zicea că Eustace a devenit tare banal şi plictisitor, pesemne sub influenţa fraţilor Pevensie.